MOŞTENIREA SECRETĂ

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
CRISTINA STOENESCU / GRAAL SOFT
EDITURA LITERA
BUCUREŞTI, 2018

Danielle Steel
Property of a Noblewoman
Copyright © 2016

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
Danielle Steel
Moştenirea secretă
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Corector: Ioana Patriche
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Anca Suciu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României STEEL, DANIELLE

Moştenirea secretă / Danielle Steel; trad.: Graal Soft. — Bucureşti: Litera, 2018 ISBN 978-606-33-2433-8
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Pentru copiii mei mult iubiți,
Beatrix, Trevor, Todd, Nick,
Samantha, Victoria, Vanessa,
Maxx şi Zara,
Să fiți iubiți mult la orice vârstă, curajoşi în fiecare clipă,
cinstiți şi iertători cu alții şi cu voi înşivă.
Să vă fie viețile pline de bucurie şi speranță, să fiți
binecuvântați în toate felurile.
Şi să ştiți mereu cât de mult vă iubesc.
Mami/D.S.

Binecuvântarea unuia e binecuvântarea tuturor.
Mary Baker Eddy

Capitolul 1

Era una dintre zilele acelea de ianuarie newyorkeze, când iarna părea că nu se mai sfârşeşte. Ninsorile-record începuseră încă de prin noiembrie. Iar cea de dimineață, a doua din săptămâna aceea, se transformase în zloată însoțită de un vânt tăios. Oamenii alunecau şi se duceau de-a dura pe gheață, strângând din dinți când vântul le ardea fața. Era o zi numai bună de stat în casă, iar Hal Baker era aşezat la biroul lui din cadrul unei filiale a Băncii Metropolitane situată pe Park Avenue.

Cu doar trei ani în urmă, banca se aflase chiar la granița cu cartierele din New York care rămăseseră fără curent electric din cauza uraganului care devastase oraşul. Deşi se afla la doar câteva străzi mai la nord de zona afectată de întreruperea curentului electric şi de inundații, banca nu îşi întrerupsese activitatea şi continuase să îşi servească clienții şi, într-un gest de compasiune civică, oferise sendvişuri şi cafea victimelor inundațiilor.

Hal era responsabil cu seifurile din bancă, o muncă pe care alții o considerau obositoare, dar care lui îi plăcuse dintotdeauna. Îi pria contactul cu clienții mai vechi ai băncii, atunci când aceştia veneau să umble prin lucrurile lor, să îşi verifice certificatele de acționari sau să depună noi testamente în seifurile pe care le închiriaseră. Stătea de vorbă cu ei când simțeau nevoia să o facă, fapt ce se întâmpla adesea, sau îi lăsa în pace, dacă aşa preferau. Pe majoritatea clienților îi ştia din vedere, şi pe mulți după nume. Era, de altfel, foarte atent la nevoile lor. De asemenea, îi plăcea să se întâlnească şi cu clienții tineri, mai ales cu aceia care nu avuseseră niciodată o cutie de valori, explicându-le importanța acesteia pentru documentele şi obiectele valoroase, mai ales că

apartamentele în care locuiau nu erau foarte sigure.

Hal îşi lua slujba în serios, la cei şaizeci de ani pe care îi împlinise mai avea doar cinci ani până la pensie, fără nicio ambiție arzătoare. Era căsătorit, avea doi copii mari, iar faptul că era şeful să conducă departamentul de cutii valorice din bancă se potrivea cu personalitatea lui. Era o persoană comunicativă, de douăzeci şi opt de ani era angajatul filialei respective, iar zece ani înainte de asta lucrase la o altă filială a băncii. Spera să îşi termine ultimii ani de carieră în cadrul acestui departament. Pentru el, cutiile valorice din seif reprezentau o responsabilitate importantă. Clienții le încredințau cele mai valoroase bunuri, uneori chiar şi cele mai întunecate secrete, într-un loc în care nimeni nu avea acces şi nimeni nu putea să le atingă, în afara lor.

Banca era situată în East Thirties, pe Park Avenue, un cartier rezidențial elegant numit Murray Hill, care fusese dintotdeauna presărat cu clădiri de birouri. Erau oameni care lucrau în zonă, dar şi persoane mai în vârstă, care rămăseseră în clădirile rezidențiale. Niciunul dintre clienții în etate nu se aventura afară din casă în acea zi. Străzile erau alunecoase din cauza lapoviței şi oricine care avea de ales decisese să stea în casă, ceea ce însemna o zi bună pentru Hal, care voia să ajungă la zi cu documentele care se tot adunaseră pe biroul lui de la Sărbători încoace.

În ziua aceea, Hal avea trei probleme de rezolvat. Plata pentru două dintre cutiile de valori mai mici nu mai fusese achitată de treisprezece luni, iar clienții care le închiriaseră nu au mai răspuns la înştiințările pe care le trimisese în urmă cu o lună, reamintindu-le de plățile întârziate. Neplata seifurilor însemna că ele fuseseră abandonate, chiar dacă uneori mai erau şi excepții. După ce aşteptase o lună peste anul neplătit, fără niciun răspuns la înştiințările oficiale, Hal putea acum să sune un lăcătuş să le deschidă, chiar

dacă, de multe ori, găsea cutiile goale. Unii oameni nu se mai deranjau să transmită băncii că nu mai aveau nevoie de ele, nu mai achitau chiria lunară şi apoi aruncau cheile. În aceste două cazuri, dacă cutiile erau goale, Hal putea să le pună pe lista de aşteptare pentru oamenii care aveau nevoie de ele. De obicei, lista era mai lungă pentru cele mai mici. Şi, deşi era frustrant să aştepte treisprezece luni pentru a le deschide, aceasta era procedura legală la orice bancă din New York, odată ce clienții încetau să plătească. Ar fi fost mai uşor să notifice banca, să renunțe la cutia de valori şi să le înmâneze cheile. Dar unii oameni nu se deranjau, uitau sau, pur şi simplu, nu le păsa.

Cea de-a treia cutie de care trebuia să se ocupe în ziua aceea era într-o situație diferită. O văzuse de câteva ori de-a lungul anilor şi şi-o amintea în mod special. Era o doamnă foarte distinsă, care i se păruse politicoasă, deşi nu stătuse niciodată de vorbă cu el. Nu o mai zărise de aproape cinci ani, iar chiria seifului nu mai fusese plătită de trei ani şi o lună. El trimisese înştiințarea standard la un an după ce plățile fuseseră oprite, apoi aşteptase încă o lună, aşa cum prevedea legea, înainte ca aceasta să fie deschisă de lăcătuş, în prezența unui notar public. Era una dintre cele mai mari cinci cutii de valori din bancă. În prezența notarului, el îi inventariase cu grijă conținutul, aşa cum şi trebuia să facă. Astfel, descoperise mai multe dosare cu scrisul îngrijit al proprietarei, unul cu fotografii şi altul cu documente şi hârtii, incluzând câteva paşapoarte expirate, americane şi italiene, eliberate la Roma. Erau două teancuri groase cu scrisori, unul cu un scris de mână european, de modă veche, în italiană, strânse într-un pachet îngrijit, legat cu o panglică albastră decolorată. Şi celelalte scrisori, legate cu panglică roz, fuseseră scrise de mâna unei femei, în limba engleză. Şi încă douăzeci şi două de cutii de bijuterii îmbrăcate în piele, majoritatea cu o singură piesă, pe care el

le notase fără să le examineze îndeaproape. Dar chiar şi ochiul său neantrenat putea să îşi dea seama că bijuteriile erau valoroase. El le scrisese simplu în caiet ca inel cu diamant, brățară, colier, broşă, fără nici un alt detaliu, pentru că nu avea competențele pentru aşa ceva şi nici nu i se cerea în fişa postului. Căutase şi un testament, prin care s-ar fi dovedit că proprietara seifului decedase, dar nu găsise nimic printre documente.

Deşi clienta închiriase cutia de valori în urmă cu douăzeci şi doi de ani, el nu avea nicio idee ce i s-ar fi putut întâmpla între timp. Şi, de asemenea, conform legii, el aşteptase exact doi ani după ce cutia fusese deschisă, dar nu aflase vreo veste de la clientă. Sarcina lui era acum să notifice tribunalul din New York despre existența cutiei abandonate, de lipsa vreunui testament şi să îi înmâneze conținutul.

Cei de la tribunal erau obligați să stabilească dacă chiriaşul cutiei decedase, iar în absența unui testament sau a vreunui document în acest sens, ei trebuiau să dea un anunț la ziar, invitând rudele sau moştenitorii acelei persoane să intre în posesia bunurilor. Dacă în termen de o lună nu apărea nimeni atunci statul New York trebuia să scoată conținutul cutiei la vânzare. Însemnările şi documentele trebuiau să fie păstrate însă timp de şapte ani, în cazul în care ar fi apărut vreo rudă. Erau legi foarte stricte care protejau interesul proprietarilor, în cazurile unde nu exista niciun testament. Hal urmase întotdeauna procedurile cu strictețe.

Azi începea cea de-a doua etapă a demersurilor, prin notificarea tribunalului referitor la cutia abandonată. De vreme ce femeia care o închiriase ar fi trebuit să aibă aproape nouăzeci şi doi de ani, era foarte posibil ca ea să fi decedat, fapt pe care judecătoria trebuia să îl valideze înainte să continue procedura. Numele ei era Marguerite Wallace Pearson di San Pignelli. Hal bănuia că bijuteriile pe

care le inventariase ar putea fi de o valoare considerabilă. Era responsabilitatea Curții să găsească un evaluator, dacă proprietara, într-adevăr, decedase fără să fi lăsat vreun testament sau vreun moştenitor. Curtea trebuia să determine valoarea obiectelor, înainte ca ele să fie scoase la licitație.

După cum prevedea procedura, Hal îl chemă pe lăcătuş să deschidă cele două cutii mai mici, apoi îl sună pe funcționarul de la tribunal să îl întrebe dacă ar putea să trimită o persoană să examineze conținutul cutiei mai mari împreună cu el. Se aştepta să mai dureze până când judecătoria va trimite pe cineva. Nu aveau destui angajați şi erau veşnic ocupați cu proprietățile şi afacerile persoanelor care mureau fără să aibă vreun testament.

Se făcuse ora unsprezece când Hal sună la tribunal, la telefon îi răspunse Jane Willoughby. Era o studentă la Drept, aflată într-un stagiu de practică de un trimestru la Curtea judecătorească pentru a obține mai multe credite, urmând ca în luna iunie să îşi termine cursurile la Facultatea de Drept din Columbia, pentru ca apoi să îşi ia examenul de barou, în aceeaşi vară. Nu îşi dorise să fie stagiară la tribunal, dar acela fusese singurul post disponibil pe care îl găsise. Ea ar fi vrut să lucreze în domeniul dreptului familiei, specialitatea pentru care se pregătea, pentru drepturile copilului. Cea de-a doua variantă pe care şi-ar fi dorit-o era criminalistica, domeniu ce părea interesant, dar nici în acest departament nu se eliberase vreun loc. I se oferiseră doar posturi de funcționar la Parchetul General şi la Tribunal. Considerase ambele opțiuni deprimante, de vreme ce urma să aibă de-a face numai cu probleme care au legătură cu persoane decedate şi hârțogăraie fără sfârşit, fără niciun contact uman. Alesese tribunalul, simțindu-se blocată în acest post şi disprețuind-o pe femeia pentru care lucra. Şefa ei, Harriet Fine, era o

femeie plictisită, ştearsă, căreia, în mod evident, munca nu îi aducea nicio satisfacție, dar cum avea nevoie de bani, niciodată nu avusese curajul să rişte şi să îşi dea demisia. Comentariile constant negative şi atitudinea ei posacă îi îngreunau munca lui Jane, drept urmare abia aştepta să se termine cazul la care lucra. Mai avea două luni de cursuri şi o teză de predat şi termina facultatea. Slujba de funcționar era ultimul pas către absolvire şi avea nevoie de o scrisoare de recomandare din partea lui Harriet. De două luni, începuse să îşi trimită CV-ul la firmele de avocatură din New York.

Jane răspunse la telefonul de pe birou la al doilea apel, iar Hal îi explică situația cu o voce plăcută, oficială. Ea îşi notă informațiile despre cutia de valori a doamnei di San Pignelli, ştiind că primul lucru pe care trebuia să îl facă era să determine dacă proprietara decedase. După aceea, puteau să continue procedura, iar un angajat al Curții judecătoreşti trebuia să se întâlnească cu Hal la bancă, pentru a efectua inventarul obiectelor împreună, pentru ca apoi să le solicite pentru achiziție publică şi să aştepte rezultatele anunțului dat la ziar pentru a-i găsi pe eventualii moştenitori. Tribunalul înregistrase recent un caz fără moştenitori care a fost soluționat printr-o vânzare la Christie's, în urma căruia statul a încasat o sumă frumoasă, Jane nu lucrase la acest caz. Harriet se comportase de parcă fusese victoria ei personală, deşi nu era meritul ei că nu apăruseră moştenitori. Jane prefera latura mai umană a lucrurilor, se bucura când venea cineva să îşi ceară moştenirea. Unele persoane habar nu aveau că urmau să moştenească ceva de la nişte rude pe care le întâlniseră în treacăt, şi pe care cu greu şi le aduceau aminte, existau cazuri în care aceştia nici nu cunoscuseră persoana decedată. Banii primiți pe neaşteptate erau întotdeauna o surpriză plăcută.

— Cât de repede puteți veni la noi? o întrebă Hal politicos, în timp ce Jane se uita pe calendar, ştiind foarte bine că nu ea era cea care decidea asta. Harriet era cea care repartiza cazurile, iar acesta urma, probabil, să i-l dea altcuiva, de vreme ce ea era doar o stagiară. Hal îi menționă discret că el credea despre câteva dintre piese că erau de o valoare considerabilă şi că urmau să fie evaluate, cel mai probabil, de experți în domeniu.

— Nu pot să vă precizez când va ajunge cineva la dumneavoastră, spuse Jane cu sinceritate. Voi face o cercetare preliminară, să aflu dacă doamna Pignelli a decedat şi apoi va trebui să mă consult cu superiorul meu. Depinde de ea pe cine trimite şi când.

Hal se uita pe fereastră în timp ce ea îi vorbea. Ningea şi mai tare, un strat subțire de zăpadă se aşezase peste poleiul deja format. Străzile deveneau din ce în ce mai periculoase, cum se întâmpla adesea în perioada aceasta a anului.

— Înțeleg, spuse Hal, pe un ton pragmatic. Ştia că tribunalul avea multe cazuri pe rol. El îşi făcuse treaba şi urmase procedura, aşa cum se întâmpla, de obicei. Acum depindea de ei.

— Vă vom anunța data la care vom veni, îl asigură Jane, luând în considerare ceea ce îi spusese despre valoarea bunurilor din cutie, iar apoi închise telefonul. Stătea la birou, privind cum cădea lapovița afară. Ura zilele acestea şi de abia aştepta să se întoarcă la facultate, să îşi termine cursurile. Sărbătorile, de asemenea, fuseseră deprimante.

De Crăciun, nu reuşise să ajungă acasă, la familia ei, în Michigan, şi împreună cu John, bărbatul cu care trăia, rămăseseră prizonieri în propria locuință, studiind din greu. El îşi dădea masteratul în afaceri la Columbia Business School şi trebuia şi el să termine în iunie, dar din cauza lucrărilor şi a examenelor, situația devenise destul de tensionată între ei în ultima vreme. Locuiau împreună de

trei ani şi se înțeleseseră bine, dar în ultimele şase luni, lucrurile se înrăutățiseră. Amândoi începuseră să îşi caute slujbe, ceea îi stresa şi mai tare.

El era din Los Angeles, se cunoscuseră la cursuri. Locuiau cu chirie într-un apartament mic şi urât, dintr-o clădire de lângă facultate, în Upper West Side. Lupta cu gândacii care le invadaseră casa le făcea locuința şi mai dezagreabilă. Sperau să se mute într-un apartament mai drăguț, după ce vor absolvi şi îşi vor găsi slujbe mai bune. Până atunci, părinții ei insistau ca ea să se întoarcă şi să locuiască la Grosse Pointe, dar ea nu avea de gând să facă asta. Voia să rămână în New York şi să practice avocatura. Tatăl ei era directorul unei companii de asigurări, iar mama era psiholog, deşi nu îşi mai practicase meseria de când se născuse ea. Amândoi părinții erau supărați că ea nu voia să se întoarcă acasă, de vreme ce era singurul lor copil. Nu îi plăcea să îi dezamăgească, dar de abia aştepta să-şi înceapă o carieră la New York şi le comunicase asta de mult timp.

Jane ştia că oricui ar fi repartizat Harriet cazul Pignelli, ea era cea care trebuia să verifice lista de decese, pentru a afla dacă doamna Pignelli mai era în viață, aşadar căută rapid pe calculator. Răspunsul veni repede, Marguerite Wallace Pearson di San Pignelli murise cu şase luni în urmă. Ultima ei adresă cunoscută fusese în Queens, localitatea unde şi murise. Era diferită de domiciliul pe care Hal Baker îl avea în datele sale, în Manhattan, situat în apropierea băncii. Dată fiind vârsta doamnei Pignelli, Jane se întrebă dacă nu cumva ea uitase de cutia de valori sau dacă fusese prea bolnavă ca să îşi mai recupereze bunurile înainte să moară, ca să le aibă la dispoziție. În orice caz, femeia nu mai era în viață, iar cineva de la tribunal trebuia să verifice cutia cu mare atenție ca să vadă dacă nu cumva se afla vreun testament printre hârtiile din ea.

Jane completă un formular cu datele necesare şi îl predă

lui Harriet, tocmai când aceasta ieşea din birou să ia prânzul, înfofolită într-o haină lungă şi purtând o căciulă croşetată, fular şi ghete solide. Adeseori, în timpul prânzului, se ducea acasă ca să o verifice pe mama ei; arăta de parcă pleca la Polul Nord când o zări pe Jane intrând. Harriet avea reputația de a fi dură cu funcționarii şi studenții de la Drept şi părea neobişnuit de exigentă cu Jane. Ea era o tânără frumoasă, cu părul lung, blond şi ochi albaştri, având un corp trăsnet, părea o fată de bani gata, chiar şi aşa discretă cum era, şi care beneficiase de toate avantajele pe care Harriet nu le avusese niciodată.

În mod total diferit, Harriet, care locuia cu mama ei bolnavă de care avea grijă, trecuse de cincizeci de ani şi nu avusese o relație de ani buni, nu se căsătorise niciodată şi nici nu avea copii. Viața şi serviciul ei nu aveau niciun viitor.

— Lasă-l pe birou, îi spuse Harriet când văzu formularul din mâna lui Jane.

— Cineva trebuie să meargă la bancă, zise Jane încet, ca să nu o enerveze. Persoana în cauză a murit acum şase luni. Cutia e la bancă de trei ani, conform procedurii şi vor ca noi să o golim acum.

— Voi hotărî cine se va ocupa de asta după prânz, îi promise Harriet grăbindu-se spre ieşire.

Jane se întoarse la biroul ei şi comandă un sendviş de la un magazin din apropiere. I se păru o idee mai bună decât să iasă afară, pe vremea asta mizerabilă. În timp ce aştepta să îi fie livrat prânzul, se ocupă de documentele mai neînsemnate.

Rezolvă repede chestiunile de rutină pe care le avusese de făcut până când se întorsese Harriet din pauză, era îngrijorată şi îi spuse că mama ei nu se simțea bine. Jane îi puse pe birou cele două dosare la care lucrase. Fusese destul de dificil, dar cum era meticuloasă, făcuse foarte

puține greşeli de când începuse să lucreze în acest birou, oricum nu repetase niciodată aceeaşi greşeală de două ori. Ea fusese juristconsult înainte de a merge la Drept, iar Harriet îi admira etica profesională şi atenția pentru detalii. Chiar le spusese şi colegilor din birou că Jane era cea mai bună stagiară pe care o avuseseră vreodată, dar, de față cu ea, era destul de reținută în a o lăuda. O chemă pe tânără în biroul ei la o oră după ce se întorsese din pauza de prânz.

— De ce nu mergi tu la bancă, să verifici cutia şi inventarul? îi propuse ea, referindu-se la cazul Pignelli. Nu am pe cine să trimit acum.

Îi dădu înapoi formularul, iar Jane aprobă dând din cap. Ea participase la un singur inventar de când începuse să lucreze, dar nu i se părea foarte complicat. Tot ce trebuia să facă era să confirme inventarul efecțuat de bancă şi să aducă conținutul cutiei de valori, ca să fie pus în seiful tribunalului până când bunurile puteau să fie vândute, iar documentele arhivate pentru următorii şapte ani.

În acea după-amiază, Jane îl sună pe Hal Baker pentru a face programarea, mai devreme decât se aştepta el, prilej cu care acesta îi explică faptul că urma să plece în vacanță pentru următoarele două săptămâni şi că, după aceea, o săptămână va participa la un *training.* Stabiliseră să se întâlnească imediat după Ziua îndrăgostiților, Jane nu îi atrase atenția asupra acestui lucru, pentru că din punctul ei de vedere era în regulă. Nu era nicio grabă şi aşa aveau suficient timp să dea anunțul la ziar. Îşi notă data întâlnirii şi închise telefonul, în timp ce luă un formular standard pentru anunț, începuse procesul pentru găsirea moştenitorilor Margueritei di San Pignelli. Era doar o altă zi obişnuită la tribunal, încercând să identifice nişte moştenitori şi să închidă cazul, chiar şi atunci când aceştia nu erau de găsit.

Capitolul 2

Patru săptămâni mai târziu, Jane luă metroul către stația cea mai apropiată de Banca Metropolitană. Era 15 februarie, iar dimineața aceea, la fel ca precedenta, nu fusese uşoară. Se certase cu John în timp ce era în mare grabă, punând pâinea în toaster, laptele în cereale pentru ea şi pregătind cafeaua pentru amândoi. Arse pâinea, din cauză că nu verificase setările prăjitorului, vărsă cerealele când John intră în bucătărie îmbrăcat doar în boxeri şi tricou, părând ameţit de-a binelea. Cu o zi înainte, fusese să studieze împreună cu prietenii lui, la unul dintre ei acasă. Îl auzise când intrase în casă, pe la trei dimineața, dar adormise la loc înainte ca el să se bage în pat. Bărbatul uitase cu desăvârşire că era Ziua îndrăgostiților, deşi ea îi cumpărase o cutie cu bomboane de ciocolată şi câteva felicitări şi, de dimineață, i le lăsase în bucătărie. El luase cutia cu bomboane de ciocolată ca să le ofere şi prietenilor lui, dar ei nu îi cumpărase niciun cadou, nici măcar o floare sau o felicitare. Din punctul lui de vedere, Ziua îndrăgostiților se anulase anul acesta.

— De ce te grăbeşti aşa? o întrebă el sorbind din cafeaua proaspăt făcută şi întinzând untul pe pâine, în timp ce ea strângea cerealele de pe masă.

Arăta extenuat şi era clar într-o stare proastă când se aşeză la masa din bucătărie şi sorbi puțină cafea. Încă nu îşi dăduse seama că fusese Ziua îndrăgostiților, nici ieri şi nici în acest moment. Nu era foarte obişnuit cu zilele de sărbătoare sau cu datele în general, iar cu două lucrări de predat, anul acesta, Ziua îndrăgostiților nu însemna mare lucru pentru el. Se concentra asupra studiului. Jane se simțise bine cu el, până când, în ultimele luni, începuse să se simtă copleşit de examenul de absolvire. De obicei, era o

fire independentă şi cu simțul umorului, dar acum se gândea numai la el şi la ce trebuia să facă pentru a-şi termina studiile şi pentru a-şi lua masteratul. În unele zile, ea se simțea de parcă nici nu ar fi existat pentru el.

— Azi trebuie să inventariez o cutie de valori abandonată, îi spuse ea, mulțumită de sine. Cel puțin era ceva mai interesant de făcut față de munca ei obişnuită, îngropată sub un maldăr de hârtii.

— Este o chestie importantă? o întrebă el neimpresionat. Lui i se părea plictisitor.

— Probabil că nu, dar aşa mai ies din birou şi am şansa să fac puțină muncă de detectiv. Am dat un anunț la ziar ca să informăm posibilii moştenitori, dar nu am primit niciun răspuns, după patru săptămâni.

— Şi ce se întâmplă dacă nu apare nimeni?

— Vindem orice e de valoare, după ce, în prealabil, cutia a fost abandonată timp de trei ani şi o lună, dar păstrăm documentele pentru alți şapte ani. Banii vor fi virați statului.

— Este ceva important în cutia aia?

— Presupun că nişte bijuterii care, conform băncii, ar putea fi valoroase. Voi afla azi. E puțin trist, dar în acelaşi timp şi interesant. Mi-e greu să-mi imaginez că oamenii îşi uită pur şi simplu lucrurile, dar femeia în cauză era destul de în vârstă. Poate a murit brusc sau suferea de demență în ultimii ani. Avem vreo şansă să luăm cina împreună astă seară? îl întrebă ea, încercând să pară degajată şi fără să vrea să pună presiune pe el. Dar, de îndată ce ea rostise cuvintele, el mormăi:

— La naiba! E Ziua îndrăgostiților, nu-i aşa? Sau a fost ieri? Apropo, mulțam pentru bomboanele de ciocolată, spuse el trăgând cu ochiul la data din ziarul de pe masă. Îmi pare rău, Jane, am uitat. Am două lucrări pe care trebuie să le predau – nici vorbă de cină. Putem să amânăm peste două

săptămâni? o întrebă el, părând sincer.

— Sigur, spuse ea. Măcar era sigură de ceva – că el era obsedat de cursuri şi ea putea înțelege acest lucru. Cursurile şi cerințele de la

Drept erau la fel de chinuitoare, dar notele ei fuseseră mereu mai bune decât ale lui.

— Bănuiam eu, dar m-am gândit să întreb.

El se apropie de ea şi o sărută, zâmbind când îi observă puloverul roşu. Sărbătorile erau importante pentru ea, iar el o tachina mereu în legătură cu asta. Era latura ei copilărească pentru care el dădea vina pe educația ei continentală. Părinții lui lucrau în industria cinematografică din Los Angeles, aşa că, oficial, erau mai sofisticați decât ai ei.

Jane arăta bine într-o fustă scurtă neagră, pe tocuri înalte, cu părul ei lung şi blond prins la spate, se pregătise pentru întâlnirea de la bancă. El o iubea pentru corpul ei şi îi plăcea să îşi petreacă timpul cu ea, atunci când nu avea lucrări de predat sau de scris la lucrarea de licență. Nu îşi făcuseră niciun plan de viitor şi îşi duceau relația de la o zi la alta, ceea ce era perfect pentru amândoi. Se concentrau asupra carierelor. Ea nu avea timp şi nici vreo intenție să se căsătorească acum, voind să fie independentă, acelaşi lucru fiind valabil şi pentru el. Aşa căzuseră de acord.

— Îmi voi petrece toată noaptea cu grupul meu de studiu, îi spuse el, în timp ce Jane se ridică să-şi pună haina pe ea. Purta şi o haină roşie în ziua aceea pentru a marca sărbătoarea, ceea ce lui i se părea puțin caraghios, dar nu îi stătea rău. Iar tocurile înalte îi scoteau în evidență picioarele, despre care John spunea mereu că sunt cea mai frumoasă parte a corpului ei.

— Ne întâlnim la Cară acasă, îi zise el în treacăt, aruncându-şi ochii pe ziarul pe care ea îl lăsase pe masa din bucătărie. Ştia că Jane nu o plăcea. Cară arăta ca un model

care prezenta lenjerie intimă, nu ca o candidată pentru un masterat. John spunea că e isteață şi că îi admira abilitățile antreprenoriale. Ea condusese şi vânduse o afacere pentru o sumă frumoasă de bani, înainte să revină la studii pentru masterat în domeniul afacerilor, iar la treizeci şi unu de ani, era cu doi ani mai în vârstă decât Jane. Era cea mai atractivă femeie singură din grup, iar faptul că John studia împreună cu ea nu era prea confortabil pentru Jane, deşi el îi fusese întotdeauna credincios, nu se îndoia de asta. Dar Cară a reprezentat dintotdeauna o amenințare pentru ea. Bustul său generos era puțin prea expus, mereu purta decolteuri adânci şi arăta sexy în tricouri strâmte şi blugi.

— Vor fi şi ceilalți prezenți? îl întrebă Jane îngrijorată, moment în care John se enervă imediat.

— Evident, dar ce contează? Nu facem sex în grup. Învățăm împreună pentru licență, iar Cară ştie mult mai mult decât mine despre afacerile mici.

Asta era veşnica lui scuză pentru a se întâlni cu ea. Lucraseră la mai multe proiecte împreună.

— Întrebam doar, spuse Jane încet.

— Jane, nu am nevoie de presiuni din partea ta. Dacă mă ajută să îmi îmbunătățesc notele, sunt chiar foarte bucuros să pot lucra cu ea.

Deşi nu avea chef de o scenă de gelozie, discuția degeneră, iar în cinci minute începură să se certe din cauza Cărei. Se mai întâmplase şi înainte. Jane îi spuse că Cară flirta cu el, ceea ce John nega cu vehemență, moment în care tânăra îi zisese că era naiv. Conversația nu ducea nicăieri, iar John plecă furios în dormitor părând iritat, iar Jane se duse la serviciu, simțindu-se un pic rău.

Se certau des în ultima vreme din tot şi din nimic. Treceau printr-o perioadă grea a relației lor, iar Jane ştia că asta era doar din cauza stresului acumulat de amândoi, pe măsură ce se apropia sfârşitul facultății, iar ea încerca să fie

răbdătoare, să îi înțeleagă toanele, oboseala permanentă, că nu dormea suficient şi să nu se îngrijoreze de apropierea lui de Cară. Avea încredere în John, dar el şi Cară petreceau ore întregi împreună, învățând, singuri sau în grupul lor de studiu. Era evident că ea îl plăcea, iar Jane nu avea deloc încredere în ea. Ura să îl tot sâcâie cu subiectul acesta, dar şi nervii ei erau întinşi la maximum.

John făcea duş când Jane plecă din apartament, copleşită de sentimentul acela de nelinişte pe care îl avea oricine după o ceartă în care nu exista un „câştigător", iar ea se simțea acum prost, îmbrăcată în puloverul şi haina roşie, pentru a marca Ziua îndrăgostiților, purtate cu o zi întârziere. Era doar o altă zi de muncă şi voia să pară sigură pe ea la întâlnire, de vreme ce era de-abia a doua oară când mergea la un inventar şi voia să aibă o atitudine de profesionistă.

Hal Baker o aştepta la bancă şi dădu mâna cu ea cu un zâmbet prietenos şi o privire apreciativă, în timp ce îi observă fața ei frumoasă şi silueta grațioasă. Jane era cu totul altfel față de ceea ce se aştepta. Funcționarii pe care îi trimiteau erau, de obicei, mult mai în vârstă şi mai severi. Jane era o tânără frumoasă cu o licărire interesantă şi vie în ochi. El o conduse pe scări, pentru a coborî la cutiile de valori din seif, cu notărița tânără în urma lor. Hal intră în secțiunea aferentă cutiilor voluminoase, folosi două chei pentru a deschide cutia pe care o duse într-o cameră mică, separată, unde cu greu încăpeau toți trei, iar notărița aduse un al treilea scaun ca să stea jos şi să observe inventarul pe măsură ce îl efectuau. Hal ținea în mână dosarul doamnei di San Pignelli, conținând inventarul pe care îl realizase cu doi ani în urmă. Îi dădu o copie lui Jane, de îndată ce intrară în cameră, în vreme ce ea îşi dădu jos haina roşie. Citi lista cu conținutul cutiei, iar când Hal o deschise, Jane se uită înăuntru.

Se aflau acolo cutiile individuale de bijuterii şi dosarele. El le luă mai întâi pe acestea din urmă şi le aşează pe masă, iar apoi le deschise unul câte unul. Jane examină întâi dosarul care conținea fotografiile şi văzu o femeie frumoasă cu o privire intensă, tristă şi un zâmbet fermecător. Era evident vorba de doamna di San Pignelli, de vreme ce majoritatea pozelor o includeau. Erau câteva fotografii timpurii, înfațişând-o tânără, care erau mult mai serioase, şi mai multe cu ea şi cu un bărbat mult mai în vârstă, dar foarte chipeş. Jane întoarse fiecare fotografie şi observă data şi numele lui, „Umberto", scrise grijuliu cu litere elegante. Câteva fuseseră realizate la petreceri, altele în vacanțe, mai erau şi unele pe yahturi. Jane îşi dădu seama că unele erau făcute în Veneția, altele în Roma. Observă câteva din Paris, iar altele îi înfățişau pe cei doi schiind în Alpi la Cortina d'Ampezzo, câteva în vreme ce călăreau, iar altele aflându-se la o cursă de maşini înfățişându-l pe Umberto purtând cască şi ochelari de protecție. Bărbatul mai în vârstă i se păru protectiv cu tânăra femeie, iar ea arăta fericită la brațul lui. Jane mai descoperi câteva fotografii cu ei doi la un castel şi alte câteva realizate în grădini elaborate, având un castel pe fundal. Mai existau şi fragmente vechi decupate din ziare din Roma şi din Napoli cu ei la petreceri, numindu-i Contele şi Contesa di San Pignelli. Printre tăieturile din zare, Jane observă necrologul contelui publicat într-un jurnal napoletan din 1965, indicând că Umberto decedase la vârsta de 79 de ani. Era uşor de calculat, el fusese cu treizeci şi opt de ani mai în vârstă decât Marguerite, care avea patruzeci şi unu de ani la momentul morții lui, fuseseră căsătoriți douăzeci şi trei de ani.

Aparent, avuseseră o viață înstărită şi luxoasă, iar Jane rămase uimită de cât de eleganți şi de stilați fuseseră cei doi. Marguerite purta bijuterii ori de câte ori îmbrăca rochii de seară. În câteva dintre fotografii, majoritatea celor în care

era singură, Jane îi observă tristețea adâncă din ochi, de parcă i se întâmplase ceva groaznic. În pozele în care era prezent şi bărbatul mai în vârstă, ea părea mereu fericită. Fuseseră frumoşi împreună şi păreau să fi fost şi foarte îndrăgostiți.

La sfârşitul dosarului, găsiră câteva fotografii cu o fetiță, legate cu o panglică veche, roz. Nu era niciun nume menționat pe spate, ci doar datele când fuseseră realizate, scrise cu o caligrafie diferită, mai puțin elegantă. Fetița era tare drăgălaşă, cu o privire jucăuşă şi veselă. Exista o asemănare vagă între contesă şi fetiță, dar nu îndeajuns de mare ca să ateste înrudirea dintre ele. Pe Jane o cuprinse un val neaşteptat de tristețe trecând prin amintirile de-o viață ale femeii care nu mai era acolo şi care, pesemne, avusese un sfârşit singuratic, dacă murise fără niciun testament sau moştenitori cunoscuți.

Se întrebă ce s-o fi întâmplat cu fetița din fotografii, care, judecând după datele de pe spatele lor, probabil îmbătrânise şi ea între timp. Reprezenta o bucată de istorie din trecutul îndepărtat şi era puțin probabil ca oricine din imaginile acelea să fi fost încă în viață.

Jane închise încet dosarul cu fotografii, când Hal îi încredință următorul dosar, cu documente sortate. Găsi mai multe paşapoarte expirate, care dovedeau că Marguerite fusese cetățean american, născută la New York în 1924, iar ştampilele indicau că plecase din Statele Unite şi călătorise cu vaporul până în Portugalia, ajungând la Lisabona în 1942. Portugalia fusese o țară neutră în timpul războiului, iar ştampilele din paşaportul ei arătau că plecase mai departe, în Anglia, în ziua de după ce ajunsese în Portugalia şi că se întorsese în SUA pentru câteva săptămâni, în 1949, şapte ani mai târziu. Mai multe ştampile din paşaport dovedeau că la şase săptămâni după sosirea în Anglia, în 1942, plecă spre Roma, cu o „viză specială”. Jane se gândi

că trăsese contele nişte sfori la nivel înalt sau că plătise cu bani mulţi pe cineva ca să îşi vadă mireasa ajunsă în Italia în timpul războiului. În dosar erau şi nişte paşapoarte italiene, primul fiind eliberat în decembrie 1942, sub numele de San Pignelli, aşadar se căsătoriseră la trei luni după ce ajunsese în Europa şi făcuse rost de cetăţenie italiană prin căsătorie.

Se întorsese în SUA în 1960, cu un paşaport american pe care îl reînnoise la Ambasada SUA din Roma. Fusese prima ei revenire în SUA de la călătoria de trei săptămâni din 1949 – în vreme ce în 1960, ea stătuse doar câteva zile, şi nu săptămâni. Pe paşaport nu era înregistrată nicio călătorie în Statele Unite după acea dată, până în 1994, când se mutase la New York, la vârsta de şaptezeci de ani. Toate paşapoartele ei americane fuseseră reînnoite la Ambasada SUA din Roma. Se părea că, în călătoriile prin Europa, îşi folosise paşaportul italian. Avusese în mod sigur dublă cetăţenie, şi probabil că îşi păstrase cetăţenia americană din sentimentalism, de vreme ce până la urmă îşi dusese viaţa în Italia vreme de cincizeci şi doi de ani, cea mai mare parte a vieţii ei, şi toată perioada adultă, până în acel moment. Şi nu fusese niciodată în SUA în toţi cei treizeci şi patru de ani, până când nu s-a întors definitiv, în 1994. Jane observă şi nişte extrase de cont în dosar, asigurarea socială, documentele de închiriere a cutiei de valori, şi o chitanţă pentru două inele pe care le vânduse în 1995 pentru patru sute de mii de dolari. Dar, printre documente, nu găsi niciun testament. Nimic care să facă referire la vreun moştenitor sau o rudă apropiată, chiar nimeni. Descoperiră foarte puţine informaţii în dosar. Pe lângă asta, erau numai două teancuri de scrisori, având cerneala ştearsă, legate cu o panglică roz şi una albastră. Epistolele dintr-o grămăjoară bine legată fuseseră scrise în italiană, pe o hârtie îngălbenită, cu cerneală maronie, cu un scris elegant care

părea să fi fost al unui bărbat, Jane bănui că îi aparţinuseră soţului ei. Scrisorile din cel de-al doilea teanc păreau să fi fost scrise de o femeie, în limba engleză. Jane îşi aruncă privirea pe câteva, fără să desfacă însă panglica şi văzu că multe dintre ele începeau cu „Dragul meu înger". Păreau declaraţii de dragoste directe şi simple, semnate cu iniţiala M. Nici acolo nu era vreun testament. Iar notărița trecu monoton cele două grămezi de scrisori în inventarul ei, la fel procedă şi Jane.

Apoi tânăra scoase cu grijă cele douăzeci şi două de cutii din piele, toate păreau a fi cutii de bijuterii şi le deschise una câte una, iar ochii i se făcură mari de uimire când văzu ce conţin.

În prima cutie, găsi un inel cu un smarald mare. Dreptunghiular. Jane nu avea suficiente cunoştinţe în domeniu ca să îi ghicească valoarea în carate, dar era mare, iar cutia din piele roşie era marcată pe dinăuntru cu însemnul „Cartier11 din litere aurii. Deşi era tentată să îl încerce, nu dorea ca Hal să creadă că e neprofesionistă. Notă descrierea, închise cutia şi o luă pe următoarea din şirul de pe birou, ca să nu le încurce.

Aceasta conţinea un inel cu un rubin mare, oval, cu câte un diamant alb triunghiular pe o parte şi pe alta a rubinului, tot Cartier. Rubinul avea o culoare intensă, aproape sângerie. În cea de-a treia cutie era un inel enorm cu diamant, din nou cu o piatră ce părea a fi smarald, tăiată rectangular. Era uimitor, iar de această dată Jane rămase cu respiraţia tăiată. Nu văzuse niciodată un diamant atât de mare şi se uită uimită la Hal.

— Nu ştiam că diamantele pot fi atât de mari, îi spuse ea înmărmurită, iar el zâmbi.

— Nici eu, până când l-am văzut pe acesta. Ezită şi zâmbi şi mai larg. Nu voi spune nimănui dacă vrei să îl probezi. S-ar putea să nu mai apuci aşa o şansă. Simţindu-se ca un

copil năbădăios, ea îi urmă sugestia şi îl puse pe deget. Inelul îi ajungea până la încheietură, fiind absolut spectaculos. Jane era vrăjită, şi de abia putu să şi-l scoată de pe deget.

— Nu îmi vine să cred! zise ea fără ocolişuri, şi toţi trei râseră ca să detensioneze atmosfera din cameră. Era ciudat şi puţin straniu ca ei să umble aşa prin lucrurile acestei bătrâne, şi părea atât de neobişnuit ca o femeie care avea bunuri atât de valoroase să nu aibă cui să le lase sau să nu fi putut să o facă şi ca niciodată să nu le fi cerut înapoi, pentru a le păstra, purta sau pentru a le vinde. Jane nu se putea împăca cu gândul că nişte lucruri aşa frumoase urmau să fie vândute în beneficiul statului şi nu rămâneau cuiva care ar putea să le aprecieze sau căruia să îi fi păsat de ea. Era atât de trist.

Următoarea cutie conţinea o broşă din smarald şi diamant cu un design frumos, realizat de un bijutier italian. Găsiră şi un set alcătuit dintr-un medalion cu safir de la Van Cleef and Arpels, o pereche de cercei într-o cutie separată şi o brăţară cu diamant, nemaipomenit de frumoasă, ca de dantelă. Pe măsură ce deschidea fiecare cutie, Jane se pierdea cu privirea la fiecare bijuterie, una mai frumoasă decât alta, şi unele dintre ele, mai ales inelele, cu pietre foarte mari. Şi mai descoperiră un set mare de diamante galbene montate pe un inel Cartier în ultima cutie, strălucind ca un far, în timp ce Jane se holba la cutiile deschise de pe masă. Hal Baker spusese că Marguerite avusese câteva piese preţioase de o valoare considerabilă, dar Jane nu se aşteptase la nimic de genul acesta. Ea nu văzuse ceva asemănător de când călătorise odată la Londra cu părinţii ei, la vârsta de şaisprezece ani, când se dusese să vadă o expoziţie cu bijuteriile reginei la Turnul din Londra. Câteva dintre acestea erau chiar mai frumoase şi mai impresionante decât cele ale reginei. Contesa Marguerite di

San Pignelli avusese nişte bijuterii de-a dreptul spectaculoase, iar Jane putea ghici cu uşurință că ceea ce văzuse în acea zi, în cutiile elegante din piele, erau câteva dintre cele mai prețioase bijuterii din Europa şi că valorau o avere. Nu era prea sigură cum ar fi trebuit să procedeze în continuare.

— Poate ar trebui să le fotografiem, sugeră Jane, iar Hal fu de acord. Astfel îi pot arăta şefei mele conținutul cutiilor, continuă ea.

Îşi scoase mobilul şi fotografie fiecare obiect. Imaginile demonstrau mai bine valoarea lor şi importanța colecției decât inventarul ei meticulos. Printre piese, se afla şi un colier din perle şi diamante Cartier şi un şirag lung de perle perfecte şi mari, de culoarea untului. Şi dădu şi peste o cutie cu un inel simplu de aur, cu un model simplu care arăta de parcă Marguerite îl purtase în tinerețe, şi un lănțişor de aur cu un medalion în formă de inimă ce conținea fotografia unui bebeluş şi o verighetă simplă, din aur. Obiectele acestea erau mai puțin valoroase şi păreau să nu aibă vreo legătură cu piesele mai scumpe din celelalte cutii, dar valoarea lor sentimentală părea să fi fost mai importantă pentru proprietara lor.

Jane putea doar să îşi imagineze ce viață aventuroasă avusese contesa, iar locurile din fiecare fotografie şi hainele pe care le purtase îi confirmau această presupunere. Ea îmbrăcase rochii şi ținute superbe, blănuri extravagante şi pălării elegante, aşa cum se putea vedea în fiecare poză. Jane deveni curioasă în legătură cu Marguerite di San Pignelli. Tot ce putea deduce din conținutul cutiei de valori era că fusese o tânără americană care la vârsta de optsprezece ani plecase să trăiască în Italia, măritându-se după doar câteva luni cu bărbatul mai în vârstă din fotografii care decedase la douzeci şi trei de ani după nuntă. După mai mulți ani de la moartea acestuia, se mutase

înapoi în SUA, de unde nu mai plecase niciunde, iar la vârsta de nouăzeci şi unu de ani se prăpădise. Niciunul dintre paşapoartele din cutia de valori nu mai era valabil. Ultimul expirase la doi ani după reîntoarcerea ei în New York, în Italia nu mai plecase niciodată. Toate informațiile pe care Jane le putu ghici din fotografii, ziare şi documente constituiau piese dintr-un puzzle, dar multe elemente lipseau cu desăvârşire. Atunci când Marguerite murise cu şase luni în urmă, luă cu ea în mormânt şi toate răspunsurile la întrebările lor.

După ce Jane fotografie fiecare piesă, din mai multe unghiuri, închise cutiile cu bijuterii, iar Hal le puse înapoi în cutia de valori.

— Cred că ar fi mai bine să ne oprim aici deocamdată, spuse Jane pe un ton temător. Ea nu avea nicio intenție să le ia cu ea, mai ales că parcurgea drumul spre birou cu metroul. Fotografiile erau îndeajuns de bune pentru a-i arăta lui Harriet cu ce aveau de-a face. Ei trebuiau să sune la casa de licitații ca să continue procedura, iar Jane se întreba la cine urma să apeleze Harriet. Sothesby's şi Christie's erau în mod clar cele mai evidente opțiuni, dar Jane nu avea nicio idee dacă mai existau şi alte modalități de a vinde bijuterii de acest tip. Ea nu avea nicio experiență în vânzarea de obiecte de valoare de o asemenea importanță, iar bancherul amabil nici atât. Hal ieşi din micul cubicul, iar notărița şi Jane îl observară în timp ce acesta puse cutia la loc şi o închise cu ambele chei.

— De îndată ce colegii mei îmi vor comunica paşii următori, te voi anunța. Chiar sunt lucruri drăguțe, spuse Jane visătoare. Toți cei trei din mica încăpere de vizionare fuseseră cumva uimiți de ce descoperiseră. Nu mai avuseseră de-a face cu aşa ceva, iar Jane bănuia că nici Harriet nu mai văzuse aşa ceva, dar cu siguranță ştia ce era de făcut.

La plecare, Jane îi mulțumi lui Hal Baker şi notăriței pentru ca apoi să ia metroul spre biroul ei din cadrul tribunalului. Clădirea în sine era un frumos exemplu de arhitectură Beaux-Arts, fusese construită în 1907 şi era considerată o clădire de patrimoniu. Era un spațiu frumos de muncă, deşi serviciul în sine nu te încânta. Când ajunse, o găsi pe Harriet stând la birou, parcurgând nişte documente pe care Parchetul general le trimise, când deodată o zări pe Jane în tocul uşii, ezitând să o întrerupă.

— Frumoasă haină, spuse Harriet, cu un surâs glacial. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai m-am întors de la verificarea inventarului pentru cazul di San Pignelli.

— Am uitat că dimineața asta te ocupi de acest caz, zise Harriet, distrasă, aşteptându-se să fie o chestiune de rutină. Cum a mers?

— Bine, cred, zise Jane, îngrijorată că poate uitase să facă vreun demers oficial. Avea nişte lucruri frumoase, spuse ea încet, gândindu-se la conținutul cutiilor de bijuterii.

— Un testament, ceva?

— Nu, doar fotografii şi scrisori, câteva tăieturi din ziare făcând referire la nişte petreceri şi necrologul soțului ei, paşapoarte vechi, câteva documente bancare irelevante şi bijuterii.

— Ceva ce am putea vinde? o întrebă Harriet, pe un ton oficial şi pragmatic. Nu văzuse fotografiile tinerei femei cu zâmbetul amețitor şi ochii trişti.

— Cred că da. Jane apăsă un buton pe telefonul ei şi îi arătă fotografiile bijuteriilor lui Marguerite di San Pignelli, fără să comenteze. Harriet nu rosti niciun cuvânt preț de un minut după ce le privi, şi apoi se uită mirată la Jane cu ochii cât cepele.

— Ai văzut toate lucrurile astea azi? o întrebă ea nevenindu-i să creadă, iar Jane dădu din cap în semn de

aprobare. Trebuie să sunăm la Christie's numaidecât ca să intrăm într-o licitație. Îşi notă repede un număr de telefon de la Christie's pe o bucată de hârtie şi i-o înmână lui Jane, care o luă, cu o privire îngrijorată.

— Să îi sun eu?

— Harriet dădu din cap încuviințând, aproape exasperată.

— Eu nu am timp!

Problema cu lipsa de personal părea mai gravă în ultima vreme.

— Doar sună la Christie's şi roagă-i să trimită pe cineva de la departamentul de bijuterii la bancă să vă întâlniți şi să arunce o privire peste bijuterii. Avem nevoie de o evaluare dacă apare vreun moştenitor. Şi vom avea nevoie şi pentru tribunal.

Jane îi confirmă atunci, ca răspuns la întrebări, că era vorba în mare parte de bijuterii. Nu erau bani lichizi, acțiuni sau certificate bancare, iar Hal îi spusese că fondurile din contul ei ajunseseră la sub două mii de dolari în momentul morții sale. Contesa nu mai scrisese niciun cec de ani buni. Singurii bani extraşi din contul ei fuseseră transferurile lunare automate către casa de bătrâni din Queens, pe care le pregătise când se mutase acolo. Dar bijuteriile ei valorau clar o avere.

Jane se întoarse la birou, îşi dădu jos haina îmbrăcată cu ocazia Zilei îndrăgostiților şi căută numărul de telefon de la casa de licitații. Atunci când acesta apăru pe ecranul calculatorului, îşi dădu seama că birourile lor erau la Centrul Rockefeller. Deşi se apropia ora prânzului, ea apelă numărul şi ceru să i se dea legătura la departamentul de bijuterii. Telefonul sună îndelung şi aproape că se hotărî să închidă atunci când o voce feminină îi răspunse în sfârşit, iar Jane solicită să vorbească cu cineva despre o evaluare pentru a scoate la vânzare nişte bijuterii, centralista o puse în aşteptare cu o muzică interminabilă pe fundal. Părea să

nu fie nimeni în departament, când vocea unui bărbat îi spuse simplu: „Lawton”, pe un ton monoton.

Jane îi explică de ce sunase şi că avea nevoie de o evaluare pentru câteva bijuterii abandonate pe care Curtea judecătorească urma să le scoată la vânzare, dacă nu se găsea niciun moştenitor. Urmă un moment de tăcere, în timp ce Phillip Lawton se uita în zare, pe fereastră. Fusese angajat la departamentul de bijuterii la venerabila casă de licitații în urmă cu doi ani şi se simțea ca un prizonier. Avea un masterat în muzeografie, cu specializare în arta egipteană şi pictura impresionistă şi aşteptase o veşnicie pentru o slujbă la Muzeul Metropolitan. Renunțase, în final, şi se angajase în cadrul Departamentului de artă de la Christie’s, primii trei ani fuseseră interesanți, până când se eliberaseră trei posturi la departamentul de bijuterie, în momentul în care coordonatorul departamentului se mutase la filiala din Londra, iar cei doi subalterni ai acestuia îşi dăduseră demisia. Phillip fusese atunci transferat de la Departamentul de artă la cel de bijuterii, care nu îl interesa deloc. Îi promiseseră că îl vor muta înapoi la departamentul de artă, dar nu se întâmplase încă. Şi toată pregătirea lui era în domeniul artei. Tatăl lui fusese profesor de istoria artei la Universitatea din New York până la decesul acestuia, cu câțiva ani în urmă, iar mama lui era artistă. El finalizase un stagiu de practică la Uffâzi, în Florența, după absolvirea facultății şi şi-ar fi dorit să se mute în Paris sau în Roma, dar se întorsese ca să îşi finalizeze maşterul în SUA. Lucrase în cadrul unei galerii importante din New York pentru un timp şi apoi, la douăzeci şi nouă de ani, se angajase la Christie’s, după cinci ani, încă mai era acolo, iar în ultimii doi fusese ținut „ostatic” la Departamentul de bijuterii. Îşi promisese recent că, dacă nu îl mutau înapoi la Departamentul de artă în şase luni, avea să îşi dea demisia.

Lui Phillip Lawton nu îi plăceau bijuteriile din principiu.

El credea că oamenii care le purtau erau superficiali şi înfumurați şi nu vedea frumosul în ele. Picturile şi arta de orice fel îi atingeau sufletul şi i-l umpleau de bucurie. Bijuteriile nu. Pentru Phillip, numai arta era frumoasă – bijuteriile îl lăsau rece.

Vocea lui părea plictisită când îi răspunse lui Jane. El se aştepta la un alt apel de la Curte pentru o evaluare de rutină.

— Poți să ne aduci bijuteriile? o întrebă el, pe un ton dezinteresat. El mai făcuse evaluări pentru tribunal şi niciuna dintre piese nu fusese de calibrul licitațiilor Christie's, cu excepția unei piese recente, minore, pe care o evaluase pentru licitația de „bijuterii rafinate", dar care nu fusese o vânzare importantă. Credea că este foarte puțin probabil ca acestea să fie altfel, sau măcar atât de bune. Majoritatea lucrurilor de la tribunal nu stârneau interesul casei lor de licitații.

— Aş prefera să nu fac asta, îi spuse Jane cu sinceritate, gândindu-se că lui i se părea o pierdere de timp, ceea ce o enervă. Ea îl sunase pentru că se ocupa cu asta, nu ca să îi ceară o favoare. Şi ea, la rândul ei, încerca să îşi facă treaba.

— Sunt douăzeci şi două de piese şi cred că sunt mult prea valoroase ca să le port după mine prin oraş.

— Unde se află acum? o întrebă el, privind în continuare pe fereastră la zgârie-norii de vizavi. În biroul lui se simțea ca la puşcărie, iar munca reprezenta sentința lui pe viață. Ura să meargă la serviciu.

— Într-o casetă de valori la Banca Metropolitană din Murray Hill. Am putea să ne întâlnim acolo pentru a vedea piesele?

— Posibil, admise, nu foarte interesat. Era responsabilitatea lui să efectueze evaluările, de cele mai multe ori pentru moştenitorii care nu voiau bijuterii vechi sau pentru femei lacome care voiau să le vândă după ce le

obținuseră în urma divorțului. Printre clienții lor se numărau adeseori şi bijutieri care încercau să scape de piesele nevândute, de vreme ce prețurile de licitație erau, de obicei, undeva între vânzarea cu amănuntul şi vânzarea angro.

— Avem nevoie de o evaluare, îi explică Jane, forțându-se să pară amabilă, iar dacă nu apare curând un moştenitor, va trebui să le scoatem la licitație.

— Ştiu procedura, îi spuse el cu brutalitate, iar Jane îşi dori ca altcineva să fi preluat apelul. Bărbatul părea dezagreabil, chiar neinteresat de piesele respective. Zâmbi în sinea ei, ştiind surpriza care îl aştepta.

— Ei bine, puteți să le evaluați? Probabil avea nevoie de o gardă înarmată ca să aducă bijuteriile doamnei San Pignelli la el şi tribunalul sigur nu îşi permitea să angajeze una. Şi nu voia să fie responsabilă pentru transportul acelor bijuterii, aşa că el trebuia să vină să le vadă la bancă sau ea putea să sune pe altcineva, cum ar fi casa de licitații Sothesby's, care erau la fel de buni, în pofida preferințelor lui Harriet.

— Da, o să le evaluez, spuse acesta pe un ton plictisit. Marțea viitoare este bine? La zece dimineața? Trebuie să fiu înapoi la prânz pentru o vânzare. Phillip urmase cursuri de coordonator de licitații şi se ocupa uneori de vânzările mici. Dar nu îşi imagina că bijuteriile pe care tribunalul voia să le evalueze ar putea să îi ia prea mult timp, dacă erau piese neînsemnate, aşa cum presupunea el. Până acum, de fiecare dată, fusese vorba de cutii de valori abandonate.

— E foarte bine aşa, îi răspunse Jane politicos, după ce căzură de acord să se întâlnească la bancă săptămâna următoare. Îi mulțumi înainte să închidă telefonul, uşurată că el agrease să se întâlnească. Iar apoi, gândindu-se mai bine, îl sună iar. Îmi pare rău că vă deranjez din nou, îşi ceru ea scuze atunci când el îi răspunse pe un ton deranjat.

Le-am făcut nişte fotografii cu telefonul. Nu aţi vrea să le vedeţi înainte să ne întâlnim? Cel puţin, l-ar putea ajuta să îşi dea seama de valoarea lor, să îi stârnească interesul.

— O idee foarte bună, spuse el, subit mai vesel. Dacă piesele erau mai insignifiante, aşa cum se aştepta, putea să îi recomande o casă de licitaţii mai puţin importantă şi să se scutească de efortul unei evaluări.

— Trimiteţi-mi-le. Îi dădu apoi adresa de e-mail. Asta şi făcu Jane de îndată ce închise telefonul şi scoase un alt dosar pe care Harriet i-l încredinţase. Cazul era mult mai puţin interesant şi misterios decât cel al lui Marguerite. Şi Jane era surprinsă când telefonul îi sună zece minute mai târziu, avându-l pe Phillip Lawton de la Christies la capătul firului. Tonul i se schimbase complet faţă de primele două convorbiri, acum fiind de-a dreptul exaltat şi punându-i întrebări lui Jane.

— Care era numele doamnei? Era faimoasă?

— Nu cred. Contesa Marguerite di San Pignelli. A fost o tânără americană care s-a mutat în Italia pe când avea optsprezece ani, în timpul războiului, din ce mi-am putut da seama din paşapoartele ei. S-a căsătorit cu un conte italian şi a trăit acolo până în anii '90. Probabil, el avea mulţi bani, aşa cum reiese dacă luăm în consideraţie bijuteriile din cutia de valori. Este tot ce deţinea ea, după câte ştim noi. Mai avea două mii de dolari când a murit. Împlinise nouăzeci şi unu de ani.

Acestea erau toate detaliile relevante.

— Dacă bijuteriile sunt veritabile, colecţia este extraordinară.

Din tonul lui reieşea că era, în sfârşit, impresionat, deşi singurele piese care îi treziseră interesul în ultimii doi ani fuseseră pietrele de jad pe care le-a văzut la vânzarea lor din Hong Kong, despre care el credea că aveau o aură de mister şi romantism, dar care necesitau ochiul unui expert, ceea ce

el nu era. Piesele standard occidentale nu îl interesaseră niciodată, dar până şi el trebuia să recunoască că bijuteriile lui Marguerite di San Pignelli erau extraordinare.

— Nu am niciun motiv să cred că nu sunt veritabile, toate sunt în cutiile lor originale, îi răspunse Jane simplu.

— De abia aştept să le văd, spuse el, uimit. Întâlnirea lor urma să aibă loc peste cinci zile şi el plănuia să aducă o cameră foto pentru a face fotografii la o rezoluție mai bună decât cele pe care le făcuse Jane cu telefonul mobil.

— Ne vedem marți, conchise el, mai prietenos decât înainte, iar Jane zâmbi în timp ce închise telefonul. În vreme ce stătea la birou, se gândi, cuprinsă de melancolie, la tânăra care se mutase în Italia şi se măritase cu un conte, ca într-un basm, şi toate secretele vieții ei care muriseră odată cu ea.

Când ajunse acasă, John nu era acolo, aşa cum o şi anunțase. Se gândi la el împreună cu Cară şi grupul lui de studiu şi avu acelaşi sentiment de nelinişte, ca de fiecare dată când îi ştia împreună. Nu putea face nimic, căci el îi spusese că urmau să studieze toată noaptea pentru proiectele lor de grup. I-ar fi plăcut să îi povestească despre bijuteriile pe care le văzuse în acea zi şi despre conversația avută cu cei de la Christie's. Dar trebuia să aştepte până când el avea mai mult timp şi era mai puțin distras. Îşi făcu baie şi se duse la culcare, încă bântuită de Marguerite di San Pignelli, de fotografiile ei şi ale contelui şi de bijuteriile pe care bărbatul i le oferise. Fără să cunoască detaliile, Jane simți că fusese o poveste de dragoste grandioasă, în pofida expresiei ocazional triste pe care o avea femeia în unele fotografii. Era imposibil să nu se gândească la cine fusese ea, cum intrase contele în viața ei şi aventura pe care o împărtăşiseră într-o epocă fermecătoare. Era greu să îşi imagineze o fată de optsprezece ani primind asemenea daruri, precum cele pe care le văzuse. Nu se putea abține să

nu se întrebe dacă frumoasa tânără fusese, într-adevăr, fericită.

Capitolul 3

În următoarea dimineață, John încă nu ajunsese acasă când Jane plecă la muncă şi, de vreme ce o avertizase, nu era foarte surprinsă. Ştia că urma să îl vadă seara, când ajungea acasă şi poate aveau să petreacă mai mult timp împreună în weekend, să vorbească şi să se relaxeze şi să recupereze timpul pierdut. Îi era dor de relația lor, aşa cum fusese înainte, dar era sigură că, după absolvire, lucrurile reveneau la normal, deşi el fusese destul de dur cu ea în ultimele luni. Încerca să fie răbdătoare şi să nu înrăutățească situația plângându-se tot timpul.

Odată ajunsă la birou, Jane se hotărî să pună la punct detaliile necesare pentru identificarea moştenitorilor lui Marguerite di San Pignelli. Pentru o avere atât de considerabilă, acum că bijuteriile ieşiseră la suprafață, dorea să afle tot ce putea şi decise să meargă la ultima adresă a lui Marguerite să vadă dacă cineva de acolo ştia mai multe despre ea, dacă avusese vreo rudă sau copii. Poate erau membri ai familiei care o vizitaseră fără să ştie de bijuterii.

Ea consultă o hartă a orăşelului Queens şi luă apoi metroul pentru a ajunge la destinație. Astfel descoperi că adresa de pe certificatul de deces era cea a unui azil mic, curat, dar deprimant. Când verifică cu angajații de la contabilitate, aceştia îi confirmaseră că, în fiecare lună, plățile pentru doamna Pignelli fuseseră efectuate prin transferuri automate din contul ei bancar. Nu ştiau câți bani îi mai rămăsese în cont şi că nu mai dispunea de fonduri suficiente. Aceştia o îndrumară la serviciul pacienți,

unde din registrele lor reieşea că ea nu avusese niciun vizitator în cei trei ani de când fusese internată acolo şi până la deces, cu şapte luni în urmă.

— Era o femeie amabilă, foarte dulce, îi spuse lui Jane coordonatorul serviciului pentru pacienți. Fişa ei arată că suferea de demență când a fost internată. Ai vrea să stai de vorbă cu una dintre asistentele care au îngrijit-o?

— Da, mi-aş dori, spuse Jane încet, după ce i se confirmă din nou că nu era nicio rudă apropiată pe niciuna dintre liste. Părea că nu avusese prieteni sau rude, că fusese singură pe lume, ceea ce nu era vreo surpriză pentru cei de la azil. Mulți dintre pacienții lor nu aveau vizitatori sau rude, mai ales dacă erau foarte bătrâni şi nu avuseseră copii.

Câteva minute mai târziu, o fâlipineză de vârstă mijlocie intră în cameră îmbrăcată în uniformă albă şi zâmbi când o văzu pe Jane. Coordonatorul serviciului pacienți i-o prezentă ca fiind Alma şi îi spuse că ea fusese asistenta principală a lui Marguerite în ultimii doi ani; Alma menționă şi ea cât de drăguță fusese Marguerite.

— Spre final, vorbea mult despre soțul ei şi voia să îl vadă, îi zise Alma cu un zâmbet cald. Câteodată, spunea că voia să îmi dea unele lucruri. Un inel cred, sau o brățară, nu îmi mai amintesc prea bine. Mulți dintre pacienții noştri suferinzi de demență promit bani sau cadouri pe care nu au de unde să le dea. Este modul lor de a ne mulțumi.

Femeia frumoasă din Filipine nu părea surprinsă sau dezamăgită de acest fapt şi Jane încerca să îşi imagineze cum ar fi fost dacă Marguerite i-ar fi dat inelul cu diamantul enorm, cel cu rubin sau una dintre broşele ei. Nu avea cum să ştie ce ar fi făcut asistenta atunci.

Alma spuse că în ultimele ei zile, într-un moment rar de luciditate, Marguerite voise să meargă la bancă să ia nişte lucruri şi să îşi scrie testamentul. Nu putea fi vorba de aşa

ceva, dată fiind boala ei, dar personalul se oferise să îi cheme un notar, însă Marguerite uitase repede totul şi murise la finalul săptămânii, fără niciun testament. Asistenta îi explică lui Jane că Marguerite se prăpădise din cauza unei pneumonii dezvoltate subit în urma unei gripe. Fusese ţintuită la pat vreme de doi ani, arareori coerentă, nimic surprinzător pentru o femeie de aproape nouăzeci şi doi de ani. Jane nu se putea abţine să nu se întrebe cui i-ar fi lăsat bijuteriile, dacă ar fi fost destul de raţională ca să scrie un testament. Almei de la azilul de bătrâni? Unei rude îndepărtate pe care nu o mai văzuse de ani buni? Nu avea de unde să ştie. Asistenta spuse că nu menţionase niciun nume.

Păreau să fie grijulii cu pacienţii lor, deşi lui Jane i se părea deprimant să vadă oameni în vârstă în cărucioare cu rotile, stând pe holuri cu privirile goale şi fără să stea de vorbă cu cineva. Părea un mod atât de trist de a-ţi sfârşi viaţa şi spera că demenţa de care suferea îi uşurase chinul şi să nu fi realizat unde se afla, fără ca să aibă parte de cineva drag care să o aline. Soarta pe care a avut-o şi ultimii ani de viaţă i se păreau şi mai trişti acum.

Jane era copleşită de tristeţe, în vreme ce lua metroul pentru a se întoarce. Din precauţie, şi nu din alt motiv, ea se opri la adresa menţionată în datele băncii, la câteva străzi distanţă de sucursală şi solicită să stea de vorbă cu administratorul. Nu era nevoie să meargă atât de departe, dar voia să o facă. Ceva din fotografiile pe care le văzuse în cutie şi femeia pe care o înfăţişau o mişcaseră. Şi chiar şi puţinul pe care îl ştia despre ea părea foarte relevant. Acesta şi-o amintea limpede pe Marguerite şi spuse că muncitorii din clădire care o cunoscuseră încă îi duceau dorul. El îi povestise că fusese o doamnă foarte amabilă, fapt confirmat şi de angajaţii de la azilul de bătrâni. El spuse că ea se mutase într-un apartament de o cameră din acea clădire în

1994 şi că trăise acolo vreme de aproape douăzeci de ani şi că se mutase cu vreo trei ani şi jumătate în urmă la azil, ceea ce era în concordanță cu ce aflase. Ea îl întrebă dacă îşi amintea dacă cumva ea avusese copii, familie sau vizitatori şi el răspunse că, în cei douăzeci de ani, câtă vreme administrase clădirea, nu văzuse niciodată pe nimeni venind în vizită şi era sigur că nu avusese copii.

— Câinii erau copiii ei, aşa spunea. Întotdeauna era însoțită de un pudel. Cred că ultimul ei câine a murit cu un an sau doi înainte să se mute şi considera că era prea bătrână să mai aibă altul. Cred că îi era dor de ei, zise el cu tristețe, amintindu-şi zilele când Marguerite locuia în clădire.

De pretutindeni, reieşea aceeaşi poveste, ea nu avusese prieteni, vizitatori, rude şi nici copii. Trăise singură, fusese foarte discretă şi părea genul de persoană care dusese o viață liniştită, după una plină de aventuri în trecut, deşi, la cei şaptezeci de ani pe care îi avea când se mutase în clădire, nu era chiar bătrână, potrivit standardelor actuale. Dar, în mod clar, zilele ei de glorie apuseseră, din moment ce se mutase singură într-un apartament mic din New York, la douăzeci şi nouă de ani după moartea soțului. Odată revenită la New York, lumea ei părea în comparație cu cea prezentată în fotografiile pe care Jane le văzuse la bancă.

Tânăra îi mulțumi administratorului şi plecă cu metroul spre propriul ei apartament întunecat. De abia aştepta să se mute după terminarea şcolii şi după ce va obține un serviciu decent. Clădirea în care stătea i se părea deprimantă, iar apartamentul, groaznic din cauza mobilei întunecate. Era scorojită şi urâtă

Jane îşi puse geanta jos, se dezbrăcă de haină, se aşeză pe canapeaua denivelată din imitație de piele şi îşi puse picioarele pe masa de cafea. Fusese o săptămână lungă şi interesantă, iar căutarea ei pentru a afla moştenitorii lui

Marguerite se dovedise fără succes până acum. Nu răspunsese nimeni la anunț. Chiar părea că nimeni nu avea să pretindă averea, iar bijuteriile urmau să fie vândute de Christie's în beneficiul statului. Credea că ar fi mare păcat şi o mare risipă şi se întrebă ce ar spune bărbatul de la Christie's despre piesele văzute de el marți.

Îşi făcu un ceai, relaxându-se şi citind o revistă când John intră în casă, o oră mai târziu. Arăta mai bine decât în toată săptămâna şi o anunță că îşi terminase una dintre lucrări cu o noapte în urmă, cu ajutorul Cărei, care îi dăduse toate statisticile şi cercetarea de care avusese nevoie.

— A fost salvarea mea, spuse el uşurat, iar Jane se uită la el, aproape enervată să audă de Cară, dar nu comentă. Orice avea legătură cu ea o călca pe nervi. Cum a fost ziua ta?

— Aglomerată. Interesantă. Am căutat moştenitori şi informații legate de averea femeii despre care îți vorbeam. Se pare că ea chiar nu avea pe nimeni. Este aşa de trist când te gândeşti la viața cuiva terminându-se aşa, cu nimeni care să aibă grijă de ea.

— Avea nouăzeci şi unu de ani când a murit, din ce mi-ai spus, aşa că nu te agita prea mult. Acum e vorba doar despre moştenirea ei şi despre cine o să o primească. Nu e ca şi cum ai fi cunoscut-o. Din ce îşi dădea seama, John credea că grija ei pentru Marguerite era stupidă.

— Statul va primi moştenirea, zise Jane pe un ton pragmatic. Mă întâlnesc cu un reprezentant de la Christie's săptămâna viitoare ca să o evalueze. Abia atunci îşi dădu seama că nu îl mai văzuse pe John de când efectuase inventarul. Avea nişte lucruri uimitoare, bijuterii foarte valoroase, diamante gigant, brățări şi broşe, chiar şi o tiara. Ochii lui Jane străluceau cu gândul la frumusețea lor.

— Era de sânge regal? o întrebă el, luându-şi o bere din

frigiderul din bucătăria mică.

— Era americancă, dar s-a căsătorit cu un conte italian pe când avea optsprezece ani şi a dus o viaţă destul de grandioasă în Italia, judecând după fotografii. Părea să fi trăit în lux, spuse ea, gândindu-se la cursele de maşini la care mergea şi la castelul în faţa căruia se pozase. Dar sfârşitul şi l-a găsit într-un azil de bătrâni din Queens, singură cuc, având o cutie de valori plină cu bijuterii fabuloase şi pe nimeni care să le moştenească. Totul i se părea straniu lui Jane şi atât de nepotrivit. Pentru John, era doar o poveste care nu părea să îl afecteze, dar el nu văzuse fotografiile sau nu îşi dădea seama cine fusese Marguerite ca persoană. Lui Jane i se păru că povestea aceasta îl lăsa rece şi că singurul lucru care îl interesa în ultima vreme era propria lui persoană.

— Ai timp de o cină şi de un film weekendul acesta? îl întrebă ea plină de speranţă.

Drept răspuns, el dădu din cap violent.

— Trebuie să îmi termin cea de-a doua lucrare şi tocmai am mai primit încă una. Cred că o să fie o lună mai destul de grea. Trebuie să mă concentrez asupra şcolii.

— Lasă-mă să ghicesc, lucrezi cu Cară din nou. Încercă să îşi păstreze calmul când rosti cuvintele, dar nu reuşise. Îi era greu să îl vadă atât de puţin, ştiind că aceasta era mereu împreună cu el, indiferent de motiv.

— Lasă-mă în pace. Nu o să se schimbe nimic şi doar mă enervez. Privirea lui spunea totul. Ultimele luni de dinainte de absolvire se dovedeau a fi un real test al relaţiei lor şi până acum, nu luase note prea bune, iar după părerea lui nici ea nu se descurcase mai grozav. Iar gelozia ei faţă de Cară i se părea iraţională.

— Bine, îmi pare rău, oftă ea. Am de citit în weekend oricum. Se străduia să pară mai relaxată, de asemenea, voia să se întâlnească cu o prietenă la prânz şi trebuia să lucreze

la propria teză. Îi era limpede că urma un alt weekend petrecut de una singură. Şi îi dădea dreptate în legătură cu faptul că gelozia ei față de Cară nu ajuta cu nimic.

John plecase la sală în acea seară, înainte să se întoarcă la cercetarea pentru lucrarea lui, în vreme ce Jane puse hainele la spălat şi plăti câteva facturi. Se simți bine să mai stea de vorbă cu el, deşi de-abia schimbaseră cinci cuvinte, iar până când el veni acasă, ea deja dormea, iar, de dimineață, el deja plecase când ea se trezi. Îi lăsase un bilețel pe masa din bucătărie prin care o anunța că urma să fie la bibliotecă toată ziua. „Dar, cel puțin, nu era la Cară", îşi spuse ea. Era foarte geloasă pe ea, probabil pentru că era foarte sexy sau poate pentru că era şi deşteaptă, o combinație fatală. Era tipul de femeie în jurul căreia bărbații roiau. Şi Cară profita din plin de asta. Toți prietenii ei erau bărbați. Femeile nu o plăceau deloc.

Jane o sună pe prietena ei, Alex, şi stabiliseră să se întâlnească la Muzeul de Artă Modernă la prânz. Alex absolvise Dreptul cu un an în urmă şi obținuse o slujbă la o firmă de pe Wall Street. O munceau ca pe un sclav, dar câştiga binişor şi îi plăcea. Specialitatea ei era dreptul de proprietate intelectuală, ceea ce era interesant şi distractiv. Alex spera să devină partener junior în cadrul firmei peste câțiva ani.

— Şi cum e Făt-Frumos? o întrebă Alex cu un zâmbet larg. Era mică de înălțime, cu părul negru şi ochi verzi, părând mai tânără la cei treizeci şi doi de ani pe care îi împlinise. Îmbrăcată în blugi şi cu un pulover lejer, cu balerini în picioare şi părul împletit, arăta ca o puştoaică. Cele două femei erau total diferite, Jane avea părul blond şi lung şi silueta subțire, iar Alex părea ca o zână fâşneață, aidoma personalității sale. Trecuseră prin multe, bune şi rele.

— Nu atât de frumos şi de fermecător zilele astea, îi

răspunse Jane oftând, în timp ce îşi terminau prânzul în cafeneaua muzeului. Intenționau să vadă o expoziție a operelor lui Calder care se deschisese de curând. Era unul dintre favoriții lui Jane. E în toane foarte proaste, din cauza lucrărilor şi a proiectelor de final de an. Numai la asta se gândeşte. Nu am mai ieşit la o cină de o lună.

— Nu ştiu ce este în neregulă cu bărbații, dar nu pot să facă mai multe lucruri deodată. Unul singur şi atât, restul chestiunilor nu mai contează. Alex se despărțise de prietenul ei de un an şi tocmai începuse să se vadă cu un partener junior de la firma la care lucra. Părinții ei o sâcâiau să se mărite de vreo doi ani de zile, de când împlinise treizeci de ani. Cei ai lui Jane erau mult mai relaxați în legătură cu acest subiect, deocamdată. Mama ei începuse cu tot felul de comentarii despre John, întrebând-o despre planurile lor de viitor, dar nu şi despre căsătorie, deocamdată. Alex părea destul de îngrijorată în ultimele luni şi începuse să vorbească despre copii.

— Mai există acea magie între voi? o întrebă pe Jane, care se gândi preț de un moment, înainte să îi răspundă.

— Ca să fiu sinceră, nu ştiu. Nu sunt sigură că am avut vreodată vreo „magie". Ținem mult unul la altul şi ne plac aceleaşi lucruri. A fost uşor şi ne-am înțeles, sau, cel puțin, asta s-a întâmplat până acum. Cred că dacă ne-ai pune pistolul la tâmplă, am şi recunoaşte că ne iubim, dar nu s-ar putea spune că vreunul dintre noi este foarte pasional. Poate că suntem prea acaparați de carierele noastre. Jane se gândea la acest aspect uneori, dar nu avea motive să se plângă de John, în afara ultimelor luni, din cauza studiului intens şi a faptului că ei nu îi mai acorda timp, şi de faptul că îşi făcea griji în ceea ce o priveşte pe Cară şi pe femeile care arătau ca ea. Jane era frumoasă şi naturală, dar nu era foarte atrăgătoare sau vreo femeie fatală precum Cară. Lui John îi plăcea să vorbească despre femei „bune". Cară era în

mod sigur una. Viața lor intimă avusese şi ea de suferit, ceea ce îi distanța şi mai tare. El nu mai avea chef sau era prea obosit, sau nu se mai întâlneau pe acasă.

— Poate nu este bărbatul potrivit pentru tine, îi zise Alex. Ea nu îl plăcuse niciodată şi îl considera mult prea orgolios, ceea ce nu părea să o deranjeze pe Jane, dar o enerva pe ea. Poate, pentru un alt bărbat vei avea sentimente mult mai puternice, spuse ea cu prudență, să nu o jignească pe Jane.

— Nu cred. Am trăit o poveste de dragoste de genul acesta în timpul facultății. A fost groaznic. Plângeam tot timpul şi am slăbit zece kilograme.

— Asta nu e rău deloc, rânji Alex. În afară de partea cu plânsul, desigur. Uneori John îmi aminteşte de tipul cu care mă întâlneam înainte de a merge la Drept. Îmi plăcea şi ne înțelegeam, dar nu era niciodată ce trebuia să fie. Şi de îndată ce am început să ne certăm în legătură cu orice subiect, totul era greşit. Cred că, pur şi simplu, epuizasem relația şi ne înrăisem. Dacă mai rămâneam cu el, am fi sfârşit urându-ne. Dar ne-am despărțit înainte să se întâmple asta. Unele relații nu pot ține o veşnicie. Poate ăsta e şi cazul tău.

Jane nu voia să recunoască acest lucru față de Alex, dar şi ea se gândise la asta. Iar certurile lor constante o deprimau. Ea nu voia să se certe cu el. Dar tot spera că lucrurile urmau să se îmbunătățească, deşi îşi săreau la gât unul altuia ori de câte ori erau împreună.

— Nu cred că ne putem da seama de nimic până nu terminăm şcoala în iunie, spuse Jane cu calm. Nu am avut niciodată probleme majore până acum. John traversează o perioadă proastă şi este superstresat încercând să termine totul înainte de absolvire. Nu este foarte distractiv pentru niciunul dintre noi, şi mai sar şi eu la el. Din cauza Careî.

— Nici mie nu mi se pare prea amuzant, căzu de acord Alex. Se plimbară apoi prin grădina muzeului şi Jane îi

povesti despre Marguerite şi despre căutarea moştenitorilor, despre bijuterii şi despre inelul enorm pe care îl probase.

— Uau! E greu să îți imaginezi poveşti de dragoste şi oameni de acest gen. Fac parte din alt secol. Îți poți imagina vreun tip pe care îl cunoaştem care să ofere astfel de bijuterii, participând la curse auto sau trăind într-un castel? Pare o idilă desprinsă dintr-un basm sau dintr-un film vechi.

— Chiar aşa şi e, aprobă Jane. Când te gândeşti cum s-a sfârşit povestea, te cuprinde tristețea. Singură, suferindă de demență, într-un azil din Queens. Mie îmi pare un coşmar.

— Da, şi mie, spuse Alex în timp ce vizitau expoziția Calder, în acea după-amiază plăcută, pălăvrăgind şi bucurându-se de compania celeilalte. La ora patru, s-au despărțit şi Jane luă metroul către oraş, iar Alex merse către West Village, un district supraaglomerat, unde locuia. Închiriase un apartament într-o clădire bună într-un cartier la modă imediat ce se angajase la noul ei loc de muncă şi îi plăcea foarte mult. În noaptea aceea, avea întâlnire la teatru, cu noul ei prieten.

Jane simți cum o cuprinde invidia când se întoarse în apartamentul ei gol şi lucră toată noaptea la teza ei. John o sună în jur de ora nouă, după ce îşi petrecuse toată ziua la bibliotecă. Deocamdată, o apucaseră pe drumuri diferite, dar încerca să nu se gândească la ce îi spusese Alex la prânz, că John ar putea fi nepotrivit pentru ea. Nu era pregătită să creadă asta. Dar totuşi îi veni în minte ceea ce îi spusese, că unele relații se consumă pur şi simplu şi apoi se sfârşesc. Spera să nu se întâmple asta şi în cazul ei. Dar cum amândoi erau stresați, aveau în mod clar o problemă.

Duminică dimineața, când se trezi, John era în pat cu ea, ceea ce părea un miracol, şi făcură dragoste pentru prima oară după o lună. Ea se simți mai bine acum că relația lor îşi revenea la normal şi reuşiră să ia micul dejun la o

cafenea din apropiere, înainte ca el să se întoarcă la bibliotecă pentru restul zilei şi al serii. Dar, cel puțin, dimineața începu bine, iar ea se simți din nou apropiată de el.

Sâmbătă seara, merse singură să vadă un film artistic francez, dar care nu fusese atât de interesant pe cât se aşteptase, iar în seara aceea, când adormi, o visă pe Marguerite. Încerca să îi spună ceva, să îi explice, dar toată noaptea aceea agitată, Jane nu îşi dădu seama ce. John nu ajunse acasă nici duminică noaptea şi îi trimise un SMS că dormise la cineva, pe canapea. Luni dimineață, se trezi obosită şi frustrată, şi se pregăti pentru o altă săptămână la tribunal. Abia aştepta evaluarea celor de la Christie's din următoarea zi. Era o schimbare bine-venită. Şi cu toate bijuteriile acelea spectaculoase, averea lui Marguerite putea fi considerată oricum, dar nu plictisitoare. Era însă singura parte aventuroasă şi vie din viața ei, deocamdată.

Capitolul 4

Sâmbătă dis-de-dimineață, Phillip Lawton îşi părăsi apartamentul din Chelsea, aşa cum făcea în fiecare săptămână, pentru a se întâlni cu dragostea vieții sale. Numele ei era *Dulcea Sallie,* o veche barcă cu vele pe care o avea de opt ani, ancorată într-un port mic din Long Island. El îşi petrecea fiecare weekend pe ea, indiferent de vreme, chiar şi când era frumos afară, făcând curat, vopsind-o sau lustruind-o. Era imaculată şi nicio femeie nu îi adusese vreodată atâta bucurie. Era foarte mândru de ea şi îşi petrecea noaptea de sâmbătă acolo, uneori şi vineri noaptea, atunci când era posibil. Era obligatoriu ca şi femeile cu care ieşea să fie îndrăgostite de *Dulcea Sallie.* Unele mai mult decât altele. După o vreme, majoritatea se plictiseau de

barcă şi de pasiunea lui Phillip pentru ea. Ea era bunul său cel mai de preț. Iubea să navigheze de când era mic, chiar mai mult decât îndrăgea arta. Era un navigator bun şi adeseori o scotea pe valuri mari sau în furtuni de vară. Dar atunci mergea singur şi nu se aştepta ca nimeni altcineva să vrea să îl însoțească. La cei trezeci şi patru de ani pe care îi avea, fusese implicat în mai multe relații, mai ales în ultimii ani, dar niciuna serioasă sau pe termen lung. Unele duraseră un an, dar majoritatea îşi urmaseră cursul firesc de numai câteva luni şi, până atunci, el sau iubita lui, sau amândoi îşi dădeau seama că relația nu funcționa nici atunci, nici pe viitor nu ar avea şanse. Phillip avea aşteptări mari de la o relație de lungă durată şi, mai ales, de la o soție, iar modelul său în viață era căsătoria părinților lui, care i se părea perfectă. El compara toate relațiile lui cu a lor şi nu voia o relație de lungă durată. Părinții lui fuseseră înnebuniți unul după altul şi se potriveau perfect. Relația lor fusese caracterizată de umor, bunătate, compasiune, tandrețe şi o dragoste profundă pentru celălalt, însoțită de un adânc respect reciproc. Phillip nu ştia cât de rară este o astfel de legătură în vremurile actuale şi credea că aşa era normal. Tatăl lui fusese cu zece ani mai în vârstă decât mama lui. Se întâlniseră atunci când el preda un curs de istoria artelor la Universitatea din New York. Mama lui fusese un artist serios, iar tatăl îi admirase mult munca.

În primii cincisprezece ani de căsnicie nu avuseseră copii, în pofida multor încercări şi a mai multor sarcini pierdute, într-un bun final, renunțaseră să mai spere, hotărând că relația lor era suficient de puternică şi le aducea atâta împlinire, aşa că probabil ar fi mai fericiți fără copii, acceptându-şi soarta. Şase luni mai târziu, când mama lui împlinise patruzeci de ani şi tatăl lui cincizeci, ea rămăsese însărcinată cu Phillip, iar de această dată sarcina fusese dusă la termen. Îl numiseră copilul-miracol, incluzându-l în

cercul magic al afecțiunii lor. Crescuse înconjurat de căldura şi iubirea lor, din nefericire fiecare relație din viața sa de adult nu ajungea la acelaşi nivel de generozitate a spiritului şi de bucurie imensă pe care îl văzuse la părinții lui, iar el nu voia să accepte mai puțin. Şi dacă nu avea o relație ca a lor, nu-şi dorea să se aşeze la casa lui, simțindu-se extrem de confortabil şi singur. Poate prea confortabil.

Mama lui începuse să se îngrijoreze, de mai mulți ani, din cauza standardelor lui prea înalte şi a viziunii idealizate pe care o avea despre ei care era atât de puternică, încât urma să sfârşească singur, deoarece nimic nu putea egala căsătoria părinților lui. El nu părea îngrijorat de asta şi zicea adesea că ar prefera să fie singur decât cu o femeie care e sub aşteptările sale. Mama îi sugerase atunci că el căuta o femeie ca un înger, ceea ce în mod sigur ea nu fusese vreodată. Dar aşa vedea Phillip lucrurile şi refuza cu încăpățânare să tolereze orice defect al vreunei femei. Până acum. Îşi savura tabieturile. Să se schimbe pentru altcineva nu era punctul lui forte. Ca urmare, petrecea mult timp singur pe barcă, lucrând cu sârg în timpul weekendurilor. Deocamdată, *Dulcea Sallie* îi era de-ajuns, sau cel puțin aşa susținea el. Singurătatea nu îl speria. Din contră, îi plăcea.

Duminică după-amiaza, după două zile bune de navigat în bătaia soarelui puternic şi a vântului năprasnic, se întoarse în oraş, pentru a lua cina cu mama lui la ea acasă, aşa cum obişnuia adesea duminica seara, când niciunul nu avea alte planuri. Mamei lui îi plăcea să fie tot timpul ocupată. Recunoştea fățiş că era o bucătăreasă groaznică şi adesea îi amintea de acest defect pe care el îl trecea cu vederea. Dar când venea la ea să cineze, ea mergea la un restaurant din apropiere de unde cumpăra toate bunătățile care îi plăceau lui, pentru ca apoi să stea la masa din bucătărie, să vorbească despre munca ei, despre următoarea ei expoziție, despre nemulțumirile lui de la

Christie's sau despre orice altceva îl interesa. Acum, îi era mai mult o prietenă decât mamă, îl critica des, îi făcea sugestii inteligente şi, la şaptezeci şi patru de ani, era cea mai tânără persoană pe care o cunoştea, cel puțin în spirit, cu o minte deschisă şi multe cunoştințe despre artă pe care le împărtăşea mereu cu el, împreună cu idei fascinant de creative. Nu îi era niciodată frică să discute subiecte dificile sau controversate, uneori, chiar le prefera. Valerie îşi încurajase întotdeauna fiul să fie deschis la minte şi să exploreze idei şi concepte noi. Spera ca Phillip să întâlnească o femeie care să îl provoace, dar până acum nu se întâmplase. Credea că are aşteptări nerealiste de la o femeie, dar nu îşi pierduse încă nădejdea în ceea ce îl priveşte, şi spera să apară femeia potrivită, care să îl scuture un pic. Era încă destul de tânăr şi nu era nicio grabă, dar ea era, de asemenea, conştientă că el se obişnuise aşa şi că îi plăcea să fie singur prea mult. În ultimul timp, devenise prea comod şi nu ieşea aşa de des la întâlniri, în vreme ce obsesia lui pentru barcă nu atrăgea prea multe femei, după cum îi şi spunea.

— De ce nu mergi la schi sau să practici vreun sport unde poți întâlni mai multe femei? îl tachina ea ocazional, dar el râdea. Nu îi plăcea să se amestece în viața lui, dar îi părea rău să îl vadă singur şi nu voia să rămână veşnic aşa.

— Nu încerc să cunosc femei, mamă. Întâlnesc destule în fiecare zi.

Tipul de femei care îşi vânduseră cadourile primite de la bărbați când căsnicia sau aventura avută se terminase, cu puțin respect sau afecțiune pentru sentimentul ce a stat la baza acestora. Acestea erau interesate doar de banii pe care îi puteau obține în urma vânzării cadourilor la licitație. Sau întâlnea femei care lucrau în alte departamente din cadrul firmei, care, din punctul lui de vedere, erau uneori cam prea serioase. Se întâlnise la un moment dat cu una, care avea

cunoştinţe vaste despre arta medievală şi gotică, mama lui crezuse că era din *Familia Addams,* dar nu îi spusese nimic. Phillip ajunsese şi el la aceeaşi concluzie şi nu se mai întâlni cu ea, la puțin timp după aceea. Nu mai fusese implicat într-o relație de aproape un an. Majoritatea prietenilor lui erau deja căsătoriți, cu primul sau al doilea copil pe drum. El prefera femeile de vârsta lui celor mai tinere, iar multe dintre acestea erau deja măritate.

Între timp, duminica seara, el lua cina cu mama lui ori de câte ori ea era liberă. Îi plăcea mult compania ei şi adeseori se amuzau de aceleaşi lucruri. Dintotdeauna se simțea relaxat în haosul confortabil al apartamentului ei. Toată viața sa avusese abilitatea de a transforma lumea din jurul ei într-un univers magic. Ea şi tatăl lui Phillip nu avuseseră niciodată mulți bani, dar trăiseră decent şi nu duseseră vreodată lipsă de ceva; şi nici fiul lor. Fuseseră mulțumiți cu ce aveau. Situația s-a schimbat considerabil cu trei ani în urmă, datorită poliței de asigurare încheiate de soțul ei, lucru de care ea nu ştiuse. Îi schimbase în mod dramatic suma contului din bancă, dar nu şi viața. Se bucura în continuare de aceleaşi lucruri, nu se simțise niciodată limitată de lipsa vreunei averi. Plănuia să lase mare parte din banii încasați din asigurare lui Phillip. Era atentă şi responsabilă cu banii, sperând că îi vor folosi fiului ei, pentru a-şi începe o afacere de consultanță în artă sau o galerie proprie. Îi pomenise despre asta de mai multe ori, dar el voia ca mama lui să se bucure de bani. Era de părere că ar trebui să călătorească, să se bucure şi să vadă lumea, dar pictura îi ocupa prea mult timp, la fel şi studiul, pentru a se aventura departe de casă.

— Mă distrez prea bine aici ca să mai am nevoie să plec altundeva, obişnuia ea să spună, râzând, cu ochii ei mari albaştri şi chipul aproape fără riduri. Era încă plină de energie, vioaie şi frumoasă, pentru vârsta ei. Fusese

binecuvântată cu un aspect tânăr şi un spirit aidoma. Nu era greu să îți dai seama de ce soțul ei o iubise atât de mult. Era încântătoare, plină de viață şi şarm, cu părul care fusese odată blond pal, dar acum era alb ca neaua, pe care îl purta despletit, aşa cum făcuse toată viața.

Sora ei Winnie, mai mare cu patru ani, era opusul ei din toate punctele de vedere posibile. Ele erau total opuse, dar cele mai bune prietene orişicum. În timp ce pentru Valerie lipsa luxului nu o preocupase niciodată, Edwina, Winnie, doar asta avea în minte şi, asemenea părinților lor, îşi făcuse griji pentru bani şi eventuala lor lipsă, încă din tinerețe. Născută în anul de după Pearl Harbor, Valerie venise pe lume tocmai când începeau vremurile prospere. Winnie se născuse în 1938, la nouă ani după ce familia lor pierduse totul în urma căderii bursei de valori şi în copilărie traversase anii Depresiei şi acum îşi amintea discuțiile constante ale părinților despre bani. Familia lor avusese o avere considerabilă, iar ambii părinți erau descendenți ai unor aristocrați, dar îşi pierduseră aproape toată averea. Soluția lui Winnie la nesiguranța lor financiară fusese să se mărite cu un tânăr dintr-o familie înstărită şi trăise foarte confortabil toată viața sa adultă. În urmă cu zece ani, soțul ei murise, lăsându-i o avere considerabilă, dar ea tot îşi făcea griji. Lui Valerie nu îi păsase niciodată de bani şi întotdeauna crezuse că oricât aveau era îndeajuns.

Winnie şi Valerie şi-l aminteau pe tatăl lor ca fiind un om serios, oarecum rece şi auster. Fusese bancher şi foarte conservator în privința banilor. Pierderea averii îl înăsprise, iar Valerie şi-l aducea aminte petrecându-şi aproape tot timpul la birou. Pe mama lor şi-o păstra în memorie ca fiind o femeie rece ca gheața, a cărei bunăvoință nu avea să o câştige niciodată, orice ar fi făcut. Avuseră o soră mai mare, care murise în Europa la vârsta de nouăsprezece ani, bolnavă de gripă; Valerie nu şi-o mai amintea, de vreme ce

atunci când decedase ea avea un an. Winnie, pe de altă parte, tot spunea că îşi amintea vag de ea, şi găsea scuze pentru răceala mamei lor zicând că ea nu îşi revenise niciodată după moartea surorii lor. Nu le vorbise niciodată de prima ei fiică, iar fetele înțeleseseră rapid că subiectul era tabu, pur şi simplu mult prea dureros pentru ea. Winnie se născuse la paisprezece ani după sora ei şi venirea ei pe lume fusese o surpriză bizară pentru părinți, la care mama ei se adaptase forțat.

În schimb, naşterea lui Valerie, patru ani mai târziu, fusese deja prea mult pentru mama ei. Avea pe atunci patruzeci şi cinci de ani şi îi era ruşine că născuse un copil la acea vârstă, şi nu o bucurie. Valerie s-a simțit mereu în plus, până când s-a căsătorit cu Lawrence şi a scăpat de familia cu care nu avea nimic în comun. Winnie semăna cu părinții ei, serioasă, austeră, anxioasă, fără simțul umorului, critică şi, în majoritatea timpului, rece. Era o femeie demnă, mereu preocupată să procedeze corect, dar nu a fost niciodată o persoană caldă. Nu era niciodată spontană şi devenise ca mama ei. Valerie îşi iubea sora indiferent de toate astea şi reuşise să creeze o legătură puternică între ele. Valerie vorbea cu Winnie aproape în fiecare zi şi îi asculta problemele, care adeseori aveau legătură cu Penny, care semăna mai mult cu Valerie decât cu propria mamă.

Penny era avocat, avea trei copii, despre care Winnie credea că sunt obraznici, indisciplinați şi gălăgioşi, pe ginerele ei nu îl plăcuse niciodată. Winnie avea nevoie de o viață ordonată şi liniştită, în contrast cu sora ei Valerie, care fusese o fire deschisă tuturor posibilităților şi dusese o viață pe care Winnie o considera boemă, aşa cum şi mama lor o descrisese. Dar Winnie era mult mai tolerantă decât fusese mama ei vreodată. Valerie nu reuşise niciodată să dărâme zidurile pe care mama ei şi le ridicase în jurul ei şi, în cele

din urmă, renunțase, cu mult timp înainte ca aceasta să moară. Femeia nu fusese niciodată de acord cu stilul de viață pe care îl ducea Valerie şi îi arătase asta destul de clar. Având un soț şi un copil pe care îi adorase, lui Valerie nu-i păsa de ce crezuse mama ei cu ani în urmă. Nu îi simțise lipsa după moarte, deşi Winnie o jelise ani la rând şi vorbea de ea ca şi când ar fi fost o sfântă. Valerie înțelese şi mai puțin, când avu propriul ei copil, cum putuse mama ei să o fi considerat ca un blestem şi nu ca o binecuvântare neaşteptată.

Toată viața, familia ei fusese un mister pentru ea, chiar şi Winnie, căreia îi ierta multe chiar şi acum, ea făcea des glume cum că s-ar fi făcut o greşeală la maternitate şi bebeluşii ar fi fost schimbați. Cea mai mare diferență dintre ele era că Valerie era o persoană caldă, iubitoare, în vreme ce părinții, chiar şi sora ei, erau reci ca gheața. Credea că e ghinionul lor şi era recunoscătoare că fiul ei nu moştenise niciuna dintre trăsăturile lor. Nici nepoata ei, Penny, care era o fată foarte amabilă şi un avocat de succes. Era cu zece ani mai mare decât vărul ei, Phillip, şi erau buni prieteni, țineau unul la altul, de parcă ar fi fost frați încă de mici, tânăra o suna des pe mătuşa Valerie pentru sfaturi, mai degrabă decât pe Winnie, în fața căreia nu avea nimic de câştigat din cauza criticii materne față de tot ce făcea; incluzând diploma ei de la Drept la Harvard, mama ei credea că era prea ambițioasă pentru o femeie. Penny era o mamă mai bună decât susținea Winnie. Filosofia ei de creştere a copiilor era similară cu cea a mătuşii sale. Winnie era cumplit de conservatoare în modul ei de a vedea lucrurile, pe când Valerie era plină de viață şi mereu deschisă la nou.

Atunci când Phillip ajunse la cina de duminică seara, Valerie îşi curăța pensulele, tocmai terminase de pictat. Lucra la portretul unei femei cu o aură mistică, iar Phillip privi îndelung tabloul. Valerie era o pictoriță foarte talentată,

iar expozițiile ei se bucurau de laude şi toate lucrările ei se vindeau. Era reprezentată de o galerie respectată, aflată foarte aproape de apartamentul ei din SoHo. Locuiseră acolo de când Phillip îşi putea aminti, cu mult înainte ca apartamentele din acea zonă să fie la modă. Valerie se bucura de cât de animat devenise cartierul între timp, cu toți tinerii care trăiau acolo. Din punctul ei de vedere, era asemănător cu Left Bank din Paris.

— Îmi place noua ta lucrare, mamă, spuse el cu admirație. Era o schimbare subtilă față de cea de dinainte. Întotdeauna se forța să crească în valoare ca artist studiind noi tehnici.

— Nu sunt sigură încotro mă va duce această lucrare. Am avut un vis noaptea trecută. Femeia din tablou mă bântuia. Mă înnebuneşte, îi mărturisi ea cu un zâmbet larg, părând fericită şi lipsită de probleme. Mirosul uleiului pe pânză se impregnase în atmosfera din apartament, era o parte familiară a ambianței artistice pe care Valerie o crea în jurul ei, împreună cu materialele colorate şi lucrările interesante pe care ea şi tatăl lui le colecționaseră de-a lungul anilor, nişte antichități din perioada pre-columbiană, altele europene, câteva din India şi un număr de picturi şi sculpturi realizate de prietenii ei artişti. Tatăl lui se alăturase exuberant persoanelor variate din jurul ei şi îi plăcuse întotdeauna să îi cunoască. El numea apartamentul „salonul de artă modern", ca acelea din Parisul anilor '20 şi '30, sau anturajul din jurul lui Picasso, Matisse, Cocteau sau Hemingway sau Sartre. Valerie adunase în grupul ei, de asemenea, dramaturgi şi scriitori, oricine avea legătură cu arta.

— Sunt sigur că vei găsi o soluție, spuse el, referindu-se la pictură, întotdeauna găsea ceva. Punea mult suflet şi timp în lucrările ei. În timp ce el aşează bucatele preferate pe masa din bucătărie continuară discuția. Una dintre cele mai

mari bucurii ale ei era să îşi răsfeţe fiul, în orice mod posibil, chiar şi cu o cină simplă luată în bucătărie. El era mişcat de efortul ei.

Phillip i se plânse în legătură cu departamentul de bijuterii de la Christie's din nou, iar ea îi reaminti că depindea de el să facă o schimbare şi să nu se stagneze, aşteptând soarta să intervină. Şi apoi el îi spuse despre colecţia de bijuterii pe care urma să le vadă săptămâna aceea şi cât de impresionante păreau să fie, după cum reieşea din fotografiile văzute.

— Cui au aparţinut? îl întrebă ea cu o privire interesată.

— O contesă care a murit fără niciun ban, dar cu o avere constând în bijuterii, fără moştenitori, îi spuse, rezumând puţinul pe care îl ştia şi el.

— Cât de trist! zise Valerie, empatică faţă de o femeie pe care nu o ştia, în timp ce îşi dădu părul alb pe spate cu un gest graţios, şi apoi se aşezară să ia cina. În cele din urmă, reuşi să strecoare întrebarea dacă se întâlnea cu cineva special, aşa cum făcea de fiecare dată.

— Nu de când m-am despărţit anul trecut. Am avut numai întâlniri pasagere de atunci. Nu i-a plăcut barca mea. Cred că era geloasă pe ea. Mama lui zâmbi când auzi cele spuse de Phillip.

— Cred că şi eu aş fi. Petreci mai mult timp pe barca aia decât cu orice femeie cu care ai avut vreo relaţie. Femeile sunt ciudate când vine vorba de chestiuni de genul acesta – se aşteaptă ca tu să petreci timp şi cu ele.

— Aha, deci asta vor! zise Phillip râzând. Voi petrece mai mult timp când o să o întâlnesc pe cea potrivită. Mama lui îi aruncă o privire cinică, iar el se uită la ea cu ochi mari. Ce este în neregulă în a-mi petrece weekendurile pe o barcă cu vele în Long Island Sound?

— Multe, de fapt, pe vremea asta geroasă. Trebuie să mai faci şi alte lucruri, sau vei sfârşi singur pe barcă pentru

totdeauna. Vorbeam cu mătuşa Winnie să călătorim în Europa vara viitoare, apropo, spuse ea şi îi dădu un platou cu roşii şi mozzarella având frunze de busuioc proaspăt presărate pe deasupra. Deşi ea nu este cea mai plăcută tovarăşă de călătorii, comentă Valerie despre sora ei mai mare.

— Şi te duci? o întrebă curios Phillip.

— Nu ştiu. O iubesc pe Winnie, dar îşi face griji din nimic şi se plânge tot timpul. Şi totul e planificat până la ultima secundă. Îmi plac călătoriile mai lejere, când pot să decid ce vreau, lucru care o înnebuneşte pe Winnie şi se stresează. Trebuie să ne ținem de programul ei tot timpul. Este ca şi cum m-aş înrola în armată. Cred că sunt prea bătrână pentru asta, spuse ea zâmbind.

— Sau prea tânără. Nici mie nu mi-ar plăcea. Nu ştiu cum de nu te scoate din minți. De-a lungul timpului, Phillip păstrase distanța față de mătuşa lui acră şi bătrână.

— O iubesc, fapt care o face mai tolerabilă. Dar o călătorie prin Europa împreună cu ea ar fi prea mult. Mai fuseseră în voiaj împreună şi jurase că nu va mai repeta isprava, apoi s-a răzgândit, mai mult din milă pentru Winnie, care nu mai avea pe nimeni cu care să călătorească. Ambele femei erau văduve, dar Valerie avea un cerc mai larg de prieteni, majoritatea artişti, de diverse vârste. Câțiva dintre prietenii ei erau de vârsta lui Phillip, pe când alții erau chiar şi mai în bătrâni decât ea. Lui Valerie nu îi păsa, atâta timp cât erau interesanți, inteligenți şi distractivi.

Phillip plecă la scurt timp după ce isprăviseră cina şi se întoarse la apartamentul lui pentru a ajunge la zi cu ce avea de făcut pentru birou. La plecare, mama lui îl îmbrățişă cu căldură, iar el avu sentimentul că aceasta se va întoarce de îndată să lucreze la pictura femeii misterioase, şi nu greşi. Mama şi fiul se ştiau bine unul pe celălalt.

— Mult noroc cu averea femeii aceleia! îi ură ea. Ar putea

fi o licitație cu vânzare impresionantă, mai ales dacă menționezi ceva din povestea ei în catalog. Avea dreptate, desigur, mai ales dacă foloseau şi fotografii cu contesa purtând câteva dintre piese, dacă existau. Ar fi cu siguranță mai interesant decât să pună doar titlul prin care să anunțe vânzarea unor bijuterii la tribunalul din New York, ceea ce probabil vor trebui să menționeze oricum.

— Averea unei aristocrate, îi spuse el mamei sale, citând o descriere tip catalog şi ea zâmbi.

— Deja îmi place cum sună. Mult noroc! îi spuse şi îl sărută pe obraz.

— Mersi, mamă. Te sun, mulțumesc pentru cină.

— Oricând, îi zise ea şi îl îmbrățişă iar, înainte ca el să plece. Şi numaidecât, aşa cum presupuse el, în momentul când uşa se închise în urma lui, mama sa se întoarse să picteze. Poate subiectul va fi tot o aristocrată, se gândi ea, şi zâmbi din nou. Operele sale aveau mereu un aer misterios, cu o poveste, dar uneori îi lua ceva până o descoperea.

Capitolul 5

Marți dimineață, Jane ajunsese la bancă înaintea lui Phillip. Ploua cu găleata, iar umbrela îi fusese întoarsă pe dos, de îndată ce ieşi de la metrou, iar acum era fleaşcă. Se simțea ca un şobolan înecat. Nici bărbatul nu arăta mai bine când ajunse. Îşi uitase umbrela în taxiul pe care îl luase şi întârzie cu zece minute. Traficul fusese groaznic.

Ea îl văzu uitându-se în jur după ce intrase în holul băncii, încercând să îşi dea seama cu cine trebuia să se întâlnească. Între timp, Jane stătea de vorbă cu Hal Baker când îl zări pe Phillip îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi o pelerină Burberry. Observă cât de înalt era şi cât de profesionist părea, arăta mai mult ca un bancher

decât ca un om de vânzări. Tânăra uitase că el trebuia să efectueze o vânzare cu licitație imediat după aceea. Ea purta ghete şi un pardesiu lung, în care apa se îmbiba ca într-un burete, blugi negri şi un pulover larg. Era frig şi bătea vântul afară, în pofida ploii. Primăvara părea aşa de departe, iar New York-ul era acum un oraş friguros, ploios şi cenuşiu.

— Doamna Willoughby? o întrebă Phillip, părând nesigur, în timp ce ea îi zâmbi aprobator şi dădu mâna cu el, iar apoi îl prezentă lui Hal Baker. Phillip părea politicos şi atrăgător.

— Îmi pare rău că te-am adus aici pe aşa o vreme, se scuză Jane. Cred că merită însă. Piesele sunt chiar frumoase, spuse ea în timp ce îl urmau pe Hal pe scări, îndreptându-se către cutiile de valori. Nu fusese nevoie de notăriță de data aceasta, de vreme ce toate demersurile oficiale se terminaseră şi inventarul era complet. Acum, tot ce trebuiau să facă era să se decidă destinația bijuteriilor. Opriseră anunțurile pentru moştenitori săptămâna aceea, nu apăruse niciunul. Jane se gândi cât de păcat era că nimeni nu reclamase averea.

Hal descuie cutia, cum făcuse de atâtea ori, în timp ce ei îl urmară în acelaşi cubicul unde Jane văzuse pentru prima oară piesele şi restul conținutului cutiei. El aşeză cutia pe masă şi îi lăsă acolo singuri. Jane scoase cutiile de bijuterii una câte una şi le aranjă, apoi Phillip începu să le deschidă. Prima cutie conținea o broşă din diamante şi safire de la Van Cleef, iar el păru vizibil impresionat. Apoi văzu inelul cu rubin şi scoase o lupă de bijutier din buzunar şi îl cercetă atent.

— Acesta este un rubin birmanez, numit „Sângele porumbelului", îi spuse lui Jane în timp ce se uita la el. Este cel mai prețios rubin în culoare şi calitate. Îşi îndepărtă lupa de la ochi şi o privi cu seriozitate. Aş estima o valoare de 25 sau de 23 de carate. Un astfel de rubin, de mărimea

aceasta, este incredibil de rar. Este o piesă foarte valoroasă şi s-ar vinde contra unei sume fabuloase. După aceea, examină inelul cu smarald, estimând aceeaşi dimensiune ca rubinul, sau chiar mai mare şi la fel de bun calitativ. Îl puse la loc în cutie cu mare grijă şi o deschise pe cea cu inelul cu diamant, care era chiar mai mare, iar de această dată zâmbi.

— Doamne! se minună el ca un copil, în vreme ce Jane râse.

— Exact asta am spus şi eu când l-am văzut, recunoscu ea jenată. L-am şi probat, mai adăugă, iar el zâmbi larg imaginându-şi scena.

— Cum arăta pe deget? o tachină el un pic. Era chiar distractiv. Bijuteriile erau fabuloase, iar dacă tribunalul decidea să le vândă prin Christie's, urma să fie o vânzare fantastică.

— Destul de bine. Nu voi mai avea şansa să fiu aşa de aproape de o piatră ca asta, spuse ea, zâmbindu-i la rându-i. Cât de mare este?

— Probabil, undeva la 40 de carate, depinde de densitate. Este doar o presupunere. Pentru că petrecuse doi ani în departamentul de bijuterii, dar urmase cursuri introductive de gemologie, devenise foarte priceput la estimarea mărimii şi calității pietrelor. Erau cele mai bune piese pe care le văzuse vreodată.

Studie apoi setul format din colierul din safir şi cerceii de la Van (llecf şi perlele, despre care spuse că erau naturale, ceea ce însemna că erau incredibil de valoroase, şi apoi tiara, colierul din diamante şi perle Cartier şi piesele de la Bulgari din Roma. El parcurse toată colecția într-o singură oră şi o privi pe Jane, în timp ce se pregătea să încheie evaluarea, cu adevărat impresionat.

— Până să văd fotografiile pe care mi le-ai trimis, credeam că tot ce aveai aici erau numai nimicuri. Dar odată ce le-am

văzut, mi-am dat seama că sunt obiecte valoroase, dar nu mă aşteptam chiar la aşa ceva. Şi nu a apărut niciun moştenitor?

— Niciunul, spuse ea cu tristeţe. Ai vrea să vezi fotografiile contesei? A fost o femeie foarte frumoasă. Jane le scoase din cutie şi le parcurseră împreună. El le indică pe cele în care purta bijuteriile – erau mai multe. Ceea ce o frapă pe Jane şi de această dată era cât de fericită arăta împreună cu chipeşul conte şi cât de mult părea să o iubească acesta când o privea visător în ochi.

— Pare destul de în vârstă pentru a-i fi tată, comentă Phillip.

— Era cu treizeci şi opt de ani mai în vârstă decât ea, îi răspunse Jane. Calculă diferenţa din necrologul lui şi din paşapoarte.

— Care erau numele lor, că am uitat?!

— El era contele Umberto Vicenzo Alessandro di San Pignelli. Iar numele ei de fată era Margueritte Wallace Pearson – di San Pignelli, după căsătorie. Avea optsprezece ani pe atunci şi el cincizeci şi şase. Jane privi nostalgică fotografiile pe când le parcurgea împreună cu Phillip, în vreme ce acesta îi arunca ocheade.

— Este un nume destul de comun, dar cel al mamei mele de fată era tot Pearson. Poate au fost rude, verişoare sau ceva, deşi, probabil, e doar o coincidenţă. Nu ştiu de nicio Marguerite. Trebuie să îi povestesc despre asta mamei mele. Nu vreau să insinuez că ar fi vreo moştenitoare, spuse el, părând ruşinat, este doar o coincidenţă ciudată de nume. Nu a menţionat niciodată vreo rudă măritată cu vreun conte italian, iar contesa era cu o generaţie mai mare decât mama mea. Poate era o verişoară îndepărtată din partea tatălui ei sau, cel mai probabil, nu este nicio legătură de rudenie. Dar numele îi trezi interesul, deşi nu la fel de mult ca bijuteriile, cu licitaţia fabuloasă şi cu publicitatea în media pe care

aveau să o creeze. El nu văzuse niciodată asemenea bijuterii şi vânduse lucruri destul de frumoase în ultimii doi ani. Cu cine ar trebui să vorbesc despre licitație? o întrebă pe Jane.

— Cu şefa mea, Harriet Fine. Eu sunt doar o funcționară temporară. Termin Dreptul în iunie.

— La New York University? o întrebă el interesat.

— Columbia. Trebuia să termin un stagiu de practică la o Curte judecătorească pentru a absolvi. Tribunalul nu mi s-a părut foarte interesant până acum, recunoscu, în timp ce Hal Baker intră în cameră şi încuie din nou cutia în seif, iar ei îl urmară apoi afară din încăpere.

— Toate posturile de funcționar pe care le-am vrut erau deja ocupate, la Curtea penală sau în domeniul dreptului familiei, aşa că am ajuns aici. Am ales acest post în locul Parchetului general, unde ar fi fost şi mai rău. Zâmbi ironic şi aşa îi răspunse şi el.

— Nici Departamentul de bijuterii de la Christie's nu este mai plăcut. M-au transferat din cadrul Departamentului de artă acum doi ani, ceea ce e ca o condamnare, deşi trebuie să recunosc, licitația acesta ar fi magnifică. Negociază şi cu alte case de licitații?

— Nu, doar cu voi. Christie's a fost prima opțiune a şefei mele. Ea mi-a spus să vă sun şi aşa am făcut. Mă bucur că îți plac bijuteriile contesei di San Pignelli. Şi eu cred că sunt foarte frumoase.

— Mai mult decât atât, sunt de cea mai bună calitate. Rar vezi piese de acest calibru, cu pietre atât de importante. Pesemne că viața contelui şi a contesei a fost ceva de vis.

— Aşa arată din fotografii, răspunse Jane încet.

— Mă întreb ce s-a întâmplat după aceea, zise el, curios. Era imposibil să nu îşi pună aceste întrebări.

— Şi eu îmi doresc să fi ştiut mai mult. Păreau aşa de fericiți împreună, deşi ea avea o privire tristă.

— Într-adevăr? întrebă surprins Phillip. N-am observat.

Eram prea atent la pietre. El zâmbi, gândindu-se cât de interesantă era Jane. Se aştepta să întâlnească o funcţionară plictisitoare. Ea însă era mai mult decât atât.

— Ce urmează să se întâmple acum? îl întrebă Jane în holul băncii, unde Hal îi lăsase şi se întorsese la biroul lui.

— Şeful meu trebuie să vorbească cu al tău, îi explică Phillip. Vă vom înainta o ofertă pentru a vinde piesele, negociem comisionul nostru şi discutăm catalogul de licitaţie. Dacă vă place ce vă propunem, ne veţi expedia piesele în regim de consignaţie, iar noi le pregătim pentru vânzare în cadrul evenimentului Bijuterii Magnifice, care va avea loc cel mai probabil în luna mai sau dacă nu, în septembrie sau decembrie, înainte de sărbători. În catalog, vom pregăti o secţiune întreagă ilustrată cu câteva fotografii şi vom încerca să romanţăm cât mai mult povestea, să o facem cât mai atrăgătoare, iar apoi le-am vinde, ne-am încasa comisionul, iar restul sumei obţinute va fi expediată statului. Este destul de simplu, asta, desigur, dacă nu apare vreun moştenitor între timp, dar nu pare să fie cazul, din ce mi-ai povestit. Ea îi spusese despre vizita la azil şi la apartamentul situat în clădirea veche, în timp ce el fotografia bijuteriile pentru dosarul lui, ca să le arăte şefului pentru ca acesta să îşi dea seama ce fel de poveste trebuie să creeze pentru catalog, chiar dacă contesa nu fusese aşa de faimoasă. Dar titlul în sine avea ceva magic, iar bijuteriile vorbeau de la sine. Nu trebuia să se spetească să le vândă.

— Nicio etapă din tot acest proces nu va avea loc înainte să mă întorc la şcoală, spuse ea încet, gânditoare. Va trebui să urmăresc licitaţia sau poate altcineva ar putea să mă anunţe. Ea era deja personal implicată şi el îşi dădu seama de acest lucru.

— Ar trebui să vii la licitaţie. O vânzare de acest fel este chiar frumoasă.

— Tu vei conduce licitaţia? Era curioasă în legătură cu el.

— Mă îndoiesc. Este o vânzare prea importantă. Va face parte dintr-o licitație mai mare, dar va fi cu siguranță una dintre vânzările semnificative. Bijutieri importanți şi colecționari din toată lumea vor face oferte prin telefon, în vreme ce alții vor fi prezenți în sala de licitații. Va fi o experiență de neratat. Astfel de oportunități nu se ivesc prea des.

Ea căzu pe gânduri înainte să îi răspundă.

— Cred că m-ar întrista prea mult.

Ei chiar îi păsa de această femeie, deşi nu o cunoscuse niciodată.

— E aşa de tragic că a murit singură, fără nimeni din familie în preajmă.

Phillip dădu din cap, neştiind ce să spună în timp ce ieşeau din bancă. Ploaia se opri în sfârşit.

— Pot să te las undeva? se oferi el, în timp ce chema un taxi.

— Nu, mulțumesc. Voi lua metroul până la birou. Îi voi spune şefei mele că sunteți interesați de vânzarea pieselor la licitație. Sunt sigură că te va suna.

— Dacă nu, o voi suna eu pe ea. S-ar putea să fac asta oricum. Nu am vrea să pierdem această vânzare, spuse el şi deschise portiera maşinii.

— Mulțumesc că ai venit, îi spuse ea politicos, iar el zâmbi, în timp ce închise portiera şi îi făcu semn cu mâna.

El era uimit de ce văzuse în dimineața aceea – de bijuterii şi de Jane.

Capitolul 6

După ce se întoarse la birou, Phillip trebuia să se pregătească pentru vânzarea de bijuterii de la prânz, mai avea doar jumătate de oră la dispoziție. Nu era o vânzare

importantă şi era listată sub titlul de *Bijuterii Rafinate,* ceea ce era foarte departe de *Bijuteriile Magnifice* pe care el le văzuse mai devreme, dintr-o cu totul altă categorie. Îşi dădu seama că trebuia să discute despre acest subiect cu superiorii lui după licitația de la prânz. Nu avu timp să pregătească fotografiile cum trebuie şi voia să le arate fotografiile pe care le realizase.

Vânzarea de la prânz decurse bine, dar ținu mai mult decât se aşteptase, şi era deja patru şi jumătate atunci când intră în biroul directorului departamentului de bijuterii. În după-amiaza aceea, Ed Barlowe se uita pe lista de prețuri cu care au fost vândute bijuteriile şi părea mulțumit. Când Phillip păşi în încăpere, îşi ridică privirea către el.

— Frumoasă vânzare, comentă el şi puse lista înapoi pe birou. Cum merge treaba? îl întrebă, arătând către un scaun şi invitându-l pe Phillip să ia loc.

— Am văzut o avere abandonată împreună cu un funcționar de la tribunal. Este o colecție cu piese extraordinare, toate realizate de bijutieri faimoşi, spuse el încet, în timp ce îi înmână lui Ed fotografiile pe care le scosese la imprimantă şi se uită la chipul acestuia în vreme ce examina fiecare poză. Bărbatul părea surprins când îl privi înapoi.

— Piesele astea sunt la fel de bune precum arată?

— Mai bune. Fotografiile pălesc în fața realității, răspunse Phillip cu calm. Pentru prima oară se bucura de slujba sa din cadrul departamentului de bijuterii. Era ca şi cum ar fi descoperit petrol sau aur. Chiar dacă nu erau ale lui personale, era atât de bine să fie implicat în acest eveniment, cu puțin succes, ar fi putut să aibă rolul său în vânzarea bijuteriilor.

— Ştim proveniența lor? îl întrebă şeful lui.

— Avem un nume şi câteva fotografii. Este vorba de o tânără din SUA care a fost căsătorită cu un conte italian din

1942 până în 1965. Probabil o moştenitoare tânără. A murit fără bani sau moştenitori. Tot ce avea erau bijuteriile, pe care banca le-a descoperit când au deschis cutia de valori.

— Totul este în ordine? întrebă Ed precaut. Au fost respectate toate restricţiile de timp?

— Cu conştiinciozitate. Cutia a fost abandonată acum trei ani, banca a deschis-o după treisprezece luni şi a trimis o înştiinţare în perioada de timp prevăzută. Au aşteptat doi ani după această etapă, au notificat tribunalul care a dat anunţuri în ziare pentru a-i găsi pe potenţialii moştenitori. Eu însumi am văzut toate actele.

— Bine!

Ed părea mulţumit şi se lăsă pe scaunul aflat după un birou masiv pe care Christie's îl achiziţionase cu ani în urmă.

— Nu vreau greşeli cu piese de acest fel. De ce nu suni la tribunal să discuţi comisionul cu ei, astfel încât totul să fie clar? Mi-ar plăcea să programăm vânzarea pentru mai. Încă mai avem timp să le fotografiem. Suntem la limită, dar putem reuşi. Sun-o de îndată pe funcţionara de la tribunal.

— Mă voi ocupa de tot, mâine dimineaţă, la prima oră, îl asigură Phillip şi părăsi biroul şefului cu dosarul Pignelli în mână. Era prea târziu să mai telefoneze azi, trecut fiind de ora cinci, astfel încât orice instituţie se închisese deja.

Era tentat să o sune pe Jane, să îi spună despre discuţia avută cu şeful lui, dar ar fi fost nepotrivit să vorbească cu ea înainte de a ajunge la o înţelegere cu Harriet, aşa că trebuia să aştepte, spera că drumurile li se vor mai intersecta.

În următoarea zi, aşa cum îi promisese lui Ed, o sună pe Harriet şi, urmând sugestia lui Jane, avu o discuţie sinceră cu ea, îi spuse că erau interesaţi să vândă piesele, stabiliseră comisionul la zece la sută de la vânzător din preţul brut, iar restul banilor urmând să fie viraţi la stat. Costul fotografiilor pentru catalog urma să fie plătit din

bugetul tribunalului, ceea ce nu o luă pe Harriet prin surprindere, de vreme ce se obişnuise cu acest lucru, tot aşa se întâmplase şi în cazul tuturor procedurilor licitațiilor din trecut. El îi spusese că voiau să folosească câteva dintre fotografiile contesei pentru catalog, pentru a spori publicitatea pentru vânzare, iar Harriet nu avu nimic împotrivă. Ei îi era indiferent, şi căzu de acord. La rândul ei, promise că îl va suna până la finalul săptămânii şi îi va comunica decizia finală. El îi spuse că erau presați de timp, deoarece trebuiau să introducă bijuteriile în catalogul pentru vânzarea din luna mai. Harriet îi răspunse că va încerca să grăbească lucrurile, în acel moment Phillip se întrebă dacă ea căuta să obțină şi alte oferte de la Sotheby's, dar Jane îi spusese că era puțin probabil, de vreme ce Harriet sugerase ea însăşi firma lor. Tot ce putea face acum era să aştepte răspunsul lor şi să spere că urma să obțină vânzarea. Ar fi un adaos fabulos la orice vânzare.

Nu primi nicio veste de la ei nici vineri, dar nu voia să insiste şi îşi vizită mama duminică după-amiază, în drum spre casă. Nu voia să rămână la masă, de vreme ce Valerie îi spusese că urma să cineze cu nişte prieteni. Altcineva o invitase la un spectacol de balet şi ea refuză.

Femeia îi oferi un ceai şi petrecură câteva momente împreună înainte ca ea să trebuiască să plece. Era deja îmbrăcată pentru a ieşi la cină, purta o pereche de blugi şi un pulover larg, negru, era încălțată cu pantofi cu toc şi se machiase.

— Cum ți-a fost săptămâna? îl întrebă ea extrem de interesată. El îi povesti despre bijuteriile pe care le văzuse, şi despre includerea lor în vânzarea de la Christie's. Îi spuse că încă nu primise niciun răspuns de la funcționarul din cadrul tribunalului şi că plănuia să îi sune a doua zi.

— Trebuie să fie impresionante bijuteriile dacă Christie's vrea să le vândă, spuse Valerie, terminându-şi ceaiul.

Apoi el îşi aminti de coincidența de nume.

— Apropo, numele de fată e acelaşi cu al tău, îi spuse el amuzat, deşi mă îndoiesc că suntem înrudiți cu această femeie, mai adăugă, iar ea dădu din cap.

— Este un nume destul de comun. Mă tem că nu avem nicio rudă care să dețină astfel de bijuterii, deşi ar fi drăguț. Ea îi zâmbi, dar amândoi ştiau că ea nu era impresionată de astfel de lucruri, iar banii nu reprezentaseră niciodată o motivație puternică pentru ea, mai ales cei ai altora. Mama lui nu fusese niciodată o femeie lacomă, ci s-a mulțumit mereu cu ce avea.

— Cred că prețurile vânzării vor fi fantastic de mari. Piesele sunt incredibil de frumoase, cu pietre mari, de o calitate rară. Va fi o vânzare impresionantă, dacă ne lasă Curtea să o organizăm.

— Sunt sigură că aşa va fi. De ce nu ar fi de acord? spuse ea încurajator, în vreme ce se ridică de pe scaun. Acum trebuie să plec.

— Nu se ştie niciodată. Poate primesc o ofertă mai bună de la altă casă de licitație.

— Sper că nu, spuse ea cu loialitate.

Pentru o secundă, Phillip se gândi să îi povestească despre întâlnirea cu Jane, dar se simți stupid să o facă. Probabil, urma să nu o mai vadă vreodată, aşa că se ridică şi el de la masă, îşi îmbrățişă mama şi o sărută de rămas-bun, promițându-i să o sune curând.

— Distracție plăcută diseară, îi spuse el ieşind pe uşă şi urcând în lift.

Dimineața următoare, o sună din nou pe Harriet Fine. Ea se scuză că nu îl apelase mai devreme. Aşteptase aprobarea superiorilor pentru a continua cu vânzarea, tocmai o primise de o oră.

— Continuăm împreună, îi confirmă ea pe un ton liniştit. Au acceptat termenii voştri pentru vânzare.

— E fantastic! exclamă Phillip entuziasmat. Aş dori să ridic bijuteriile în următoarele zile pentru a le putea fotografia pentru catalog. Pot cere aprobarea dumneavoastră oficială pentru a merge la bancă?

— Se rezolvă imediat, îl asigură Harriet. Voi notifica banca. Le veți lua dumneavoastră?

— Da. Cel mai probabil voi fi însoțit de un ofițer de securitate cu o maşină. După aceea, ar trebui să le păstrez în seiful nostru până la vânzare sau poate doriți să fie returnate tribunalului?

Părea prea complicat şi nu avea nevoie de aşa ceva, aceasta era cea mai mare vânzare cu care avusese de-a face vreodată. Christie's era, fără îndoială, de încredere şi destul de sigură pentru a păstra bijuteriile în seiful lor până la vânzare.

— Aş prefera ca să le păstrați la dumneavoastră până la licitație, în ziua în care urmează să fie ridicate, voi trimite un funcționar, pentru a ne asigura că transferul decurge fără probleme. Spuneți-mi doar când intenționați să o faceți.

El se gândi preț de un moment şi îşi verifică calendarul înainte să îi răspundă. Dimineața următoare era liberă.

— Mâine este prea devreme? o întrebă el ezitant. Aş putea ajunge când se deschide banca, la ora nouă. Şi, cu puțin noroc, le-aş duce la fotograf până la zece, astfel încât să putem începe.

— Este în ordine. Voi aranja ca funcționarul să se întoarcă cu toate documentele şi fotografiile, dar bijuteriile rămân la dumneavoastră.

Phillip ştia că Ed Barlowe va fi mulțumit.

— Aş vrea, de asemenea, să reproduc în catalog câteva fotografii, îi reaminti el lui Harriet.

— Este în ordine, spuse ea simplu. Nu exista niciun membru al familiei care să obiecteze şi totul îi părea în regulă, dacă ajuta vânzarea. Acum, era vorba despre afaceri,

în beneficiul statului, întotdeauna era pregătită să îşi protejeze interesele. Voi trimite un funcţionar la ora nouă, îi confirmă ea şi se duse imediat în biroul lui Jane, spunându-i să fie la bancă în dimineaţa următoare, să ia documentele din cutia de valori şi să observe transferul de bijuterii către reprezentantul de la Christie's. Jane se întrebă dacă acela era Phillip – nu era sigură şi nici nu voia să întrebe. Îi plăcuse să stea de vorbă cu el şi să examineze împreună bijuteriile, îi surâse ideea de a-l vedea din nou, dacă aşa se stabilise. Dacă nu, era în regulă şi aşa. Din ce spusese Harriet, îşi dădu seama că vânzarea continua cu Christie's.

În noaptea aceea, îi povestise despre vânzare şi lui John. El terminase o altă lucrare şi ieşiseră să mănânce un hamburger. Jane simţea că nu mai avuseseră o conversaţie decentă la cină de săptămâni întregi. În loc să îşi povestească tot ce au mai făcut între timp, ea simţea că se îndepărtau şi mai tare. Era un sentiment neplăcut şi tot ce putea să spere acum era că relaţia urma să revină la normal în iunie. Aceasta era luminiţa de la capătul tunelului, până atunci, încerca să fie răbdătoare şi să îl sprijine. Bărbatul devenise un fel de coleg de apartament fantomă.

Dar în trei luni şi jumătate totul urma să se termine. Deabia aştepta ca viaţa lor să îşi reia cursul normal. El începuse să-i pară un străin. Nu păru interesat când ea îi spuse că bijuteriile despre care îi povestise mai demult urmau să fie vândute la licitaţie de către Christie's.

Erau, pur şi simplu, prea departe de obiectivele lui şi nu îl interesau deloc. După cină, el se întoarse la bibliotecă, în vreme ce ea merse acasă, dorindu-şi ca relaţia lor să fie aceeaşi de acum şase luni, dar în realitate nu era aşa. Zi de zi, el părea că se distanţa din ce în ce mai tare de ea.

În dimineaţa următoare, John dormea dus când Jane ieşi din casă şi luă metroul spre oraş. Ea ajunse la bancă tocmai atunci când Phillip Lawton cobora din maşina condusă de

un şofer. Observă că, în scaunul din față, stătea un ofițer de securitate. Phillip purta o vestă şi pantaloni largi şi o cravată frumoasă de la Hermes, sub o haină cu croială simplă, şi părea bucuros să o vadă. Rămăseseră puțină vreme în fața băncii schimbând câteva cuvinte aşteptând să se deschidă uşile. Amândoi ajunseseră cu cinci minute mai devreme.

— Înțeleg că totul merge conform planului în ceea ce priveşte vânzarea, îi spuse Jane zâmbind. Tânăra era îmbrăcată cu o fustă scurtă, gri şi un pardesiu verde pal, era o prezență luminoasă în soarele dimineții, cu părul ei dat peste umeri. Observă, de asemenea, că ea purta o pereche de cercei mici, de aur.

Uşile băncii se deschiseră, iar Phillip îi făcu semn ofițerului de securitate să îi însoțească. Acesta adusese două valize mari în care să pună bijuteriile, imediat îi urmă în bancă şi apoi jos, pe scări, către seiful conținând cutiile de valori.

Jane trebui să semneze în numele tribunalului mai multe documente prin care îşi asuma responsabilitatea pentru golirea cutiilor. Phillip, la rândul lui, trebui să iscălească un alt rând de documente pentru ea, prin care confirma primirea celor douăzeci şi două de piese de bijuterii pe care le lua în consignație pentru casa de licitații Christie's. A fost nevoie de câteva minute pentru ca hârtiile să fie în ordine, iar apoi Jane luă cutiile de bijuterii şi i le înmână lui Phillip, una câte una. El semnă, de asemenea, şi copia inventarului. Jane puse apoi toate documentele, scrisorile, paşapoartele şi declarațiile pentru bancă într-o valiză mare de documente pe care o adusese cu ea, purtând sigiliul tribunalului. Parcurseră apoi fotografiile din care el selectă şase care puteau fi reproduse la o calitate bună, una în care contele şi contesa se aflau în fața castelului, alta cu ei în ținute de seară, când ea purta colierul de safir şi cerceii, o fotografie

frumoasă cu Marguerite singură, tot într-o rochie de seară, alta cu ei călare şi una când se aflau la schi. Şi una drăguță cu ea purtând tiara, pe vremea când era foarte tânără. Fotografiile îi înfățişau ca fiind un cuplu de aur, având toată eleganța şi strălucirea unei epoci trecute. După aceea, Jane se uită la fotografiile fetiței.

— Mă întreb cine a fost, spuse Jane încet.

— Poate o soră mai mică, sugeră Phillip.

— Sau un copil care a murit. Poate de aceea era Marguerite aşa de tristă, bănui Jane, frustrată că probabil nu urmau să afle niciodată. Nu cunoşteau atât de multe lucruri despre femeia căreia îi aparținuseră bijuteriile. De ce plecase din Statele Unite în timpul războiului tocmai în Italia? Cum ajunsese ea acolo, de vreme ce poarta ei de intrare în Europa fusese Anglia via Lisabona, conform ştampilelor de pe paşaport? Cum îl întâlnise ea pe conte şi când se îndrăgostiseră şi ce făcuse ea între 1965, anul decesului contelui şi 1994, când se mutase înapoi la New York? Şi ce o convinsese să se întoarcă? După anul 1974, adresa din documentele ei fusese în Roma, ce se întâmplase cu castelul între timp? Jane îşi dori să existe cineva care să îi răspundă la aceste întrebări. Marguerite nu lăsase nicio urmă a trecutului ei în afară de fotografii, două seturi de scrisori, adresele ei din diferite perioade şi bijuteriile.

— Cred că unele întrebări vor rămâne fără răspuns şi că unele mistere nu vor fi niciodată rezolvate, spuse Phillip gânditor, în timp ce o privea pe Jane introducând fotografiile fetiței în plicul cu documente şi fotografii pe care el nu le împrumută. Jane îl sigilă cu grijă, astfel încât să nu cadă ceva şi scrise pe el numele întreg al lui Marguerite pentru a-l preda lui Harriet la birou, de vreme ce documentele aveau să fie păstrate timp de şapte ani, în cazul în care rudele îşi făceau apariția. Jane nu ştia ce urma să se întâmple după aceea, dacă vor fi arhivate sau distruse. Se întristă din nou

la acest gând. Luă, de asemenea, toate documentele de predare în consignație semnate de Phillip, apoi se ridicară de pe scaune în cămăruța deja familiară, iar ofițerul de securitate de la Christie's luă una din genților de piele. Phillip o apucă pe cealaltă şi Jane îi urmă afară. Cutia de valori, acum goală, rămase pe masă. Hal veni să îşi ia la revedere de la ei. Deveniră prieteni în aventura neobişnuită pe care o începură, la licitația cu vânzare a bijuteriilor doamnei Pignelli.

Phillip se oferi să o conducă la birou din nou, iar ea refuză. El promise să o sune când terminau de reprodus fotografiile, pentru a le returna. Câteva momente mai târziu, porniră maşina, în timp ce Jane se îndrepta spre metrou, cu plicul gros în brațe. Gândurile nu-i dădeau pace, având acum documentele în posesia ei, în vreme ce Phillip luase bijuteriile. Ultimele rămăşițe din viața lui Marguerite di San Pignelli urmau să fie vândute. O cuprinse un sentiment sumbru, în timp ce se grăbi spre scările metroului pentru a ajunge la tribunal.

Capitolul 7

Joi, mama lui Phillip sună şi îl invită la un eveniment de gală în seara aceea, la Muzeul Metropolitan. Era vorba de o cină elegantă pe care Institutul de Costume o organiza în fiecare an, iar ea făcea parte din comitet. Ar fi trebuit să o însoțească sora ei, dar anulase în ultimul moment, din cauza unei răceli groaznice. Winnie era ipohondră şi suferea mereu de vreo boală minoră şi nu îi plăcea să iasă în oraş în astfel de momente.

— Îmi pare rău că te întreb aşa de târziu, se scuză mama lui. Dar am bilete şi nu îmi place să merg singură.

El stătu pe gânduri un moment şi apoi acceptă,

considerând că era drăguț să poată face ceva pentru ea. Valerie era foarte independentă, cu o viață plină şi rareori îi cerea ceva. Îi spuse că s-ar putea să îi placă. El a însoțit-o la acest eveniment şi cu câțiva ani în urmă, imediat după ce tatăl lui murise. Fusese o seară impresionantă, iar pe de altă parte, ştia că biletele valorează o mică avere. Era un gest frumos pe care ea îl putea face cu banii încasați din asigurarea soțului ei. Mergea în fiecare an la acest eveniment şi îi făcea cinste şi surorii ei cu un bilet. Mătuşa lui, Winnie, nu ar fi cheltuit niciodată atâția bani pe bilete la gală, deşi îşi putea permite, mai mult decât mama sa.

El o luă pe Valerie de la locuința ei. Aceasta purta o rochie simplă, neagră, care îi punea în evidență silueta suplă şi o blană de vulpe argintie pe care o avea de ani buni şi în care încă arăta magnific îmbrăcată cu ea. Văzând-o, el îşi aduse repede aminte de fotografiile contesei pe care le ridicase de la studioul foto în după-amiaza aceea. Mama lui nu semăna deloc cu ea, dar împărtăşeau acelaşi aer de eleganță dintr-un alt timp. Se simți mândru să o însoțească la gală, în vreme ce Valerie îl luă de braț şi îl urmă spre maşina pe care o închiriase pentru toată seara.

— Dragul meu, mă răsfeți prea mult! îi spuse ea zâmbindu-i ca un copil fericit. Credeam că luăm un taxi.

— Bineînțeles că nu, zise el, urcând pe bancheta din spate, lângă ea. El purta un frac cu o croială impecabilă pe care şi-l comandase de la Savile Row, din Londra, ultima oară când ajunsese acolo pentru o licitație.

— Arăți foarte bine, îl complimentă ea şi porniră spre Met. Când ajunseră acolo toată crema New York-ului era deja prezentă, într-o atmosferă de fast, inclusiv guvernatorul şi primarul, chiar era evenimentul de gală pe care ea i-l promisese.

Stăteau la aceeaşi masă cu unul dintre curatorii Institutului de Costume, un designer de modă bine-

cunoscut şi un artist faimos, prin urmare conversaţia se animă. Phillip stătea lângă o tânără care era producătoarea unei piese de succes de pe Broadway şi, vorbiră despre teatru şi artă pe parcursul întregii seri. Şi-ar fi dorit să o cunoască mai bine, căci era foarte atrăgătoare, dar descopri cu dezamăgire că era însoţită de soţul ei, scriitor, care tocmai îşi publicase prima carte. Îşi reaminti cu această ocazie cât de activă era mama lui şi cât de variat era anturajul pe care şi-l făcuse. Era o femeie modestă, dar avea o graţie naturală care nu ţinea cont de timp şi de vârstă, în drum spre casă, observase de mai multe ori diverşi bărbaţi care o priveau cu admiraţie. Au fost printre ultimii care au plecat de la eveniment, şi au vorbit despre gală tot drumul spre casă.

— M-am simţit grozav, spuse el cu sinceritate. Femeia lângă care am stat era grozavă şi cred că şi bărbatul de lângă tine era amabil.

— Întotdeauna mă distrez, spuse ea, încă plină de energie şi viaţă. Nu am apucat să te întreb ce ai mai făcut. Cum stai cu vânzarea bijuteriilor acelei femei? Cea măritată cu contele italian, îl întrebă ea cu un zâmbet cald.

— Tribunalul ne-a predat piesele în consignaţie. Le-am fotografiat toată săptămâna. Nu îmi dau seama exact, dar ceva în legătură cu femeia asta nu îmi dă pace. Poate din cauză că ştim atât de puţin despre ea, e un teren fertil pentru imaginaţia oricui. Sigur nu eşti rudă cu ea? Este atât de ciudat că amândouă aveţi acelaşi nume de fată.

— Împreună cu alte zece milioane de oameni de origine anglo-saxonă. Sunt sigură că într-o carte de telefoane a oraşului New York o să descoperi zeci de pagini cu numele Pearson, ca să nu mai zic de Boston. Dar dacă aş pretinde că sunt vreo rudă de-a ei, primesc nişte bijuterii? îi zâmbi hoţeşte fiului ei.

— Pe toate, spuse el amuzat.

— Care era prenumele ei? îl întrebă Valerie de curiozitate. Nu avea nici cea mai mică îndoială că nu erau înrudite. Aşa cum spusese şi ea, era un nume foarte comun, iar ea nu avea pe nimeni în familie care să fi plecat în Italia şi să se mărite cu un conte la acea vreme. Ar fi ştiut lucrul acesta. Nimeni din familia ei nu trăise vreodată în Europa. Ei erau toți din New York, de generații.

— Marguerite, îi răspunse Phillip în drum spre casă, iar Valerie fu surprinsă.

— Asta chiar e o coincidență, spuse ea veselă, dar în continuare neimpresionată. Au fost zeci de Marguerite în familia noastră. Tot aşa se numea sora mea, străbunica şi stră-străbunica mea. Era un nume popular la acea vreme, la începutul secolului XX. Cred că şi Pearson este aproape la fel de comun, ca şi Smith. Ce păcat! Râse în timp ce îl privi pe Phillip, care fu şi el surprins.

El auzise de străbunica lui, Maggie, dar nu ştiuse niciodată prenumele stră-străbunicii sale.

— Trebuie să îmi arăți catalogul când o să îl ai. Mi-ar plăcea să îi văd bijuteriile, spuse mama lui visătoare.

— Îți voi da un exemplar. Ea era foarte frumoasă şi contele era, de asemenea, foarte chipeş. Aş fi vrut să fi ştiut mai multe despre ei. Trebuie să cercetez bijuteriile acum. Cartier deține o arhivă pentru fiecare piesă pe care au realizat-o. Mă voi duce să caut în arhivele lor, să văd dacă există vreo informație care ar putea ajuta vânzarea. Voi pleca la Paris luna viitoare şi intenționez să verific lucrurile astea eu însumi, să caut schițele bijuteriilor în arhivele lor.

— Sună foarte palpitant, comentă mama lui, în timp ce maşina opri în fața blocului. Portarul îi deschise uşa, în vreme ce Valerie îşi sărută fiul pe obraz, îi mulțumi că i-a ținut companie şi dispăru în clădire. Pe drumul spre casă, Phillip se gândi din nou la Marguerite şi la e-mail-ul pe care voia să îl trimită la Cartier, brusc, gândurile i se îndreptară

şi spre Jane. Urma să returneze fotografiile originale Curții în ziua următoare. Se întrebă dacă fotografiile erau un pretext potrivit să o invite la prânz. Voia să o vadă din nou. Încă nu îi pomenise nimic mamei lui despre ea, căci nu avea ce, în afară de faptul că era un funcționar temporar la tribunal. Nu ştia nimic altceva despre ea, în afară de faptul că termina Dreptul. Părea inteligentă şi plăcută în conversații şi voia să ştie mai multe despre ea.

Ziua următoare, stătea la birou, gândindu-se la Jane şi având fotografiile lui Marguerite în față, când se hotărî să o sune şi să folosească pozele drept pretext. Nu avea nimic de pierdut, poate chiar avea ceva de câştigat, dacă ea accepta.

Sună la numărul de telefon pe care îl primise de la ea, Jane îi răspunse la primul apel.

— Jane Willoughby, zise ea cu o voce catifelată şi sigură pe ea, iar pentru o fracțiune de secundă, el nu ştiu ce să spună şi apoi îi zise că o sunase în legătură cu returnarea fotografiilor.

— Aş putea să ți le trimit prin curier azi sau, dacă ți-ar plăcea, spuse el încercând să pară relaxat, aş putea să ți le dau personal, la prânz. Brusc, se simți prost că a invitat-o, fiind sigur că îl va refuza. Sau ți se pare o idee ridicolă? o întrebă el având senzația că se comportă ca un puşti de paisprezece ani. Nu mai fusese la o întâlnire de trei luni şi acum i se părea ciudat. De ce ar accepta?

— Ar fi o idee foarte bună, îi zise ea surprinsă de propunerea lui. Aş putea să iau fotografiile, adăugă simțindu-se şi ea ciudat. Era sigură că era doar o chestiune profesională, fără alte conotații. Phillip era cordial în vederea interesului lor comun pentru Marguerite.

— Ți le voi înmâna la prânz, spuse el de vreme ce ea nu îl refuzase, nu închisese telefonul şi nici nu izbucnise în râs, toate scenarii probabile pentru el. Îşi dori să fi avut o zi liberă atunci, dar nu era aşa. Trebuia să ajungă la o şedință

la ora unu, ca să discute vânzările viitoare.

— Luni ar fi în ordine pentru tine?

— Da, luni e bine, spuse ea pe un ton plăcut, reamintindu-şi să nu presupună altceva. Era doar un prânz.

— Ne putem întâlni la un restaurant mic şi drăguţ, aproape de biroul meu. Voi păstra fotografiile în siguranţă până atunci.

— Perfect, spuse ea melodios şi apoi adăugă: Să ai un weekend plăcut, după ce el o rugă să ajungă la Christie's la ora douăsprezece.

— Mulţumesc şi tu la fel.

După un moment, închiseră telefonul şi Phillip se uită visător pe fereastră, gândindu-se la ea, întrebându-se ce făcea între timp, până luni, dacă avea iubit sau dacă era singură.

A doua zi, Jane se simţi puţin ciudat în legătură cu întâlnirea de luni şi îi menţionă asta în treacăt lui Alex, când se întâlniră să ia prânzul la Balthazar, înainte de a merge la un film. John plecase cu grupul lui de studiu în Hamptons pentru weekend. Lui Jane, nu îi cădea bine acest lucru, dar nu se plânsese, ştiind că asta ar fi agravat şi mai tare tensiunea dintre ei. El plătea pentru o parte din casa aceea, dar pe Jane nu o invitase niciodată acolo. Spunea că era exclusiv pentru studiul de grup.

— Cred că am făcut o prostie ieri, spuse Jane în timp ce îşi terminau hamburgerii delicioşi.

— Cum ar fi? Te-ai culcat cu şeful tău? se amuză Alex.

— Şefa mea e femeie şi e diavolul în persoană. Uneori cred că mă urăşte, spuse Jane gândindu-se la invitaţia lui Phillip. Nu, în timp ce lucram la un caz, am întâlnit un tip. Face parte din Departamentul de bijuterii de la Christie's, lui i-am predat câteva bijuterii în regim de consignaţie pentru a le vinde în beneficiul statului. L-am întâlnit doar de două ori, iar el m-a invitat la prânz.

— Şi l-ai refuzat? o întrebă Alex dezamăgită.

— Nu, am acceptat. Mă văd cu el luni. Nu e vorba de vreun tip bătrân râncezit de la o casă de licitații. Sper că nu m-a invitat la o întâlnire.

— Glumeşti? Este cumva tânăr, singur, atrăgător?

Jane încuviință dând din cap şi zâmbind.

— Este tânăr şi atrăgător. Nu ştiu dacă este singur, dar se comportă ca atare.

— Atunci de ce naiba nu ai ieşi cu el? De ce? Este doar un prânz, spuse Alex cu o privire determinată. Nu trebuie să te culci cu el la restaurant. Ai nevoie să te mai gândeşti şi la altceva, dar şi de un pic de atenție din partea unui bărbat. Cum e? Alex era curioasă şi bucuroasă pentru prietena ei. Relația ei cu John era atât de pustie în momentul acela. Simțea că o asemenea oportunitate era bine-venită. Credea cu toată tăria că Jane trebuia să se întâlnească şi cu alți bărbați, căci John se comporta groaznic cu ea de luni de zile.

— Este chipeş, inteligent, bine îmbrăcat. Are studii în artă, dar a ajuns în cadrul Departamentului de bijuterii de la Christie's şi nu îi place, deşi pare să ştie multe despre ele. Este un tip simpatic. Jane păru supărată, pe măsură ce îl descria, îngrijorată că ceea ce făcea era greşit. Trăia cu John la urma urmei. Dar Phillip nu o invitase la cină, doar la un prânz.

— Pot să vin şi eu? o tachină Alex. Dacă tipul este interesat de tine, nu îi spune lui John când o să ajungă acasă duminică seara, doar pentru că te simți vinovată. Nu ai de ce. În ceea ce te priveşte, o să fie doar un prânz de muncă.

Orice ar fi însemnat acel prânz, Jane de abia aştepta să se întâmple, chiar dacă avea emoții.

— Poate ar trebui să anulez, spuse Jane când plecară de la restaurant, tot neliniştită din cauza acestui subiect.

— Poate şefei mele nu i-ar plăcea să iau prânzul cu un tip de la Christie's.

— Dacă anulezi, te omor. Du-te. Pare aşa drăguț. Şi nu e treaba şefei tale cu cine iei tu prânzul. Va fi bine pentru orgoliul tău. Pentru orgoliul lui John cu siguranță nu era, se gândi Alex, dar nu spuse nimic. El o ignorase pe Jane aproape tot timpul în ultimele luni şi era sigur de ea, dar asta nu era nimic nou. Lui Alex nu îi plăcea că era arogant, îngâmfat şi plin de el, deşi lui Jane i se părea în regulă să fie aşa. Nu faci nimic greşit, îi reaminti din nou. Distrează-te şi tu puțin.

— Da, poate, spuse Jane fără convingere, aşa urma să facă. Îl plăcuse şi se simți flatată de invitație, oricare ar fi fost motivul lui.

Probabil vrea să vorbim despre vânzare, spuse ea ca să îşi facă nițel curaj.

— Exact, spuse Alex, încercând să o încurajeze. Aminteşte-ți că este doar un prânz în interes de serviciu şi atunci nu va mai fi aşa de problematic.

— Nu m-ar invita altfel, spuse Jane, acum sigură pe ea. Probabil voia să discute vreun aspect al vânzării.

— Bineînțeles. Eşti urâtă, proastă şi plictisitoare. Probabil îi este milă de tine, spuse prietena ei tachinând-o şi amândouă izbucniră în râs în drum spre cinematograf, de unde cumpărară biletele, popcorn şi sucuri.

Fusese o zi plăcută de duminică şi acum, că vorbi cu Alex despre asta, Jane se simți mai bine. Aceasta nu îi spuse că începuse să îl suspecteze pe John că, din ce îi povestise ea, se culca cu Cară. Petrecea mult prea mult timp cu ea şi grupul ei la bibliotecă şi ajungea acasă la patru dimineața sau mai târziu, dar şi weekendurile acelea în Hamptons. Nu dorea să o îngrijoreze, dar era bucuroasă că lua prânzul cu Phillip. Era exact ce avea nevoie. Puțină atenție din partea unui alt bărbat, chiar dacă avea legătură cu munca. În

timpul filmului, amândouă uitară de asta. Alex de abia aştepta să afle cum a decurs întâlnirea, iar Jane îi promise că urma să o sune în după-amiaza aceea.

În timp ce Alex şi Jane erau la film, Valerie merse să îşi viziteze sora. Gripa lui Winnie se transformase într-o infecție a sinusurilor şi bronşită şi se simțea groaznic. Valerie îi promisese că o să îi facă nişte cumpărături şi apăru la uşă cu supă de pui de la un restaurant din apropiere şi o sacoşă plină cu fructe proaspete, printre care şi portocale, din care urma să facă suc.

Winnie locuia la intersecția Străzii 79 cu Park Avenue, adică foarte departe de casa lui Valerie din SoHo. Trăia în aceeaşi casă de treizeci de ani. Era sumbră, cu antichități englezeşti, iar Valerie, ori de câte ori venea în vizită, voia să tragă perdelele ca să intre lumina, dar atmosfera aceasta de mormânt era pe placul surorii ei. Se simțea groaznic, iar Valerie se duse în bucătărie să pună fructele în blender şi, câteva clipe mai târziu, îi dădu un pahar de suc proaspăt. Winnie angajase o menajeră în timpul săptămânii, dar nu avea niciun ajutor în weekenduri, iar acum, din cauza bolii, nu putea să aibă grijă de ea. Valerie puse cumpărăturile în frigider şi îi spuse să încălzească supa la microunde mai târziu, în timp ce Winnie o privea sfârşită. Doctorul îi prescrisese antibiotice, dar ea se plângea că nu îşi făceau efectul.

— Poate am pneumonie, ar trebui să îmi fac o radiografie săptămâna viitoare, îi spuse Winnie supărată.

— Cred că te vei face bine, o încurajă Valerie şi îi dădu câteva reviste pe care le cumpărase ca să îi mai distragă atenția de la boală.

— Am făcut un vaccin împotriva gripei înainte de Crăciun şi apoi încă unul împotriva pneumoniei. Nu cred că au avut efect, se plânse Winnie panicată. Urma să împlinească şaptezeci şi nouă de ani în curând, se apropia aşadar de

optzeci, aşa cum spunea ea des, ceea ce o speria. Era îngrozită de moarte şi mergea la doctor tot timpul.

Bău sucul de portocale şi apoi luă un Maalox ca să nu o supere stomacul. Lua doze întregi de vitamine în fiecare zi şi tot se îmbolnăvea. Valerie încerca să nu râdă de ea şi să nu o tachineze. Winnie îşi lua sănătatea foarte în serios, deşi fiica ei, Penny, spunea că era puternică ca un taur şi că va trăi mai mult decât toţi.

— Şi ce-ai mai făcut săptămâna asta? o întrebă Valerie, încercând să o distragă de la starea sa de sănătate.

— Nimic, am fost bolnavă, spuse ea în timp ce se duseseră în camera mică unde noaptea Winnie se uita la televizor singură. Ea nu ieşea atât de des ca sora ei, avea puţini prieteni şi nu o interesa nicio activitate, în afară să joace bridge, de două ori pe săptămână. Se pricepea. Lui Valerie i se părea foarte plictisitor, dar nu îi spusese niciodată. Cel puţin, mai socializa şi Winnie.

— Ne-ai lipsit la petrecerea de la muzeu de joi seara. Am avut o masă bună. L-am luat pe Phillip cu mine. Valerie ştia că, dacă ar fi mers cu Winnie, sora ei ar fi insistat să plece imediat după cină. Ura să stea până târziu în oraş şi spunea că trebuia să doarmă. Ai mai vorbit cu Penny?

— Nu mă sună niciodată, spuse Winnie posacă.

Relaţia cu fiica ei fusese tensionată timp de ani de zile şi se plângea că nepoţii ei nu veneau niciodată în vizită. Copiilor le plăcea să o viziteze pe Valerie, să îi exploreze atelierul, dar nu îi spunea niciodată despre asta surorii ei, nici că ea şi Penny luau adesea prânzul împreună, prilej cu care Penny se plângea de mama ei. Ceea ce îi spunea Penny despre Winnie era similar cu problemele pe care, şi ea la rândul ei, le avusese cu mama ei. Amândouă erau reci şi întotdeauna vedeau jumătatea goală a paharului, niciodată pe cea plină.

— Phillip lucrează la vânzarea unei averi, spuse Valerie ca

să o distragă. Era greu să găsească subiecte plăcute pentru o discuție cu Winnie. În mod constant o enerva ceva – taxele sau comisioanele luate de bancă, faptul că a pierdut la bursa de valori, nepoții ei obraznici, un vecin cu care se tot certa. Întotdeauna era ceva. Dar vânzarea lui Phillip părea un subiect neutru. Tribunalul l-a rugat să evalueze conținutul unei cutii de valori, iar bijuteriile pe care le-au găsit înăuntru valorează milioane de dolari. Femeia care deținea cutia a murit fără să aibă moştenitori, aşa că totul va fi vândut de către Christie's în beneficiul statului.

— La cât de mari sunt impozitele, statul are nevoie de milioane de dolari din bijuterii?! spuse Winnie pe un ton acru. Dacă avea toate bijuteriile acelea de ce nu a lăsat un testament? I se păru stupid.

— Cine ştie? Poate nu avea cui să le lase. Sau poate era bolnavă sau confuză. Ea era americancă, dar s-a măritat cu un conte italian în timpul războiului. E o poveste romantică, dar şi o coincidență în acelaşi timp – numele ei de fată a fost Pearson, ca al nostru. Şi chiar mai mult, o chema Marguerite. Phillip m-a întrebat dacă suntem rude, dacă era o verişoară de-a noastră sau aşa ceva, dar nu ştiu pe nimeni din familie care să se fi mutat în Italia sau care să se fi măritat cu vreun conte italian. A murit acum şapte luni, la vârsta de nouăzeci şi unu de ani. De fapt, spuse Valerie gânditoare, asta ar fi fost şi vârsta surorii noastre. Asta e chiar mai ciudat. Odată aceste cuvinte rostite, misterul se desluşi. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar dacă Marguerite nu a murit pe vremea când eram copii şi s-a mutat în Italia ca să se mărite cu un conte italian? Poate că părinții noştri nu au fost de acord cu asta şi, în cele din urmă, au preferat să o declare moartă. Nu ar fi fantastic? spuse Valerie gânditoare, întorcând ideea pe toate părțile, în timp ce sora ei se uită la ea îngrozită.

— Ai înnebunit? Mama nu a trecut niciodată peste

moartea ei. A jelit-o pe Marguerite, Marguerite a noastră, sora noastră care a murit, tot restul vieții. Nici nu putea să vadă vreo fotografie de-a ei, atât de îndurerată era, iar tati ne-a interzis să vorbim despre ea. Valerie îşi amintea şi ea. S-ar putea să fi fost la fel de îndurerată şi dacă ea s-ar fi măritat cu un conte italian. Poți să ți-i imaginezi pe părinții noştri acceptând vreodată aşa ceva? Şi Valerie crezuse întotdeauna că fusese ciudat atunci când, la moartea mamei lor, nu găsiseră nici măcar o fotografie de-a lui Marguerite printre lucrurile ei. Valerie presupuse dintotdeauna că pozele ei fuseseră puse deoparte, dar nu le găsiseră niciodată. Nu aveau nicio fotografie cu sora lor mai mare, fie aceasta şi cu ea copil, deşi Winnie susținea că îşi amintea cum arăta, fapt de care Valerie se îndoia puternic. Şi ideea care îi venise acum i se păru fascinantă, dar Winnie se uită la ea dezaprobator.

— Încerci să mă convingi pe mine sau pe tine că eşti moştenitoarea acelor bijuterii valorând milioane de dolari pe care le vinde Christie's? Eşti atât de disperată după bani? Credeam că mai ai mare parte din asigurarea lui Lawrence, deşi cu siguranță nu valora atât cât averea lui Marguerite. Valerie se uită la ea, de parcă ce auzise fusese doar ridicol, şi nu de-a dreptul răutăcios.

— Desigur că nu, nu sunt interesată de bani. Dar povestea este incitantă. Care era celălalt nume al lui Marguerite?

— Nu sunt sigură, spuse Winnie pe un ton apăsat. Mama şi tati nu ne-au spus niciodată.

— Era Wallace cumva, cred că acesta este numele pe care mi l-a zis Phillip.

— Nu am auzit niciodată numele acesta şi cred că începi să devii senilă, spuse Winnie furioasă. Brusc, Winnie semăna aproape întru totul cu mama lor. Întotdeauna fuseseră subiecte pe care nu avuseseră voie să le abordeze,

iar moartea surorii lor fusese unul dintre acestea. De-a lungul timpului, li se spuseseră că moartea surorii lor mai mari, la vârsta de nouăsprezece ani, fusese o tragedie peste care mama lor nu trecuse niciodată şi că nu putean să aducă vorba despre acest subiect sau despre orice avea legătură cu sora lor. În cele din urmă, era ca şi cum ea nu existase vreodată. Şi fusese mult mai în vârstă decât ele. Se comportau de parcă doar Marguerite ar fi fost fiica lor, iar Winnie şi Valerie două impostoare, musafiri nedoriți în casa părintească, iar Valerie cu atât mai mult decât Winnie, de vreme ce ea fusese atât de diferită față de ei toată viața sa, aşa cum era şi-acum față de Winnie.

— Cum îndrăzneşti să născoceşti aşa o teorie, să pătezi memoria surorii noastre şi să ne dezonorezi părinții? Au fost oameni buni şi iubitori, orice ai zice tu despre ei.

— Nu ştiu cine au fost părinții tăi, spuse Valerie calmă, uitându-se fix în ochii ei. Părinții meu au fost reci ca gheața şi cu inima de piatră, tata şi mai ales mama, iar tu ştii asta. Te-a iubit mai mult pe tine pentru că aveați personalități asemănătoare. Şi semănați. Dar pe mine ea nu mă putea suporta, şi ştii şi asta. Tata chiar mi-a cerut iertare înainte să moară şi a spus că ea a avut probleme în a mă „accepta", pentru că era atât de în vârstă când m-a născut, ceea ce este o scuză destul de proastă pentru modul în care m-a tratat. Aveam patruzeci de ani când s-a născut Phillip şi a fost cea mai fericită zi din viața mea şi încă este.

— Mama era mai în vârstă şi trecuse printr-o traumă. Suferea probabil de depresie, spuse Winnie, încercând, ca întotdeauna, să îi găsească scuze, ceea ce Valerie nu mai făcuse de ani de zile. Fusese o femeie răutăcioasă şi o mamă groaznică, mai ales pentru Valerie, şi fusese doar un pic mai caldă față de Winnie, ceea ce fusese acceptabil pentru ea. Dar nu fusese niciodată aşa pentru sora ei mai mare. De fapt, deşi fusese rece față de Winnie, căci aşa îi era firea,

fusese chiar crudă față de Valerie în feluri pe care Winnie nu le resimțise niciodată.

— A fost deprimată întreaga mea viață? o întrebă sarcastic Valerie. Nu cred, deşi este o poveste bună. Cred că sunt câteva coincidențe foarte stranii. Vârsta femeii care a abandonat bijuteriile, faptul că sora noastră s-a transformat într-un subiect tabu, apoi a devenit contesă mutându-se în Italia în aceeaşi perioadă cu plecarea surorii noastre care a murit un an mai târziu. Ce făcea ea în Italia în timpul războiului? Nu ne-au spus niciodată şi nici nu ni s-a permis să întrebăm vreodată. Nu vrei să ştii mai mult? Dacă a fost în viață toți aceşti ani şi a murit recent? Câte persoane Marguerite Pearson de această vârstă pot fi în lume? Dacă a fost înrudită cu noi, Winnie? Nu vrei să afli? Valerie nu mai putu să îşi ia gândul de la toate posibilitățile şi voia răspunsuri, dar putea doar să speculeze.

— Tu vrei banii şi bijuteriile, o acuză Winnie, moment în care Valerie se ridică în picioare, dezgustată.

— Dacă chiar crezi asta, atunci, într-adevăr, nu mă cunoşti. Dar mă ştii mai bine decât atât. Îți este frică să afli ce ni s-a ascuns. De ce? La ce ne mai ajută toate aceste subiecte tabu acum? Pe cine protejezi? Pe ei sau pe tine? îți este aşa de teamă încât nu vrei să ştii adevărul?

— Ştim adevărul. Sora noastră a murit de gripă la vârsta de nouăsprezece ani în timpul călătoriei ei în Italia şi asta a distrus-o pe mama. Ce vrei să ştii mai mult de atât?

— Era în plin război atunci, Winnie. Ce făcea acolo? îl vizita pe Mussolini? întotdeauna lui Valerie i se păruse ciudat că Marguerite călătorise în Italia pe timp de război, fără nicio explicație despre ce căuta ea acolo. Poate nu mai trăia nimeni pe care ar putea să întrebe.

— Nu ştiu şi nu îmi pasă. A murit acum şaptezeci şi trei de ani. De ce ai vrea să dezgropi totul acum? Şi să îi dezonorezi pe părinții noştri? Singurul motiv la care mă pot

gândi este că vrei să te declari moştenitoarea bijuteriilor ce vor fi vândute de către Christie's. Te-a pus Phillip să faci asta? Şi el este implicat? o întrebă Winnie pe un ton acuzator.

— Bineînțeles că nu. I-am spus că nu suntem rude. Dar brusc mă întreb dacă este şi adevărat. Poate că suntem. Poate că nu ne e nici măcar verişoară. Poate acea femeie a fost sora noastră care s-a măritat cu un conte italian. S-ar putea să nu aflăm niciodată adevărul, dar cel puțin, acum, avem voie să întrebăm.

— Şi cine îți va zice adevărul? Mama şi tata nu mai sunt. Nu avem nicio fotografie cu ea. Nimeni nu ar şti ce să ne spună. Şi nici nu vreau să aflu. Avem o soră, despre care ştim cu siguranță de la părinții noştri că a murit în 1943. Pentru mine, este îndeajuns. Şi dacă tu nu urmăreşti bijuteriile sau nişte bani care nu ne aparțin, atunci renunță.

— Nu este vorba de bani sau bijuterii. Este vorba de adevăr. Avem dreptul să îl ştim. Întotdeauna l-am avut. Părinții noştri ni l-au ascuns din dragoste, afecțiune şi bunătate în timpul copilăriei noastre. Şi poate ne-au privat şi de sora noastră. Dacă ea ar fi fost în viață, am fi putut-o căuta şi am fi putut-o cunoaşte mai târziu, când eram mai mari. Poate a fost în viață în tot acest timp. Dacă este aşa, aş vrea să ştiu.

— Întotdeauna i-ai demonizat pe părinții noştri, iar ei n-au meritat asta. Memoria lor trebuie să fie lăsată în pace. Ce ți-au făcut ei să merite această lipsă de respect? Ei nu se pot apăra acum, spuse Winnie furioasă.

— Nu m-au iubit, Winnie, şi tu ştii asta. Nu sunt sigură nici măcar dacă te-au iubit pe tine sau dacă au fost vreodată capabili de aşa ceva. Ce e cert e că pe mine nu m-au iubit. Am simțit asta în fiecare zi a vieții mele până când m-am căsătorit cu Lawrence, spuse aceste cuvinte încet, dar răspicat. Era adevărul vieții sale.

— Ce spui tu este o minciună, o contrazise Winnie ridicându-se în picioare în fața ei, tremurând de furie. Ieşi din casa mea! țipă ea la sora ei mai mică. Valerie văzu în ochii ei teroare, frică şi o fantomă căreia nu îi putu face față. Dădu din cap, îşi luă pardesiul şi geanta şi ieşi fără niciun cuvânt. Dar vocea adevărului pe care îl căuta nu mai putea fi trecută sub tăcere.

Capitolul 8

Phillip petrecuse weekendul pe barcă, ca de obicei. Valerie avea planuri pentru duminică seara. Îi spusese că urma să ia cina cu nişte prieteni şi el ştia că printre ei erau şi bărbați de vârsta ei care o admirau, de obicei şi ei văduvi. Dar ea nu fusese niciodată interesată de ei şi îi considera simpli prieteni. Valerie îi explicase clar de mai multe ori că singurul bărbat pe care îl iubise era tatăl lui, ceea ce era uşor de crezut dat fiind cât de fericiți fuseseră împreună. Valerie ieşea cu prieteni, dar nu la întâlniri.

Phillip voia să termine ceva pentru serviciu de acasă, dar trecuse să o vadă. Sună mai întâi, dar Valerie se întorsese deja de la cină. Făcu ceai pentru amândoi, după ce el refuză să bea altceva şi, de vreme ce ea păru cam tristă, el o întrebă dacă totul era în regulă.

— Sunt bine, sunt bine, spuse ea repede, dar el nu era convins.

— Ce ai făcut weekendul acesta? Dintotdeauna el îşi făcea griji pentru ea, iar acum ceva părea în neregulă.

— Ieri m-am dus să o văd pe Winnie.

— Şi cum a fost? Ştia cât de dificilă şi de exasperantă putea să fie mătuşa lui. Şi el, de asemenea, era confidentul lui Penny. Mama lui îi zâmbi cu o privire tristă, înainte să îi răspundă.

— Ca întotdeauna. Este bolnavă şi a fost puţin întoarsă. Starea ei se înrăutăţise şi mai tare când Valerie îi sugerase că mama lor nu le iubise niciodată şi că probabil le minţise în legătură cu Marguerite.

— Eşti o sfântă, spuse Phillip din inimă.

Îşi evita mătuşa de fiecare dată şi renunţase să încerce să aibă o relaţie decentă cu ea cu ani în urmă. Vorbiră apoi despre o expoziţie cu artişti din Africa de Sud pe care Valerie o vizitase în weekend şi care îi plăcuse, dar şi despre o altă expoziţie care urma să aibă loc la Met şi pe care voia să o vadă. Apoi reveni la subiectul care o preocupa. Nu voia să îi dea prea multe detalii şi încercă să pară relaxată când rosti cuvintele.

— M-am tot gândit la vânzarea aceea a ta, cea cu cutia de valori abandonată. Probabil ţi s-ar putea părea ridicol, dar mi-ar plăcea să văd fotografiile pe care le ai cu Marguerite – de fapt, pe toate. Ai spus că urma să foloseşti câteva pentru catalog, dar mi-aş dori mult să le văd. Nu se ştie niciodată ce m-ar putea inspira – poate reuşesc să creez o lucrare inspirându-mă din ele. Povestea ei mă bântuie şi faptul că a sfârşit singură când trebuie să fi avut o viaţă tare aventuroasă de tânără, după căsătoria cu contele. Încercă să pară că o interesează din punct de vedere artistic şi istoric, mai degrabă decât personal. Phillip căzu pe gânduri când îi auzi rugămintea.

— Nu mai am decât câteva şi urmează să le returnez funcţionarului de la Curte mâine la prânz. Sunt sigur că nu are voie să le arate şi altor persoane, tribunalul răspunde pentru ele, la fel ca pentru orice alte hârtii, documente sau scrisori. Dar funcţionarul cu care am lucrat este o tânără foarte drăguţă, o studentă la Drept şi s-ar putea să fie de acord să îţi facă câteva copii, dacă îi cer. O voi ruga mâine. Modul în care el îi vorbi îi atrase lui Valerie atenţia imediat, deşi Phillip crezu că reuşise să aibă un ton neutru. Dintre

toate persoanele din lume, ea îl cunoştea cel mai bine.

— Simt ceva interes, altul decât în legătură cu returnarea fotografiilor?

El rămase înmărmurit la auzul cuvintelor ei. Dintotdeauna îi citea gândurile, de parcă ar fi putut să se uite direct în sufletul lui, fapt ce i se păru straniu încă din copilărie. Întotdeauna îşi dădea seama de intenţiile lui.

— Bineînţeles că nu. A fost foarte amabilă, m-am întâlnit cu ea doar de două ori la bancă, spuse el, încercând să scape de întrebări, dar Valerie avu sentimentul că era mai mult la mijloc.

— Uneori este de-ajuns. Îi zâmbi cu subînţeles, dar nu mai continuă discuţia în sensul acesta, pentru că nici ea nu voia să îi povestească despre suspiciunile pe care le avea în legătură cu minciuna părinţilor ei despre Marguerite. Oricum, vezi ce îţi poate da. Mi-ar plăcea să văd toate fotografiile, dacă se poate. Era foarte stăruitoare, ceea ce îl făcu curios. Şi el, la rândul lui, o cunoştea bine.

— Există vreun alt motiv pentru care vrei să le vezi? o întrebă el candid.

— Nu, doar că am o presimţire puternică despre această femeie, poate este vorba doar de empatie sau compasiune. Cred că a fost foarte singură şi este fantastic că a avut bijuteriile acelea atâta vreme. Trebuie să fi însemnat mult pentru ea, bijuteriile sau bărbatul care i le-a dăruit. Mi se pare o poveste de dragoste atât de puternică

— Nu am privit povestea din punctul ăsta de vedere. Bijuteriile sunt foarte frumoase şi valorează mulţi bani, spuse cu sinceritate Phillip.

— Pariez că nu pentru valoarea lor în bani le-a păstrat, altfel le-ar fi vândut cu mulţi ani în urmă, mai ales dacă avea nevoie de bani. Situaţia ei materială părea aşa de tristă când Phillip îi povestise despre ea. Acum, asemenea lui Jane şi lui Phillip, şi Valerie era bântuită de povestea ei. Atât de

mult însemna pentru el.

— Nu te intrigă coincidența numelor voastre de domnişoare? Nu fu o întrebare cu intenție, doar directă.

— Nu chiar, deşi presupun că ar trebui să existe o legătură. Privi în gol când rosti aceste cuvinte, apoi se ridică să ducă ceştile de ceai în bucătărie, deviind cursul conversației. Spera ca rugămintea să îi fie îndeplinită şi tânăra funcționară despre care îi vorbise urma să facă acele copii. Nu îndrăzni să mai readucă subiectul în discuție sau să îi spună ce ştia deja. Nu era nici măcar sigură ce căuta, de vreme ce nu văzuse niciodată vreo fotografie a surorii ei mai mari, dar spera să existe un indiciu, de orice fel, care să demonstreze relația lor de rudenie. Nu se ştie niciodată. Şi ea se simți datoare să întrebe. De ieri, nu se putu gândi la nimic altceva, iar negarea vehementă a lui Winnie o făcea să insiste şi mai mult. Voia să o vadă pe Marguerite di San Pignelli acum, în singurul mod în care încă o mai putea face, prin intermediul bijuteriilor şi a documentelor din cutia de valori.

*

Dimineața următoare, înainte de întâlnirea cu Jane de la prânz, Phillip trimisese un e-mail celor de la Cartier din Paris pentru a le cere acordul pentru consultarea arhivelor. Ştia că păstraseră schițele tuturor pieselor pe care le realizaseră vreodată, mai ales a celor aparținând persoanelor importante sau a comenzilor deosebite pe care le primiseră. Firma Cartier se mândrea cu arhiva lor. Le explică faptul că urmau să scoată la licitație unele dintre cele mai importante piese produse de ei în anii 1940 şi 1950, care aparținuseră contesei di San Pignelli. Menționă, de asemenea, şi numele lui Umberto, comunicându-le că el credea că ei trăiseră în Napoli şi Roma între anii 1942 şi 1965, adică de când Marguerite ajunsese în Europa şi până la moartea soțului ei. Se îndoia că vreuna dintre piese ar fi

fost comandată după acea perioadă. Prin acelaşi e-mail îi anunța că voia să afle toate detaliile despre aceste bujuterii, cine le comandase, când şi pentru ce motiv. Prețurile originale erau, de asemenea, importante, deşi nu aveau nicio legătură cu valoarea lor actuală. Îl interesa la fel de mult şi originea pietrelor. Orice informație pe care Cartier i-o putea oferi ar spori interesul pentru vânzare. Îi rugă să îi trimită prin e-mail orice detaliu şi îi anunță că urma să ajungă la Paris la sfârşitul lunii martie pentru o vânzare importantă de bijuterii realizată de biroul Christie's din Paris şi că ar fi bucuros dacă atunci s-ar putea întâlni cu directorul arhivelor.

El trimise un e-mail similar celor de la Van Cleef şi Arpels, rămânându-i însă destul timp să dea câteva telefoane la care nu putuse să răspundă, înainte ca Jane să ajungă. Tocmai era pe cale să termine ultimul apel pentru a stabili o evaluare, când Jane intră în holul impresionant al clădirii cu tavanul înalt de trei etaje şi o pictură murală enormă, apoi porni spre lift pentru a se întâlni cu el la etajul şase, la Departamentul de bijuterii. Tânăra se aşteptase la o clădire obişnuită de birouri, dar Centrul Rockefeller nu era nicicum aşa. Găzduia sediul Christie's de optsprezece ani. O doamnă îmbrăcată într-un costum negru, simplu şi purtând un şirag de perle îl sună pe Phillip şi îi spuse că îl aştepta o tânără pe nume Willoughby la recepție. Phillip zâmbi şi se ridică imediat de la birou.

Ieşi din încăpere pentru a o întâmpina, fericit să o vadă şi o conduse în spațiul lui de lucru cu un birou enorm şi foarte frumos decorat.

— Aşadar aici organizezi toate vânzările importante de bijuterii, îi spuse Jane zâmbindu-i uşor. Deodată, totul părea foarte suprarealist.

— Doar unele, nu iau eu deciziile, ci doar le implementez. Avem birouri în toată lumea. O puse la curent cu vânzarea

de la Paris. Câteva dintre bijuteriile Mariei-Antoaneta aveau să fie scoase la licitație de familia care le deținea încă de la Revoluție. Ei doriseră să le vândă unui muzeu, dar bugetul acestuia nu era suficient de mare, astfel încât acum era vorba de o licitație publică, împreună cu alte piese importante, majoritatea cu o valoare istorică. Parisul părea locul perfect pentru acest eveniment. Vânzări importante aveau loc şi la Londra sau Geneva, dar New York-ul era gazda celor mai importante. Îi explică lui Jane că oricare ar fi fost locul de vânzare, oamenii tot licitau prin telefon şi direct din sala de licitație, de pe tot globul.

— Este foarte interesant, mai ales atunci când prețurile oferite cresc şi sunt mai mulți doritori pentru acelaşi obiect. Atunci prețurile urcă foarte sus. Totul depinde de cât de mult vrea cineva acel obiect. Bijuteriile implică foarte multe sentimente, dar sumele cu adevărat mari sunt oferite pentru obiectele de artă. În acest domeniu, nu e vorba doar de pasiune, ci despre bani şi investiții. Arta este considerată o investiție mult mai bună decât bijuteriile, dar atmosfera este destul de incitantă şi în cadrul licitațiilor pentru bijuterii. Vânzarea bijuteriilor lui Elizabeth Taylor din 2011 a întrecut orice aşteptare. A fost cea mai mare sumă la care am ajuns vreodată şi pe care încă nu am egalat-o. Era mult mister în jurul acelei femei şi al bijuteriilor ei. Doar câteva persoane pot crea această aură de emoție şi cerere, cum ar fi, de exemplu, Ducesa de Windsor. Ai putea să faci o avere doar scoțând la vânzare una dintre batistele ei. Îi zâmbi lui Jane, pe măsură ce îi explică toate aceste lucruri. Eu sunt la început, iar în timpul vânzării Elizabeth Taylor eram încă în cadrul Departamentului de artă. Am vândut şi câteva dintre picturile ei. Deține o sumedenie de obiecte de artă fabuloase, majoritatea lucrărilor i-au fost oferite de către Richard Burton. Au avut o relație tumultuoasă, dar el a fost foarte generos cu ea. Era tipul de femeie care inspira acest tip de

devotament. Chiar şi vânzarea hainelor ei ne-a adus un profit mare, ca şi cum femeile ar fi putut „să fie” ea, dacă i-ar fi purtat hainele sau să inspire acelaşi tip de dragoste şi pasiune ca ea. Totul face parte din magia unei licitații şi de aceea vrem să facem vânzarea Marguerite di San Pignelli cât mai personală cu putință. Pentru majoritatea cumpărătorilor contează foarte mult istoria obiectelor. Jane era fascinată de ce aflase. Phillip transforma licitațiile în magie. Era aşa de nou totul pentru ea.

— Mi-ar plăcea să vin la vânzare, spuse ea, în drum spre ieşirea din birou.

— Ți-am spus că poți să vii în sala de licitații, dacă vrei sau să stai cu mine la telefoane şi să auzi ce se întâmplă când se propun ofertele. Poate fi destul de amețitor, mai ales la sumele acestea. Încă lucrau la estimările pentru prețuri, dar rezultatele finale erau dificil de anticipat, ca întotdeauna. Totul depindea de cât de mult îşi dorea un cumpărător piesele sau, şi mai important, cât de mult erau gata doi sau trei dintre cumpărători să intre în competiție. Vânzătorul şi casa de licitații sperau mereu la un astfel de scenariu cu un ofertant care câştiga indiferent de preț. Phillip şi-ar fi dorit tare mult ca piesele lui Marguerite să atragă un astfel de interes şi cu cât datele din catalog erau mai fascinante, impresionau mai tare şi conțineau mai mult mister, cu atât vânzarea era mai mare. Şi chiar dacă licitația era în beneficiul statului New York, profesionalismul îl făcea pe Phillip să îşi dorească rezultate excepționale. Piesele puse în vânzare, cu siguranță, meritau efortul.

Îi explică toate aceste detalii lui Jane în vreme ce străbăteau holul, părăsiră apoi clădirea şi merseră câțiva metri până la restaurant. Era un local mic, dar plăcut şi confortabil. Ceru o masă mai retrasă, iar Jane îi zâmbi în vreme ce se aşeza pe scaun. Tot ce îi spusese el fusese atât de interesant şi o făcea să se simtă confortabil în preajma

lui. În mod evident, nu era o întâlnire şi Alex avusese dreptate, nu avea de ce să se simtă vinovată. Totul se învârtise în jurul vânzării în care erau amândoi implicați. Se simți prost că îşi făcuse atâtea griji.

— Şi cum ți-ai petrecut weekendul?

— Am mers la un film cu o prietenă, îi răspunse Jane cu blândețe, m-am uitat peste câteva lucrări pentru examenul de barou şi am lucrat la teza mea.

— Nu sună foarte distractiv, spuse el cu o voce empatică. Părea o persoană serioasă şi o admira pentru lucrurile pe care le făcea şi încă foarte bine în cazul Pignelli. În ce domeniu vrei să profesezi? o întrebă cu interes.

— Dreptul familiei. Protecția copilului. În timp ce părinții se ceartă în timpul divorțului, uneori se uită ce ar fi mai bine pentru copil. Toate aranjamentele posibile, custodia comună unde un copil pleacă dintr-o casă într-alta sau weekenduri planificate, toate acestea creează sentimentul că părinții „câştigă" într-un final, dar copiii pot fi foarte afectați. Vreau să încep într-o firmă specializată pe dreptul familial şi să văd mai apoi încotro mă voi îndrepta. Adopții, să lucrez cu copiii nevoiaşi. Sunt multe posibilități.

— Aşadar nu te interesează legea taxării sau moştenirile? o întrebă el zâmbindu-i.

— Deloc! spuse ea râzându-i. Nu mă pot gândi la ceva mai rău. Acest caz a fost foarte interesant, dar orice altă muncă pe care am efectuat-o la tribunal este grea, plictisitoare şi deprimantă. După aceea, ea comandă un souffle de brânză şi el o friptură de rață.

— Şi tu? Ce ai făcut în weekend? îl chestionă, la rândul ei, Jane.

— L-am petrecut cu amanta mea, spuse el pe un ton serios şi Jane păru surprinsă.

— Drăguț, spuse ea încercând să pară deschisă, dar asta îi confirmă faptul că sigur nu era o întâlnire. „Cam până aici

pentru Alex", se gândi ea. El îi păru total nevinovat în timp ce îi zâmbea.

— Are patruzeci de ani şi este o barcă de nouă metri, cu un design clasic pe care o păstrez în Long Island. Îmi mănâncă toți banii, îmi stoarce toată energia şi concentrarea şi îmi petrec fiecare weekend îngrijind-o. Cred că la fel face şi o amantă. Şi îmi place aşa de mult să fiu cu ea. Nu pot sta departe de ea, spre consternarea fiecărei femei cu care am ieşit vreodată. Numele ei este *Sallie*. Poate ți-ar plăcea să o întâlneşti cândva, când se mai încălzeşte vremea. Este un pic răcoare la Long Island Sound acum. Nu că i-ar fi păsat. El o scotea în larg indiferent de vreme, fie vară, fie iarnă. Jane îi zări pasiunea din priviri şi râse.

— O barcă este o adversară puternică pentru orice femeie, mai redutabilă chiar decât orice amantă. Tatăl meu are o barcă cu vele pe lacul Michigan. Mama spunea că este singura rivală pe care a avut-o vreodată. Obişnuiam să merg cu el în fiecare weekend pe lac când eram mică. Nu îi spuse că barca tatălui era de trei ori mai mare decât a lui, era, totuşi, dragostea vieții lui.

— *Dulcea Sallie* este a mea, i se confesă Phillip făţiş, fără scuze sau ruşine. Crezu că e mai bine să fie sincer de la început.

— Mi-ar plăcea să o văd odată, spuse Jane degajată. Am mers trei veri în tabăra de navigare din Mâine când eram copil. Eram cam băieţoasă, de vreme ce nu aveam fraţi sau surori, iar tatăl meu m-a învățat să navighez. În liceu însă am descoperit pantofii cu toc şi machiajul şi mi-am cam pierdut interesul. Dar chiar şi acum mai navighez împreună cu tata din când în când, atunci când ajung acasă. Mama urăşte să meargă pe lac, aşa că mergem noi doi.

— *Sallie* mi-a destrămat majoritatea relațiilor, spuse el cu un aer plouat. Căsătoria părinților tăi cum a supravieţuit? Sau sunt divorțați? Află mai multe lucruri despre ea şi ce

auzise până acum îi plăcuse.

— Nu, sunt împreună. Cred că au ajuns la un compromis acum mai mulți ani. Tatăl meu nu o mai roagă să îl însoțească, iar ea nu se aşteaptă ca el să vină la schi cu ea. Mama a fost campioană în cursele de schi în facultate şi a câştigat o medalie de bronz la Olimpiade. Şi acum îi place mult să schieze, dar tata urăşte sportul, aşa că fiecare face ce îi place. Şi-ar fi dorit ca eu să le învăț pe amândouă, dar pe pârtie nu mă compar cu mama. Ea schiază prin Alpii francezi şi sare din elicopter pe pârtie, în Canada în fiecare an.

— Mama mea este artistă, una destul de talentată, foarte talentată, de fapt. Eu, în schimb, nu pot să desenez o linie dreaptă. Tata a fost profesor de istoria artei, aşa că i-am călcat pe urme. Dintotdeauna, mi-au plăcut arta şi bărcile, zâmbi el.

— Şi eu simt acelaşi lucru pentru ştiințele juridice, spuse ea, îmi doresc să îi apăr pe cei năpăstuiți. Mă pasionează protecția copiilor. Am lucrat într-o coaliție pentru drepturile copiilor din Detroit în timpul verilor din timpul colegiului şi am fost juristconsult la ACLU înainte să merg la Drept. Am decis, în final, să mă opresc şi să îmi iau diploma. Au fost trei ani groaznici. Tribunalul a fost destul de lipsit de evenimente în comparație cu activitatea mea de dinainte, cel puțin până acum. Tot ce faci este să ai grijă de lucrurile oamenilor cărora nu le-a păsat de ele sau nu au avut cui să le lase ori să negociezi dispute legale dintre rude lacome care nu au manifestat niciodată vreun interes față de persoana respectivă în timpul vieții. Nu este o slujbă care să îți aducă satisfacții. Nu aş putea să fac asta pentru tot restul vieții mele. De abia am supraviețuit ultimelor trei luni. Şi am şi o şefa destul de rea. Cred că devii destul de cinică şi acră, dacă cu asta te ocupi tot timpul, pare destul de nefericită. Nu a fost niciodată căsătorită şi locuieşte cu

mama ei bolnavă. Presupun că se simte foarte singură. În ultimul timp, a fost mai drăguță cu mine, dar la început a fost groaznic. Harriet părea să fi căpătat mai multă încredere în ea de când cu averea Pignelli, dar Jane nu îşi putea imagina că ar putea deveni prietene ori luând vreodată prânzul împreună la birou. Harriet era tot timpul distantă față de ea. Jane avea sentimentul că nu avea viață personală, doar munca, şi să aibă grijă de mama sa, seara când se întorcea de la birou şi în weekenduri.

— Aşa cum ți-am spus, nici eu nu am fost prea încântat de postul meu din cadrul departamentului de bijuterii, spuse Phillip. Tot ce voiam era să mă întorc la artă. Dar trebuie să recunosc, această vânzare mi-a stârnit interesul pentru acest domeniu. Şi întâlnirea cu ea, dar nu menționă asta. Nu voia să sune stupid sau să pară slab, ori să o sperie. Jane era foarte autentică şi naturală, ceea ce îi plăcea mult, aproape la fel de mult ca averea lui Marguerite şi Marguerite însăşi, de asemenea îi plăcea să stea de vorbă cu ea.

Discutaseră relaxați în timpul prânzului, cu schimburi de opinii şi de experiențe din domeniile lor de activitate, dar şi despre relații, călătorii şi sport. El îi spuse cât de mult se bucurase de delegațiile la Hong Kong şi că acum, chiar dacă inițial i se păruseră superficiale bijuteriile în sine, oamenii care le cumpără sau le vând, între timp devenise interesat de toate obiectele de jad. Pentru el, reprezentau misterul infinit şi spuse că era un domeniu de expertiză pe care puțini oameni îl înțelegeau şi în care se implicau total. Apoi, îşi aminti de rugămintea mamei lui.

— Probabil sună aiurea, dar mama mea a fost fermecată de ce i-am povestit despre Marguerite şi vânzare. Nu ştiu dacă asta s-a întâmplat pentru că simte vreo legătură cu ea, deoarece au avut acelaşi nume de fată, deşi nu sunt rude. Dar ca artist, este foarte creativă şi întotdeauna interesată

de aspectul ascuns al lucrurilor. Are o imaginație nemaipomenită şi o inimă bună. A întrebat dacă ar putea să vadă copiile fotografiilor din cutia de valori, doar ca să îşi facă o impresie despre Marguerite. Crede că ar putea fi sursa ei de inspirație pentru o pictură, nu neapărat un portret, dar poate ceva asemănător. Uneori, este greu să înțelegem modul de lucru al artiştilor. Ar dori să vadă nu numai fotografiile lui Marguerite, dar şi cele ale lui Umberto, chiar şi pe cele de la petreceri, toate imaginile pe care le-am văzut.

Lui Jane nu i se părea neobişnuit, iar pe mama lui Phillip o găsea interesantă.

— Crezi că ar vrea să vadă şi fotografiile fetiței? încă nu ştiau cine era şi ce legătură a avut cu Marguerite, dacă exista vreuna, încă nu îi cunoşteau numele.

— De ce nu? Face parte din misterul care o înconjoară, spuse el simplu şi Jane dădu din cap gândindu-se cum ar fi mai bine să procedeze.

— Vrei să le returnez pe cele pe care le am eu şi apoi să îmi trimiți dosarul complet sau ar trebui să le fac mai întâi nişte copii şi apoi să ți le dau mai târziu?

— Oare să le iau eu pe acestea acum? Trebuie să îmi întreb şefa dacă pot să fac aceste copii, spuse ea, gândindu-se preț de un minut cum să procedeze. Ar fi în regulă să îi spun că vrei să le vezi din nou pentru vânzare, pentru o ultimă privire de ansamblu? Cred că dacă i-aş zice că vrea să le vadă mama ta nu ar fi de acord, dar dacă sunt pentru tine, pentru vânzare sau pentru catalog, aş putea să îți trimit dosarul complet şi tu poți face nişte copii pentru ea. Nu văd ce ar putea fi în neregulă.

El dădu din cap şi fu de acord cu ea, mulțumit.

— O voi întreba când ajung la birou. Le am pe toate în calculator, vreau doar să îi cer permisiunea să ți le trimit, ca să nu am probleme mai târziu. Mi-a dat mână liberă în

legătură cu acest subiect, iar eu am respectat toate regulile.

— Dacă mi le trimiți prin e-mail, le pot imprima eu. Mama nu se descurcă deloc cu computerele, o să îi ia un an să deschidă un fâşier. Zâmbiră amândoi şi ea spuse că nici mama ei nu se prea descurca în acest domeniu, în timp ce el îi dădu fotografiile înapoi. Abilitățile de IT nu făceau parte din aria de competențe a generației părinților lor, mai ales pentru mama lui care era chiar mai în vârstă decât părinții ei, destul de în vârstă încât să fie bunica ei sau chiar şi a lui, de vreme ce ea fusese mult mai bătrână când l-a născut pe el. Dar Phillip obişnuia să spună că ea era tânără în spirit şi avea mai multă energie decât oricine de vârsta lui.

— Mama are o soră care este cu doar patru ani mai mare şi se comportă de parcă ar avea o sută. Este greu de crezut că e o diferență atât de mică între ele – par să fie la generații distanță. Cred că totul ține de perspectiva personală asupra vieții şi de cât de conectat rămâi cu restul lumii. Nu cred că mătuşa Winnie a fost vreodată aşa. Mama spune că şi părinții ei erau aşa, sobri, conservatori şi rigizi în obiceiurile lor şi în punctele lor de vedere extrem de învechite. Mama a fost cu totul altfel, din fericire. Nu mi-am cunoscut niciodată bunicii, dar o cred pe cuvânt, mai ales dacă semănau cu mătuşa mea. Bunica din partea mamei a murit înainte ca eu să mă nasc, în vreme ce bunicul a încetat din viață pe când eu aveam un an. Şi apoi o făcu pe Jane să tresară zicându-i că ar vrea să o mai vadă, poate la o cină. I-a plăcut prânzul luat în compania ei, şi ea îi spusese acelaşi lucru lui.

— Cina poate nu e o idee aşa de bună, spuse ea cu regret, privindu-l peste masă, dorindu-şi, în sufletul ei, să poată face asta. Locuiesc împreună cu cineva de nişte ani buni şi acum trecem printr-o perioadă mai dificilă. El se pregăteşte să îşi ia masteratul în iunie. Numai la asta se gândeşte. De abia dacă îl mai văd, iar puținul timp pe care îl mai petrecem împreună este un dezastru. Nu îi spuse că şi

relația era la fel, pentru că i se păru un gest lipsit de loialitate față de John. Nu voia să îi dea lui Phillip impresia că era mai disponibilă decât era cazul. Încă locuia împreună cu John.

— Am mult timp liber, de vreme ce el este la bibliotecă sau cu grupul său de studii, dar cred că lucrurile vor reveni la normal când ne vom termina studiile. Nu cred că ar fi corect din partea mea să iau cina cu altcineva. Phillip o admiră pentru sinceritatea de care da dovadă şi pentru faptul că nu voise să îl mintă pe John, nu îi stătea în fire să facă aşa ceva. Era isteață, atrăgătoare şi directă. Părea să fie perfectă şi simțea că are mare ghinion din cauză că era deja implicată într-o relație. Cele bune sunt întotdeauna luate.

— Poate vrei să ieşim la un film cândva, spuse el plin de speranță, ca simpli prieteni. Sau să mergem într-un weekend cu vreme bună pe lac, atunci când iubitul tău studiază.

— Mi-ar plăcea, spuse ea cu o strălucire anume în ochi. Era recunoscătoare că el înțelesese situația şi un pic dezamăgită de faptul că nu era liberă, dar în acelaşi timp bucuroasă că fusese sinceră cu el. Acum el ştia. Şi nu părea descurajat şi dorea în continuare să o vadă şi în alte contexte, în afară de muncă. Poate puteau fi prieteni. Se simți foarte bine cu el la prânz.

Părăsiră restaurantul, apoi el o conduse la metrou. Îi promise că urma să o întrebe pe Harriet despre copiile tuturor fotografiilor, Phillip ştia că, într-adevăr, aşa va face. Era o femeie de cuvânt, iar până acum făcuse tot ce îi promisese.

— Mulțumesc pentru prânz, spuse ea cu căldură, în vreme ce el zâmbi privind în jos, spre ea, în capul scărilor de la metrou.

— Hai să ieşim la un film cândva. Şi vreau să „îți fac cunoştință" cu *Sallie,* imediat ce va fi mai prezentabilă.

Trebuie să o termin de vopsit în câteva săptămâni. Întotdeauna avea câte ceva de făcut la barcă, aidoma tatălui ei. Ea petrecuse multe weekenduri răzuind, vopsind, lăcuind şi lucrând cu tatăl ei. Ştia tot despre bărbaţii care iubeau bărcile.

Coborî pe scările de la metrou, apoi dispăru, iar Phillip se întoarse la birou, gândindu-se la ea şi aşteptând momentul revederii. Fu dezamăgit să afle că avea un iubit, dar întotdeauna exista posibilitatea, oricât de îndepărtată, ca lucrurile să nu meargă între cei doi, chiar şi după terminarea studiilor în iunie. Era pregătit să aştepte şi să vadă.

Alex o sună pe Jane imediat ce aceasta coborî din metrou şi se îndrepta spre birou.

— Şi cum a fost prânzul? De două ore tot voia să o sune, deoarece ardea de nerăbdare să afle veşti de la Jane.

— A fost grozav. Este un tip atât de drăguț. I-am spus despre John şi a înțeles.

— Dar de ce ai făcut asta? Alex se enervă imediat. În mod clar, Jane nu era hărăzită să fie femeie fatală.

— A trebuit. M-a invitat la cină şi i-am spus că nu pot, apoi el a sugerat să mergem la un film cândva, are şi o barcă cu vele. M-a invitat să ieşim cu ea primăvara asta. Zâmbi în vreme ce se gândea la această perspectivă, timp în care Alex fu de părere că încă mai sunt speranțe pentru Jane şi se bucură pentru prietena ei.

— Perfect. Nu îl da la o parte încă. Nu ai de unde să ştii cum va decurge relația cu John şi Phillip pare un bărbat chiar drăguț.

— Chiar este. Mama lui este pictoriță, iar tatăl lui a fost profesor şi are multe cunoştințe despre artă. S-ar putea să merg la vânzarea de la Christie's cu el.

— Pare dornic să te vadă din nou. Astăzi a fost o primă mişcare bună. Alex trata totul ca pe un joc de şah, pregătind

un plan ca Jane să îl prindă în mreje, ceea ce nu era deloc stilul ei. Ea nu făcuse niciodată nimic premeditat sau plănuit ca să cucerească un bărbat. Se întâmpla ori nu, iar Phillip părea la fel de relaxat în privința acestui subiect. Lui Alex îi plăcea să dea o mână de ajutor destinului ca să obțină ce își dorea, dar nu îi ieșea întotdeauna. Unii bărbați își dădeau seama şi fugeau mâncând pământul, iar cei care-i cădeau în capcană se dovedeau a fi, de foarte multe ori, cam proşti şi se plictisea repede de ei.

Când Jane se întoarse la birou, găsi un teanc de mesaje, de la oameni pe care trebuia să îi sune şi două noi dosare care fuseseră trimise la Curte, toate cu averi mici. Nu se întâlnise cu Harriet până la ora patru când îi dusese unul dintre dosarele completate, după ce află că persoana în cauză decedase, la fel cum procedase şi în cazul lui Marguerite. Ea îi înmână dosarul lui Harriet, aceasta îi mulțumi. Păru distrasă şi descurajată, iar lui Jane aproape i se făcu milă de ea.

— Este totul în ordine? întrebă ea cu o oarecare ezitare în glas. Părea plânsă, ceea ce nu îi stătea în fire. Jane nu o mai văzuse aşa de vulnerabilă şi nici nu bănuise că este posibil aşa ceva.

— Mai mult sau mai puțin, mulțumesc pentru întrebare, spuse ea cu lacrimi în ochi. A trebuit să o internez pe mama mea în spital. Suferă de scleroză multiplă avansată şi starea ei se înrăutățeşte din ce în ce mai tare. Nu poate înghiți nimic şi nici respira. Cred că trebuie să o internez într-un azil special şi nu îi va plăcea deloc asta. Această boală nu putea fi vindecată sau oprită prin tratament, Harriet o îngrijise acasă timp de şapte ani cu ajutorul unor asistente. Ştiam că se va ajunge în acest punct mai devreme sau mai târziu, dar pur şi simplu nu este pregătită să facă față acestei mutări, nu sunt sigură că aş putea nici eu. Este o provocare, dar aş prefera să o țin acasă cu mine.

— Îmi pare rău, spuse Jane încet. Întotdeauna bănuise că Harriet avea o viață tristă şi auzise că mama ei era bolnavă, dar nu ştia cât de rea era situația. Durerea şi tristețea care o copleşiseră pe Harriet îi sfâşiară sufletul. Unele persoane duceau o viață aşa de grea, iar Harriet Fine era una dintre ele, împreună cu mama ei. Renunțase la propria viață ca să aibă grijă de mama ei invalidă, ea era tot ce avea pe lumea aceasta. Părea prea târziu acum pentru ea să se căsătorească şi să aibă copii. După ce mama ei va muri, ea urma să rămână singură. Aproape cu ochii în lacrimi, Jane o întrebă:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu, dar eşti drăguță că te oferi. Nu îi spuse lui Jane că la început o invidiase. Era tânără, liberă şi plină de energie, cu o viață întreagă în față şi o carieră. Pentru Harriet, totul era pe jumătate deja consumat şi tot ce putea vedea în față era un drum închis. Dar ea alesese astfel, oricare ar fi consecințele acestor decizii, bune sau rele. Ceea ce nu se conştientizează la început este că timpul nu se mai întoarce. Harriet era invidioasă pe oportunitățile şi tinerețea lui Jane, deşi nu era vina ei. Începuse chiar să o placă, în pofida tuturor acestor sentimente. Harriet credea că Jane urma să fie un excelent avm al într-o bună zi. Nu avea nimic rău de zis despre ea şi începuse să o placă pentru firea ei veselă şi amabilitatea de care da dovadă.

— Apropo, îşi aminti Jane de rugămintea mamei lui Phillip. Reprezentantul de la Christie's m-a rugat să îi trimit copiile digitate ale tuturor fotografiilor pe care le avem în cazul Pignelli. Cred că vrea să le verifice în vederea conceperii catalogului. Este în regulă să i le trimit? Păru o întrebare nevinovată, iar Harriet nu trebuia să ştie că erau pentru mama lui.

— Desigur, îi răspunse Harriet, fără a-i mai pune alte întrebări.

Jane se întoarse apoi la birou şi îi scrise un e-mail scurt lui Phillip, mulţumindu-i pentru prânzul încântător şi anunţându-l că primise permisiunea să îi trimită imaginile. Ceea ce şi făcuse printr-un e-mail separat, un minut mai târziu, incluzându-le chiar şi pe cele cu copilul neidentificat, astfel încât selecţia să fie completă.

El văzu e-mailul, zâmbi când citi scurtul ei mesaj şi printă fotografiile, un set pentru mama lui şi altul pentru el, în eventualitatea în care, ulterior, ar fi avut nevoie. Puse ambele seturi de copii în plicuri confidenţiale şi apoi trimise prin curier un set către mama lui. Jane îl ajutase să îi îndeplinească rugămintea mamei sale, bucuros se apucă din nou de treabă. Fusese într-o dispoziţie bună toată după-amiaza, datorită prânzului cu Jane. Ceea ce făcuse să îi pară şi mai rău că avea un iubit, dar el era hotărât să o revadă oricum, chiar şi sub pretextul prieteniei.

Jane se gândi şi ea la Phillip în vreme ce luă metroul spre casă. Dar totodată spera să îl vadă pe John în seara aceea, de vreme ce acesta îi trimisese un mesaj că se va întoarce mai devreme de la bibliotecă. Nu se simţi vinovată în legătură cu Phillip, din moment ce fusese sinceră cu el şi decisese să îi urmeze sfatul lui Alex şi să nu îi spună nimic despre prânz. Lucrurile fuseseră îndeajuns de tensionate, nu era nevoie să mai adauge paie pe foc.

Era bucuroasă să îl găsească pe John acasă, când intră pe uşă Stătea tolănit pe canapea şi citea, înconjurat din toate părţile de hârtii şi computerul aşezat pe masă. Păru bucuros să o vadă, iar ea se aplecă spre el să îl sărute.

— Ce bine că te găsesc acasă, asta e ceva nou, îi spuse ea sincer.

— Ce vrea să însemne asta? o întrebă el iritat. De câteva luni bune, avea nişte cearcăne mari. Nu era uşor să înveţi să fii un antreprenor de succes şi părea mai dificil decât avocatura.

— Înseamnă că mă bucur că eşti acasă, îi răspunse ea simplu. Era cu nervii întinşi la maximum zilele acestea, nu dormise bine şi, în mod evident, se simțea vinovat de puținul timp petrecut cu ea.

— Să pregătesc ceva pentru cină? se oferi ea. Ai mâncat?

— Nu am timp. Ne întâlnim la Cară într-o oră. Trebuie să plec. Brusc, se ridică de pe canapea. Ea păru dezamăgită. Îi era imposibil să nu remarce faptul că locuința Cărei devenise gazda grupului de studiu.

— Pleci iarăşi în Hamptons weekendul ăsta? îl întrebă Jane, în vreme ce se aşeza pe canapeaua de pe care el tocmai se ridicase. Părea îngrijorată, se gândea că urmează să petreacă un alt weekend de una singură.

În Hamptons era pustiu iarna. Obişnuiau să se plimbe pe plajă ori de câte ori făceau câte o pauză, chiar şi atunci când ningea. Plimbările erau revigorante şi îi făceau bine, iar John spunea că aerul le limpezea gândurile. Găteau cu toții şi niciunul dintre ei nu îşi aducea perechea, aşadar Jane nu fusese niciodată invitată.

— Trebuie, spuse el ca să se justifice. Cred că voi merge acolo în fiecare weekend până în iunie. Părea că chiar avea chef de ceartă când zise asta, ceea ce însemna că era vinovat. Deşi era gata să izbucnească, ea nu dori să îi ofere ocazia să o facă. Încercă să fie înțelegătoare şi să nu agite spiritele. Păşeau pe gheață subțire zilele acestea.

— Cum reuşesc unii oameni să îşi termine studiile fără să aibă o casă în Hamptons? îl întrebă ea pe un ton mai aprins decât de obicei, căci tocmai aflase că el urma să fie împreună cu Cară în fiecare weekend pentru următoarele patru luni, ceea ce nu era o veste bună. Nici măcar nu mai era vorba de gelozie acum, ci de respectarea relației lor şi de încercarea de a o păstra chiar şi în situația asta dificilă, dar John nu depunea niciun efort în acest sens. Făcea orice voia şi uitase de ea. Era greu să trăieşti aşa.

— Nu trebuie să fii o scorpie, Jane. John era nedrept, dat fiind că ea se comportase decent cu el şi depusese eforturi considerabile în încercarea de a nu-l stresa şi mai tare.

— Nu sunt, dar nu eşti acasă niciodată. Câte nopți ai dormit aici în ultima lună? Zece? Cinci? Şi acum o să pleci în fiecare weekend. Ce ar trebui să cred despre noi?

— Că la asta te-ai înhămat în momentul în care ai decis să trăieşti cu un tip care vrea să îşi ia masteratul peste patru luni, îi răspunse el cu obrăznicie.

— Îmi vine greu să cred că alții care vor să îşi ia masteratul dorm cu grupul lor de studiu şi că petrec fiecare weekend în Hamptons. Unii reuşesc să îşi păstreze relațiile sau căsniciile. Se opri pentru un moment şi decise brusc să îl înfrunte.

— Te culci cu Cară, John? Poate ar trebui să fim oneşti unul cu altul. S-a terminat? Dacă este aşa, atunci o să mă mut.

— Asta vrei? Să se termine? o întrebă el apropiindu-se de ea. Jane nu se sperie, nici măcar nu reuşi să o intimideze – pur şi simplu, i se frânse inima. Simțea cum relația lor se duce de râpă. El nu mai era bărbatul amabil, atent şi drăguț de care se îndrăgostise acum trei ani şi cu care îi plăcea să locuiască. Acum era un străin, cu sau fără masterat.

— Nu vreau să se termine, dar vreau să fii prezent în relația asta, dacă şi tu mai vrei. Stau aici de una singură. El nu îi răspunse. Poate pentru că ea luase prânzul cu un alt bărbat în ziua aceea şi fusese tratată cumsecade, decisese să insiste. Şi cu Cară? Se uita în continuare în ochii lui, în timp ce îl întrebă, apoi se întoarse şi plecă.

— Ce e cu ea? spuse el furios.

— Ai o aventură cu ea?

— Bineînțeles că nu, spuse el, dar nu era foarte convingător. Nu am timp să mă culc cu ea sau cu oricine altcineva.

— Ai însă ocazia. Petreci mult mai mult timp cu ea decât cu mine.

— Petrec mai mult timp şi cu Jake, Bob şi Tom, dar nu fac sex cu ei, sau mă acuzi şi de asta? încerca să o facă să pară ridicolă, când, în realitate, el părea şi mai vinovat. Şi avea motive serioase de îngrijorare în ceea ce priveşte relația lor şi timpul pe care îl petrecea cu Cară, şi nu cu ea.

— Uite, aşa stau lucrurile acum. Ştii cât de mult muncesc. El încercă să se calmeze, dar nu prea reuşea. Dacă o să reziști până în iunie, fără să te porți ca o nebună şi fără să mă scoți din minți cu căcaturile astea de gelozie, s-ar putea să trecem peste asta. Dacă tu însă mă bați la cap de fiecare dată, nu o să suport asta. Aşa că hotărăşte-te ce vrei. Trebuie să îți umpli timpul cu ceva până o să îmi termin studiile. Până atunci nu o să am timp să stau cu tine şi nici nu vreau să aud cum te plângi din acest motiv de fiecare dată când ne întâlnim. Ascultându-l, ea se întrebă dacă ar trebui să se mute. Pentru el categoric nu contau nevoile şi sentimentele ei, ci doar cele proprii. Era exact ceea ce lui Alex nu îi plăcuse niciodată la el. Chiar şi în cele mai bune momente ale lui, ea îşi dădu seama că fusese mereu egoist şi acum îi demonstra asta.

Jane nu mai spuse nimic, atunci când el începu să se învârtă prin apartament căutându-şi lucrurile să şi le pună în rucsac şi în geanta laptopului. Ea observă şosetele, tricourile şi lenjeria intimă curate pe care şi le puse în rucsac şi ştiu că asta însemna că el nu mai ajungea acasă.

— Să înțeleg că nu vii acasă noaptea asta? îi spuse ea în zeflemea.

— Nu eşti mama mea, Jane. Voi veni acasă când vreau şi când pot.

Nu îşi mai putea da seama ce se întâmplase, dar în mod clar îşi pierduse respectul de sine. Complet. Nu îi răspunse. Nu voia să îi ofere un răspuns la insultele lui sau să îşi

piardă răbdarea cu el. Ajunse însă la o concluzie şi începu să realizeze cât degenerase relația lor. În sufletul ei, ştia că nu vor mai reveni vreodată la normal.

El nu îşi luă la revedere de la ea când ieşi pe uşă şi nici ea nu îi zise nimic. Îi era prea ruşine să o sune pe Alex şi să îi povestească ce se întâmplase sau ce îi spusese el. Rămase pe canapea gândindu-se la ceea ce tocmai se petrecuse, cu inima zdrobită, după puține clipe izbucni în lacrimi. Nu conta cât de mult îi va lua să se împace cu ideea, dar totul se sfârşise între ei doi şi ea ştia acum asta. Devenise o chestiune de respect de sine. Oricum fusese el la începutul relației, acum se schimbase total. Şi viitorul pentru el însemna Cară, nu ea. Era timpul să meargă mai departe.

Capitolul 9

Atunci când Valerie primi copiile fotografiilor pe care Phillip i le printase, ea le întinse cu grijă pe masa din sufragerie şi le privi cu atenție. Se gândise că poate o să recunoască câteva trăsături de familie pe chipul sau în ochii lui Marguerite, deşi nu era sigură care ar fi fost acestea. Poate semăna cu mama ei sau poate cu ea, dar trăsăturile erau prea vagi, astfel încât putea să fie doar imaginația ei. Şi fu uimită în unele fotografii de expresia lui Marguerite, în pofida zâmbetului larg. Pe Valerie o bântuiau pozele ei cu Umberto şi dragostea lor aproape tangibilă. El o privea cu adorație şi ea părea fericită cu el. Marguerite era atât de tânără în fotografiile mai timpurii încât inima lui Valerie fu copleşită de emoție.

Dar nu putea spune cu mâna pe inimă că erau rude. Marguerite avea un aspect şi stil foarte diferite, nu semăna cu nimeni. Avea trăsături foarte distincte şi fusese o fată frumoasă. Cu toate că Valerie nu semăna nici cu Winnie şi

nici cu părinții ei, nu avea trăsături comune nici cu Marguerite. Nu avea niciun motiv să creadă că le lega ceva, în afara numelui destul de comun. Valerie însăşi nu ştia de ce îşi dorea cu atâta ardoare să stabilească o legătură între ele. Nu era vorba de bijuterii, ci de ceva mai mult, de trecut şi de sânge, dacă se dovedea că despre asta le unea. În ultimele două zile, se simțise din ce în ce mai apropiată de femeia aceea, pe măsură ce îi privea fotografiile. Şi, în cele din urmă, târziu, în cea de-a doua noapte, ea aşează pe masă fotografiile fetiței necunoscute. I se păru tare drăgălaşă, în fiecare an i se făcuseră două, trei fotografii.

La început, era doar un bebeluş, apoi un copilaş şi, în cele din urmă, o fetiță un pic mai mare.

Dar fotografia de la vârsta de cinci ani îi tăie respirația. O ridică la nivelul ochilor, fixând-o cu privirea în lumina puternică, cercetând cu atenție ochii fetiței. Apoi îşi aminti că şi ea purtase aşa o rochie în copilărie şi avusese aproape aceeaşi tunsoare. La fel şi jumătate dintre copiii pe care îi cunoştea, la acea vreme. Dar fața i se păru foarte familiară şi ochii. Fu sigură de asta. Se uită la ea ore întregi, apoi se ridică de pe scaun, se plimbă prin încăpere, apoi se întoarse la loc. Examină toate fotografiile cu mai multă atenție şi, în două sau trei cazuri, fu aproape sigură de ce văzu. Nu întru totul convinsă, pentru că majoritatea fuseseră făcute de la distanță şi nu erau focalizate perfect, dar începu să fie din ce în ce mai hipnotizată de ele. A doua zi, le privi şi pe lumină, după care le strânse şi le puse în geantă. În cele din urmă, o sună pe Winnie, care în sfârşit îşi revenise.

— Pot să trec pe la tine?

— Trebuie neapărat să vii în dimineața asta? i-o tăie Winnie scurt. Merg la o partidă de bridge la prânz.

— Nu voi sta mult.

Valerie opri un taxi direct din stradă şi ajunse la Winnie în douăzeci de minute, într-un timp record. Winnie încă lua

micul dejun având toate pastilele pe masă, când ea intră. Şi aproape că mârâi când o văzu. Îşi dădea seama că era pe cale să pornească altă cruciadă.

— Ce mai e acum? o luă ea la rost, sorbind din cafea, în timp ce menajera o întrebă pe Valerie dacă ar dori un ceai. Valerie o refuză politicos şi reveni la Winnie, pentru ca apoi să scoată fotografiile din geantă, ținându-le în mână. Aproape că putea simți o conexiune cu fetița din imaginile tipărite.

— Nu ştiu dacă Marguerite di San Pignelli avea vreo legătură cu noi şi, cel mai probabil, nu există vreuna. De asemenea, nu am nici cea mai vagă idee despre relația acestui copil cu Marguerite... dar sunt absolut sigură, spuse ea dându-i fotografia surorii ei, că acest copil sunt eu. Nu am niciun indiciu cu privire la motivul pentru care în acea cutie de valori ar fi fotografii cu mine, dar Winnie, uită-te la ea. Eu sunt. Valerie arăta ca lovită de fulger în timp ce îi vorbea şi aşa fusese de noaptea trecută. Sora ei, în schimb, nu părea impresionată. Se uită la fotografii şi ridică din umeri.

— Toți copiii arată la fel, spuse ea, refuzând să fie de acord.

— E ridicol ceea ce spui!. Noi nu avem nicio fotografie cu sora noastră, mulțumită părinților noştri. Dumnezeu ştie de ce!

— Pentru că o întristau pe mama, îi răspunse Winnie furioasă, apărându-i din nou.

— Nu avem niciuna cu ea la nicio vârstă, aşa că nu ştim cum arăta. Dar avem câteva cu mine. Nu poți nega asta. Fetița seamănă perfect cu mine când eram mică. Aveam chiar şi o rochie ca asta.

— Ca orice fetiță, de altfel. Toți aveam aceleaşi tunsori, bob sau cosițe. Toate purtam rochii mici cu falduri. Nici nu pot să fac diferența dintre noi două în fotografiile noastre,

iar noi nu semănăm deloc.

— Nu, nu semănăm, spuse Valerie, dar eu arătam fix ca ea, zise Valerie cu încăpățânare

— Prin urmare, tu ar trebui să moşteneşti banii şi bijuteriile pentru că ți se pare că semeni cu această fetiță? Probabil că nu are nicio legătură cu Marguerite, mă refer la doamna cu bijuteriile, nu la sora noastră.

— Atunci de ce a păstrat atâta timp fotografiile acestea în cutia de valori de la bancă?

— Ai luat-o razna? Pentru mine, a fost limpede de la început. Vrei banii, nu-i aşa? Eşti posedată, spuse Winnie, supărată din nou. Valerie îi tulbura liniştea. Ei îi plăcea să aibă o viață liniştită, cu toate poveştile din trecut încheiate. Dar acum Valerie încerca să dea peste cap viețile tuturor, din trecut şi din prezent.

— Nu are nimic de-a face cu banii, insistă Valerie, respirând profund şi încercând să îi explice. Winnie, toată viața mea am fost dată la o parte de propria mea familie, o străină printre voi. Tu şi mama semănați şi vă înțelegeați. Tata vă proteja pe amândouă. Eu eram rățuşca cea urâtă, cea ciudată, cea care era mereu diferită, cea care nu arăta şi nu gândea la fel ca voi. Niciodată, dar niciodată, nu am reuşit să mă integrez, lucru pentru care ei mă urau. Tot ce îmi doresc acum este să aflu cine sunt, cine am fost şi de ce nu îmi găseam locul printre voi. Cred că răspunsul se află aici, în fotografiile acestea, nu ştiu de ce, dar cred că femeia aceasta ştia. Poate că nu a fost sora noastră mai mare, sau poate că da. Poate că şi ea fusese o proscrisă. Au alungat-o pe Marguerite din viețile noastre, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Eu acum vreau să ştiu de ce. Dacă ea era sora noastră, ce a făcut? Ce i s-a întâmplat? Semănăm eu prea mult cu ea? Nu acceptau în familie decât copiile lor fidele? Era o crimă să fii diferită? Pedeapsa cu moartea sau exilul? Nu au jelit-o, au făcut-o să dispară complet. *De ce?*

— Nu ei au *ucis-o* pe sora noastră, spuse Winnie cu o privire furioasă. Şi nici nu au exilat-o. Ea *a murit.* Şi ție nu ți-au făcut niciodată nimic.

— În afară de faptul că m-au urât, m-au ignorat şi m-au tratat ca şi când nu eram a lor, iar asta nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Tot aşa au procedat şi cu ea?

— Las-o să se odihnească în pace, spuse Winnie disperată. Nici ea nu ştia nimic, dar nici nu voia. Valerie da. Avea nevoie de răspunsurile pe care le aşteptase toată viața şi refuza să tacă din nou.

— Nu pot renunța la ea, spuse Valerie cu tristețe. Nu ştiu de ce, dar fetița este cea care deține răspunsurile. Ştiu că aşa este. Simt asta. Vreau să aflu acum: de ce nu m-au iubit niciodată şi de ce nu m-am integrat niciodată în familie. Uite cât de diferite suntem. Deşi suntem surori, suntem total diferite. Dacă femeia din fotografii a fost sora noastră, poate că noi două semănăm mai mult.

— Încerci să scoți din mormânt un aliat, spuse Winnie cu furie, mort de şaptezeci şi trei de ani. Trebuie să îți găseşti liniştea, să te împaci cu cine eşti şi să înțelegi de ce nu ai fost acceptată.

— Nu pot. Nu ştiu de ce, dar pur şi simplu nu pot, spuse Valerie, în vreme ce lacrimile îi curgeau pe obraji. De ani de zile, ea acceptase că părinții ei nu o iubiseră şi reuşise să trăiască fericită chiar şi aşa. Avusese o căsnicie frumoasă, îşi iubise soțul şi fiul, dar acum se întâmpla ceva năucitor şi trebuia să afle adevărul. Îi trezise la viață toate amintirile nefericite din copilărie, respingerea constantă a părinților şi neputința acestora sau refuzul de a o iubi. Trebuia să ştie de ce şi dacă răspunsurile erau cumva legate de fotografiile despre care credea că o înfățişau pe vremea când era copil. Avea dreptul să ştie.

— Nu vei găsi răspunsuri aici, îi spuse Winnie cu răceală, sau mânjind memoria părinților noştri ori prin

transformarea surorii noastre în ceva ce nu a fost niciodată. Femeia care s-a măritat cu contele italian nu are nicio legătură cu noi, indiferent de cât de mult îi vrei tu banii. Valerie, aici este vorba de lăcomie. La urma urmei, fetița aceea din fotografii arată ca oricare altă fetiță, nu numai ca tine.

— Nu! îi răspunse Valerie, cu ochii aprinşi de mânie. Eu sunt! Sunt convinsă de asta, oricât ai vrea să negi. Winnie, eu sunt copilul acela şi vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

— O femeie moartă nu îți va spune nimic, chiar dacă a fost bogată. Dacă ce zici tu este măcar parțial adevărat, deşi nu cred asta, a luat răspunsurile cu ea în mormânt. Şi nu a fost sora noastră, spuse Winnie cu furie. Sora noastră a murit acum şaptezeci şi trei de ani, îi repetă ea. Las-o în pace! zise Winnie şi se ridică în picioare, fixând-o cu privirea. Am lucruri mai bune de făcut decât să ascult această nebunie. Cred că îți pierzi mințile. În locul tău, aş fi îngrijorată. Cuvintele ei fuseseră ca o palmă pentru Valerie, care plecă după un „la revedere" scurt. Lui Winnie îi tremurau mâinile, în vreme ce se îmbrăca pentru a pleca la partida de bridge.

După ce Valerie se întoarse acasă, se aşeză pe scaun şi începu să plângă, apoi se uită mai atent la fotografiile fetiței. Oricât de puternic negase Winnie adevărul, ea ştia că avea dreptate, că ea era în fotografie. Şi apoi îşi aminti ceva ce primise cu un an în urmă, şi aproape că uită de atunci. Se duse să caute în dosarele ei, dar nu găsi nimic. Ea căută prin tot cabinetul cu documente unde îşi pusese corespondența şi nu descoperi nimic. Ştia că o păstrase din rațiuni sentimentale, dar nu mai ştia unde o pusese. Evident o găsi în cele din urmă într-un loc neobişnuit – o felicitare de la dădaca lor care venise să lucreze la familia Pearson pe când Winnie avea doi ani, cu doi ani înainte ca Valerie să se nască şi care rămăsese să lucreze pentru ei

până când ea împlinise zece ani, aşadar o perioadă de doisprezece ani. Fiona fusese o fată irlandeză care avea optsprezece ani atunci când începuse să muncească pentru ei, ceea ce însemna că avea nouăzeci şi patru de ani acum. După aceea, se căsătorise şi se mutase la New Hampshire, iar mai târziu se internase într-un azil, dar mintea îi era încă limpede. Scrisul de pe felicitarea de Crăciun era tremurat, dar îşi păstrase luciditatea în pofida vârstei.

Nu o mai vizitase de aproape douăzeci de ani, pe atunci Phillip avea cincisprezece ani, deşi păstraseră legătura şi îi scrisese în trecut. O iubise mult şi fusese devastată când plecase de la ei, dar Fiona îi trimitea felicitări de Crăciun în fiecare an. Valerie spera doar că nu murise între timp, dar era sigură că dacă s-ar fi întâmplat asta, i-ar fi spus copiii ei. Era ora două dimineața când găsi felicitarea, împreună cu altele pe care le pusese la păstrare în sertarul biroului. Era ultimul loc în care căută. Nu aruncase nici plicul pe care era trecută adresa azilului. Se afla în New Hampshire, unde trăia de mai bine de şaizeci de ani. Era la o oră de condus de New York.

Valerie nu putu dormi toată noaptea, după ce găsi felicitarea, iar la ora opt dimineața sună la azil. Îi spuseseră că Fiona MeCarthy era încă în viață şi că se simțea bine. De asemenea, aflase că era țintuită la pat din cauza artritei, dar că mintea ei era limpede şi cu încă destulă „vână" în ea, zise asistenta care răspunse la telefon râzând. Ne ține bine în frâu.

O oră mai târziu, Valerie ajunse la garajul unde îşi ținea maşina pe care o folosea rar. Îi plăcea să o aibă în caz de nevoie şi, din când în când, spunea că are să o vândă. Era pe drumul național 915, traversă districtele Connecticut şi Massachusetts fără probleme până ajunse în New Hampshire. Încă mai era zăpadă, destul de puțină, fără vreun semn că primăvara s-ar apropia, deşi se aflau în luna

martie.

Era aproape ora trei după-masă când ajunse în micuțul oraş unde Fiona locuia de atâția ani. Azilul părea confortabil şi primitor. Era zugrăvit proaspăt în alb, împrejmuit cu un gard frumos având o grădină în față, pe veranda folosită de rezidenți în zilele însorite şi calde se aflau şi câteva fotolii, deşi era cam frig în acea zi.

Valerie păşi pe primele trepte cu nerăbdare, întrebându-se dacă Fiona îşi va aminti de ea sau dacă o să o recunoască şi ce urma să spună despre fotografii? Şi ea îmbătrânise între timp şi arăta foarte diferit față de cum o ştia Fiona, chiar şi după douăzeci de ani. Vorbi cu o asistentă de la recepție, care îi zâmbi şi o rugă să semneze un formular, ceea ce şi făcu. Aceasta îi spuse că Fiona tocmai se trezise după ce ațipise puțin şi că era numai bun momentul pentru o vizită. De asemenea, mai adăugă că şi copiii ei veniseră de dimineață şi acum rămase singură, aşadar sigur urma să se bucure de companie. Valerie îi mulțumi şi intră în cameră. Se uită înăuntru şi văzu o bătrână cu un chip brăzdat de riduri stând în pat, învelită cu o cuvertură viu colorată, lucrată manual. Părul ei era alb şi rar, dar ochii îi erau aceiaşi, de un albastru intens, iar privirea parcă trecea prin Valerie. Zâmbi atunci când ea se opri în pragul uşii.

— Stai acolo ca o fantomă sau ai de gând să intri? spuse ea zâmbind. Îşi dădu seama imediat cine venise în vizită.

— Bună, Fiona. Nu ştiu dacă mă mai recunoşti. Începu să explice, dar bătrâna râse.

— Şi de ce nu aş şti? Nu te-ai schimbat deloc, în afara părului care ți-a albit. Ce mai face băiatul tău? Şi-l amintea pe Phillip – mintea ei chiar era limpede. Acesta o îndrăgise din prima, căci ea îi spusese poveşti despre mama lui care îl amuzaseră, umplându-i ochii lui Valerie de lacrimi de nostalgie.

— A crescut mare, răspunse Valerie. Un bărbat

cumsecade.

— Era cumsecade şi când l-am cunoscut eu. Îi arătă un scaun pe care Valerie se aşeză, întrebându-se de unde să înceapă, după tot acest timp în care nu s-au mai văzut, dar Fiona o ajută.

— Ți-a luat ceva vreme până să vii la mine. Te-am aşteptat atâția ani, spuse ea criptic. Credeam că după ultima ta vizită ai să te întorci şi ai să îmi pui şi mai multe întrebări, dar nu a fost aşa. De ce acum? se arătă interesată de ce avea Valerie să îi spună, era perfect lucidă şi chiar vioaie.

— S-au întâmplat câteva lucruri ciudate. Nu foarte semnificative, dar care m-au scos din minți. Am văzut nişte fotografii, cu o avere nerevendicată, e un caz la care a început să lucreze fiul meu. Este vorba şi despre o coincidență. Femeia căreia i-a aparținut avea numele de fată de Pearson. Pe de altă parte, prenumele ei era acelaşi cu cel al surorii mele, Marguerite, care a murit. Probabil că nu există nicio legătură de rudenie între noi, dar am descoperit poza unei fetițe... zise ea cu o voce scăzută, în vreme ce Fiona o ardea cu privirea. Winnie mi-a zis că am luat-o razna, ceea ce e posibil, dar mă gândeam că tu ai putea s-o recunoşti. Valerie băgă mâna în poşetă şi scoase la iveală fotografiile lui Marguerite, înainte de a-i arăta Fionei pozele copilei.

— În ultimele zile, am născocit tot felul de teorii. Poate nu au nicio legătură cu această femeie, dar eu nu am nicio fotografie cu sora mea cea mai mare. Mama le-a distrus pe toate. Nici eu, nici Winnie nu ştim cum arăta. Îi dădu fotografiile Fionei, care le-a examinat una câte una uitându-se prin ochelarii ei bifocali şi apoi dădu din cap, în timp ce Valerie era cu răsuflarea tăiată. Tot corpul îi tremura, de parcă ceva teribil urma să se întâmple. Sau poate ceva foarte bun care urma să o elibereze de o familie care nu o

înțelesese şi nici nu o voise niciodată. Toată viața ei se simțise obligată față de ei şi fusese respectuoasă, în timp ce ei nu se comportaseră niciodată aşa cu ea.

Fiona termină de cercetat pozele şi se uită la ea cu o privire solemnă.

— Ce vrei să ştii?

— Ştiu că sună aiurea, îi spuse Valerie aproape în şoaptă. Dar femeia aceasta este sora mea, Marguerite, care a murit în Europa la vârsta de nouăsprezece ani?

Fiona nu ezită înainte să răspundă şi fu foarte sigură de cuvintele ce avea să le rostească.

— Nu, nu e. Inima lui Valerie se prăbuşi la auzul acestor vorbe. Spera să fie adevărat. Fiona îi întinse o mână zbârcită şi îi mângâie palma lui Valerie cu o privire blândă. Femeia din fotografii nu este sora ta. Este mama ta, şopti ea. Copile, Marguerite a fost mama ta. Valerie se simți chiar ca un copil ascultând-o pe Fiona şi căzu într-o stare de şoc. Şi ea n-a murit în Europa, acolo s-a măritat.

— Când m-am născut? Brusc, totul devenea aşa de confuz, totul fusese o minciună, aşa cum crezuse dintotdeauna, şi aşa cum Winnie negase. Dar era chiar mai complicat decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

— Te-ai născut înainte să plece în Europa. Ea avea optsprezece ani. Întotdeauna am crezut că îți vor spune la un moment dat, dar n-au făcut-o niciodată. Ea era doar un copil care se îndrăgostise nebuneşte de un băiat pe nume Tommy Babcock şi apoi s-a întâmpla!

Necazul. A rămas însărcinată. Au vrut să se căsătorească, dar părinții nu i-au lăsat. Săracii, erau ca Romeo şi Julieta. Mama ta, mama ei, se corectă Fiona, a spus că nu avea să o ierte nicicând pentru ruşinea adusă familiei. Câteva zile mai târziu, au trimis-o la un pension pentru fete în Mâine. Asta era chiar de Ziua Recunoştinței, în 1941, ea avea doar şaptesprezece ani, iar Tommy era de aceeaşi vârstă, dar mai

aveau puțin până să împlinească optsprezece ani. Nu cred că cineva ştia ce s-a întâmplat. Şi în zilele acelea o sarcină nedorită era o mare ruşine. Au trimis-o imediat la pension, spunându-le tuturor că a plecat să îşi termine şcoala în Elveția, cred. În Europa războiul începuse deja, dar Elveția era țară neutră. Dar ea nu era acolo. Se afla în Mâine, scriindu-mi scrisori despre cât de tristă era. Pe atunci, Winnie avea numai patru ani şi nu înțelegea ce se petrecea, dar a izbucnit în plâns când a plecat Marguerite. Ea era aşa de luminoasă, toată lumea o iubea. În lipsa ei, casa s-a transformat într-un mormânt. Şi mama ei avea crimă în ochi. Voise să aranjeze adopția copilului. O forțau să renunțe la copil. Era acolo de două săptămâni, când japonezii au bombardat Pearl Harbour şi toată lumea a intrat în panică. În următoarea clipă, au aflat că Tommy a fost înrolat în armată, unitatea lui având baza la New Jersey. Cred că apoi a fost trimis în California chiar înainte de Crăciun. Nu ştiu dacă Marguerite l-a mai văzut vreodată, mă îndoiesc, dar nu pot spune asta cu siguranță. Cred că ajunsese în California de o lună, când a fost ucis într-un accident în timpul instrucției. Marguerite mi-a scris că murise la finalul lunii ianuarie. Mama ta era foarte hotărâtă şi avea o minte ascuțită şi, după ce a murit, cred că le-a spus părinților că nu voia să renunțe la copil. Mama ei, bunica ta, a spus imediat tuturor că aştepta un copil şi că vor pleca la țară ca ea să se poată odihni. Au închiriat o casă în Bangor, Mâine, iar eu obişnuiam să o vizitez pe Marguerite la pensionul de fete. Draga de ea era aşa de sfâşiată de vestea morții lui Tommy. Bunicii tăi au fost de acord să nu dea copilul spre adopție şi să spună că era al lor. Tu te-ai născut în iunie, un bebeluş aşa de frumos, iar mama ta s-a chinuit mult, pentru că era foarte tânără. Am petrecut vara în Mâine, iar în septembrie ne-am întors la New York, iar bunicii tăi erau acum părinții tăi de drept. La

două săptămâni după aceea, au exilat-o pe

Marguerite şi au pretins că eşti a lor. Nu am văzut niciodată pe cineva plângând mai amarnic decât mama ta în noaptea de dinaintea plecării în Europa. I-au luat bilet pe un vapor suedez numit *Gripsholm.* Călătorea din Lisabona cu alți civili la bord, pentru că Portugalia nu intrase în război. Şi plănuia să meargă în Anglia după aceea. Au trimis-o în Europa pe timp de război. Vaporul putea fi bombardat, dar nu le-a păsat.

În timp ce îi povestea lui Valerie, lacrimile îi şiroiau pe față.

— Am fost să îmi iau la revedere. Nu i-au dat de ales, voiau să o vadă plecată. Te-a ținut în brațe toată noaptea de dinaintea plecării şi a jurat că se va întoarce după tine într-o zi. A doua zi dimineață a plecat. I-am promis că o să îi trimit fotografii cu tine ori de câte ori voi avea ocazia şi aşa am şi făcut câtă vreme am fost dădaca voastră. Părinții tăi i-au interzis să se întoarcă. Au forțat-o să rămână în Europa, neținând cont de faptul că era război.

Imediat după ce a ajuns în Anglia, a întâlnit un conte. Nu îmi amintesc, dar s-ar putea să îl fi întâlnit în timpul călătoriei peste Atlantic. Spunea despre el că era un bărbat bun şi minunat, dar întotdeauna îmi zicea că îți duce dorul şi că viața ei nu era completă fără tine. A trebuit să stea în Anglia o perioadă, dar apoi a plecat în Italia cu el. A reuşit să o aducă folosind un paşaport italian, pe care l-a obținut după ce s-au căsătorit în Londra. Ştiu că ea a încercat să te ia la un moment dar, cred că aveai şapte ani pe atunci. A venit pentru două săptămâni cu soțul ei ca să vorbească cu nişte avocați pentru a te lua în Italia căci războiul se terminase. S-a întâlnit cu bunicii tăi şi mi-a spus că ei nu voiau să renunțe la tine. Nu am mai văzut-o de atunci. Bunicii tale i-a fost frică şi a amenințat-o că va face publică toată povestea, şi îi va strica reputația, ceea ce ar fi dus la

un scandal. Cred că ea şi soţul ei au încercat să apeleze la lege, dar nu au reuşit să te ia şi, în cele din urmă, s-a lăsat păgubaşă. Părinţii s-au opus din răsputeri. Bunica ta nu a avut niciodată niciun sentiment matern faţă de tine şi mi te-a lăsat mie în grijă, dar erau deja prinşi în minciuna şi în povestea pe care o inventaseră despre tine. Au forţat-o să te dea lor în adopţie. Marguerite nu a mai avut alţi copii, nu şi-a mai dorit niciodată. A avut parte de o soartă crudă, dar cel puţin s-a bucurat de un soţ iubitor şi devotat, care a avut grijă de ea. Deşi era încă tânără când el a murit, a rămas în Italia. Nu o mai lega nimic de SUA. Părinţii tăi au avut grijă de asta.

Nu a vrut să îşi mai vadă părinţii şi nici ei nu voiau să o mai întâlnească. Odată ce a plecat, în anul următor, ei au început să spună că fata lor a murit de gripă în Europa. Avea nouăsprezece ani pe atunci şi au pus chiar şi o coroană neagră pe uşă. Mi-ar fi sfâşiat inima dacă nu mi-ar fi scris. Nu ştia nimic de minciuna pe care părinţii ei o spuseseră despre ea, până când nu i-am scris eu. Au vrut să se asigure că nu se va mai întoarce niciodată. Am auzit-o pe bunica ta spunându-i bunicului tău că i-au distrus toate fotografiile. Era nefiresc. Oamenii cumsecade nu fac lucruri de genul acesta. Te-au furat de lângă ea şi şi-au îngropat propria fiică de vie în sufletele tuturor. Nu i-am considerat niciodată ca fiind părinţii tăi şi nici nu se purtau ca atare faţă de tine. Te-au tratat ca pe o străină pe care cineva le-a lăsat-o în pragul uşii. Întotdeauna am sperat că îţi vor spune adevărul în cele din urmă şi tot ce au făcut, dar nu s-a întâmplat asta. Şi nimeni altcineva nu ştia, în afară de doctorii de la pensionul din Mâine şi avocaţii lor. Ţi s-a eliberat un certificat de naştere în care scria că ei sunt părinţii tăi. L-am văzut o dată. Totul era o minciună şi i-au frânt inima propriei lor fiice. M-am bucurat când l-a întâlnit pe conte şi că el a iubit-o atât de mult, altfel ar fi fost

singură pe lume. Te-a iubit, Valerie, foarte mult şi niciodată nu te-ar fi părăsit, dacă ar fi avut de ales. Nu mai este în viață, nu-i aşa? Fiona vru să ştie acum, în timp ce Valerie dădu din cap în semn că nu, cu lacrimi pe obraji. Acum ştia cu siguranță.

— A murit acum şapte luni. S-a întors în New York acum douăzeci şi doi de ani. Puteam să o întâlnesc, dacă aş fi ştiut de ea. Intră în stare de şoc când îşi dădu seama că Fiona era doar cu doi ani mai în vârstă decât mama ei şi că era încă în viață. Ea nu fusese aşa de norocoasă, dar dusese o viață grea şi nu avusese copii care să aibă grijă de ea, ca Fiona.

— Sunt sigură că te-ar fi căutat, dacă ar fi îndrăznit. Valerie nu se putu abține să nu se întrebe de ce nu făcuse asta. Sau poate fusese prea dureros să îi explice întoarcerea ei din morți.

— Erai o femeie adultă pe vremea când s-a întors. Probabil a crezut că era prea târziu.

Lui Valerie i-ar fi plăcut mult să o întâlnească, la orice vârstă. Şi era şocant acum să realizeze că avusese dreptate întru totul şi că bunicii ei se prefăceau a-i fi părinți, când de fapt o urâseră şi o dăduseră la o parte, ca fiind probabil o reamintire constantă a ruşinii cauzate de mamei ei. Şi au ținut-o departe de mama ei toată viața acesteia, până la moartea sa şi după ce ei înşişi au decedat. Dragostea maternă o cunoscuse doar prin intermediul Fionei, până la vârsta de zece ani. O privi cu recunoştință.

— Mulțumesc că mi-ai spus adevărul, spuse Valerie în şoaptă.

— Dintotdeauna am vrut să fac asta. Credeam că bănuiai ceva sau că ştiai deja. Niciodată nu am crezut că va dura atât de mult.

Îi luase şaptezeci şi patru de ani ca să afle cine fusese mama ei şi brusc se simți ca un copil orfan, aşa cum fusese

de fapt toată viața, dar cel puțin acum ştia că mama sa o iubise. Fu prea tulburată să îşi dea seama că o întâmplare ciudată a sorții a făcut ca ea să fi aflat despre asta. Altfel nu ar fi descoperit adevărul niciodată. În acest moment, se simțea recunoscătoare pentru tot.

— Părinții lui Tommy erau Muriel şi Fred Babcock, apropo, dacă vrei să îi cauți. Înțeleg că acum poți să găseşti diverse persoane pe internet. Fiul meu a vrut să îmi dea un computer la un moment dat, dar sunt prea bătrână să mai învăț ceva. Dar şi ei sunt familia ta.

Lui Valerie nu îi trecuse prin minte acest lucru, dar simțea nevoia să se gândească la asta mai întâi. Erau atât de multe informații de acumulat şi de înțeles. Tocmai îşi găsise mama care o iubise şi pe care o pierduse în acelaşi timp.

Fiona obosi după povestea lungă pe care i-o spusese lui Valerie, care durase două ore din cauza tuturor detaliilor.

— Mi-e somn acum, spuse ea şi îşi închise ochii, iar Valerie se apropie de ea şi o sărută uşor pe obraz. Bătrâna deschise ochii şi îi zâmbi.

— Mulțumesc, Fionie. Te iubesc, spuse ea, ca atunci când era mică.

— Şi eu te iubesc, spuse aceasta, mângâindu-i mâna din nou. Să ştii că şi ea te-a iubit şi că acum este un înger care te veghează. Fu un gând frumos şi Valerie ieşi pe vârfuri afară din salon după ce Fiona adormi. Fusese cea mai emoționantă zi din viața ei.

Se întoarse la maşină gândindu-se la tot ce îi spusese Fiona şi conduse până în New York. Se opri pentru cafea la o benzinărie şi privi în gol, gândindu-se la mama ei şi la tot ce i se întâmplase, la părinții groaznici pe care îi avusese. Ei făcuseră tot ce le stătuse în putință ca să distrugă viața fiicei lor celei mai mari, ca pedeapsă pentru o greşeală din tinerețe şi un copil ilegitim. Valerie se înfurie numai la acest

gând şi, pe măsură ce supărarea i se domoli, se simți copleşită de tristețe şi de compasiune pentru mama pe care nu o cunoscuse niciodată, care dorise să se întoarcă după ea şi nu reuşise.

Când ajunse la New York, pe la miezul nopții, stătu trează mare parte din noapte. Avea multe lucruri la care trebuia să se gândească şi nu avea nici cea mai mică idee cum să procedeze în continuare. Nu era încă pregătită să îi spună lui Phillip, deşi plănuia să o facă, dar mai întâi trebuia să se împace ea cu gândul acesta, cu toate implicațiile şi consecințele. Nu era cine crezuse că fusese toată viața. Singura persoană căreia voia să îi spună era Winnie, pentru a-i demonstra adevărul. La urma-urmei, se dovedise că nu era nebună. Şi ea nu se simți niciodată mai stăpână pe sine în viața ei. Aşeză o fotografie de-a lui Marguerite pe noptieră şi se duse la culcare. În sfârşit, îşi găsise mama pe care nu o avusese niciodată.

— Noapte bună, mamă, spuse Valerie încet şi căzu într-un somn adânc.

Tot ce ştia Valerie când se trezi a doua zi era că trebuia să ia totul pas cu pas. Se simțea de parcă o lovise o bombă cu o zi înainte şi voia să controleze pagubele cât mai bine cu putință. Plănuia să o ia încet şi să se gândească îndelung înainte de a face ceva. Singurul lucru pe care îl ştia cu certitudine era că Fiona îi făcuse un dar incredibil: adevărul despre ea însăşi. Totul era mult mai limpede, lămurindu-i şi de ce se simțise ca o intrusă în sânul propriei familii, căci fusese nepoata părinților ei, şi nu fiica lor. Pentru ea, totul se schimbase. Singura persoană care trebuia să afle totul cât mai repede era sora ei, Winnie. Toți şi toate puteau să aştepte, chiar şi fiul ei. Nu voia să îi povestească încă. Avea nevoie de timp să încerce să înțeleagă mai întâi ce s-a întâmplat.

O sună pe Winnie din nou în dimineața aceea şi îi spuse

că urma să treacă pe la ea în scurt timp. Aceasta nu o mai întrebă nimic de data asta, iar ei nu îi mai păsa dacă era inoportun pentru ea sau nu. Ce voia să îi spună aşteptase deja şaptezeci şi patru de ani şi nu mai voia să prelungească situaţia.

Când Valerie ajunse, Winnie era deja îmbrăcată într-un costum Chanel albastru şi fusese la coafor cu o zi în urmă. Arăta ca o doamnă bogată, o aristocrată din Park Avenue, ceea ce şi era. Valerie purta blugi, un pulover, era încălţată cu balerini, iar părul ei cărunt ca neaua îi era împletit în cosiţe. Ochii îi străluceau şi părea odihnită. Se simţea mai bine pentru prima oară după mulţi ani şi, brusc, eliberată de toate poverile şi dezamăgirile trecutului.

— Nu va dura mult, îi spuse Valerie cu calm şi se aşează pe un scaun, în vreme ce Winnie o privi brusc îngrijorată. Presimţea că ceea ce urma să îi spună nu era de bine. Era mult prea calmă, deşi aproape euforică în sinea ei.

— S-a întâmplat ceva?

— Da, îi răspunse Valerie. Am vizitat-o pe Fiona ieri, dădaca noastră.

— Încă mai trăieşte? Winnie păru surprinsă. Nu corespondase niciodată cu ea şi nici nu păstrase legătura. Numai Valerie făcuse asta, iar Fiona îi trimisese doar ei felicitări de Crăciun în fiecare an.

— Da, este.

— Cred că are o sută de ani, spuse Winnie pe un ton expeditiv.

— Nouăzeci şi patru, cu o minte brici. Am condus până la New Hampshire ca să o văd. M-am gândit că ea ar putea avea răspunsurile pe care noi două nu le-am avut. Însă nu le-am primit pe cele pe care le aşteptam. I-am arătat o fotografie şi am crezut că ea îmi va spune că Marguerite Pearson di San Pignelli a fost sora noastră. Eram sigură de asta, dar m-am înşelat.

Winnie se umflă în pene şi păru mândră de ea şi triumfătoare, în timp ce Valerie îşi recunoscu greşeala.

— Ți-am spus că nu era sora noastră. Tu încercai să le faci necazuri părinților noştri.

— Tot ce am vrut a fost adevărul, îi spuse Valerie încet, indiferent care ar fi fost acela. Şi asta am primit. Femeia care a lăsat cutia de valori plină cu bijuterii şi care a fost căsătorită cu contele italian a fost, de fapt, sora ta, dar nu şi a mea. Ea a fost mama mea, şopti Valerie, cu lacrimi în ochi. A rămas însărcinată la şaptesprezece ani cu un băiat de care se îndrăgostise. Au vrut să se căsătorească, dar părinții nu i-au lăsat. S-au despărțit imediat şi părinții tăi, bunicii mei, au trimis-o pe Marguerite la un pension de fete în Mâine şi i-au spus că trebuia să îşi dea copilul spre adopție. Nu i-au dat altă opțiune, pentru că, pe vremea aceea, era scandalos să ai un copil în afara căsătoriei.

Lui Winnie aproape că îi ieşiră ochii din orbite privind-o şocată, dar nu spuse niciun cuvânt, ceea ce o făcu pe Valerie să se întrebe dacă bănuise ceva, dar era imposibil ca ea să fi ştiut.

— Asta s-a întâmplat în noiembrie 1941. Două săptămâni mai târziu, japonezii au bombardat Pearl Harbor şi băiatul, tatăl meu, a fost înrolat în armată şi a mers la instrucție. A fost trimis în California, unde a murit după câteva săptămâni într-un accident în timpul instrucției. Se pare că mama mea a refuzat să renunțe la copil după moartea lui. Aşa că mama şi tatăl tău, nu şi ai mei, Valerie punctă din nou acest fapt, s-au mutat în Mâine, pretinzând că mama ta era însărcinată. S-au întors la New York în septembrie, zicând că eu eram copilul lor. Au forțat-o pe Marguerite să le dea permisiunea să mă adopte. Câteva zile mai târziu, au îmbarcat-o pe Marguerite pe un vapor spre Europa, în timpul războiului, exilată din casa lor, riscându-i viața, pe un vapor spre Lisabona şi de acolo spre Anglia. Practic, au

forțat-o să renunțe la mine, deşi nu m-au plăcut, nici nu m-au vrut şi nici nu m-au iubit. La un an după ce ea a plecat, au spus tuturor că a murit, privându-mă pe mine de mamă şi pe ea de propriul copil. Au spus că sunt copilul lor ca să evite orice scandal sfâşiindu-i inima, spunând ulterior tuturor că a murit. Se pare că ea s-a căsătorit la scurt timp după ce a ajuns la Londra cu un bărbat care a iubit-o nespus, mulțumesc lui Dumnezeu. Fiona spune că mama mea a încercat să mă ia cu ea, dar ei s-au luptat cu ea din răsputeri şi au amenințat-o cu scandalul şi, în cele din urmă, a renunțat. Ea nu a mai avut alți copii, din cauza lor, la fel cum nici eu nu am avut o mamă care să mă iubească. Tu poți să crezi că au fost oameni buni, dar eu nu. Au perpetuat o minciună groaznică aproape toată viața mea. Toate dovezile indică faptul că mama mea, sora ta mai mare, a dus o viață singuratică, odată ce a rămas văduvă la patruzeci şi unu de ani, iar în următorii cincizeci de ani eu aş fi putut să o cunosc şi să o iubesc, dacă aş fi ştiut că era în viață. Părinții tăi, bunicii mei, te-au lipsit pe tine de o soră şi pe mine de o mamă şi pe ea de propriul ei copil. Nu am apucat să diger toate informațiile şi nu ştiu ce voi face în legătură cu asta. Nu se mai poate face nimic. Nimeni nu poate da timpul înapoi şi să refacă ce au distrus ei. Dar am vrut să ştii asta, înainte de oricine altcineva. Nu sunt nebună sau senilă, sau în delir, aşa cum ai tot sugerat. Am avut dreptate, mai mult decât am ştiut vreodată că aş putea să am. Credeam că Marguerite di San Pignelli a fost sora noastră. Nu am bănuil niciodată, nici pentru un moment, că ea a fost mama mea. Şi orice s-ar întâmpla, am crezut că şi tu ar trebui să ştii. Nu îi pot ierta pe bunici vreodată pentru ce au făcut. Amândouă am fost victime inocente, eu şi tu, căci am fost mințite toată viața noastră.

Valerie tăcu şi se uită la Winnie, care cel mai probabil o crezu. Nu putu să îngaime nimic, doar câteva lacrimi îi

curseră pe obraji. Încă nu i se părea posibil aşa ceva, dar tot ce spusese Valerie fu clar şi atât de coerent, încât oricât ar fi urât ceea ce auzi, Winnie ştiu că acesta era adevărul. Şi pe măsură ce ascultă, toate iluziile despre familia ei se spulberaseră. Imediat ce Valerie îi spuse, Winnie era şocată şi simți cum, în jurul ei, toată lumea ei stabilă şi ordonată se dărâmă. Era greu să îşi imagineze cum se simțea Valerie, dat fiind că nu o cunoscuse niciodată pe mama pe care o pierduse.

— Eu cred că ei te-au iubit totuşi, insistă Winnie cu o voce răguşită, tremurândă, în timp ce Valerie se uită la ea împietrită. Probabil au crezut că aşa este mai bine. Întotdeauna loială lor, chiar şi acum.

— Ei au fost cei care i-au distrus viața mamei mele, a surorii tale. Şi mi-au transformat copilăria într-un iad. Fiona a fost singura care m-a iubit şi Dumnezeu ştie cum trebuie să se fi simțit mama mea, lipsită de singurul ei copil. Nici nu îmi pot imagina. Şi a murit singură, în timp ce noi două ne-am văzut liniştite de viețile noastre. Era un gând înfricoşător şi Winnie continuă să plângă în tăcere în timp ce se uitau una la cealaltă, iar Valerie se ridică în picioare. Îmi pare rău că spun lucrurile atât de dur. Am vrut însă să le ştii. Winnie dădu din cap, dar nu făcu nicio mişcare înspre ea. Nu era sigură dacă Valerie era furioasă pe ea, şi părea înfricoşată. Aceasta o îmbrățişă în timp ce se îndrepta spre uşă şi se întoarse la ieşire zâmbindu-i şiret. Şi apropo, îi spuse ea privind-o ironic pe sora ei foarte elegant îmbrăcată, tu nu mai eşti sora mea, eşti mătuşa mea. Râse şi închise încet uşa. Şi apoi porni spre propriul ei apartament în SoHo, să decidă ce urma să facă în continuare. Întreaga sa viață se schimbase din temelii în ultimele douăzeci de ore. Harta lumii ei nu mai putea fi aceeaşi.

Jane se gândise toată săptămâna să se mute. Ştia că

relația pe care o avea cu John se transformase din rău în mai rău în ultimele luni şi părea sortită eşecului. John era din nou în Hamptons weekendul acesta, urma să îi spună mai târziu, când se va întoarce acasă noaptea aceea. Îşi împachetase lucrurile toată ziua şi luni avea să vină camionul să îi ia cutiile ca să le ducă într-un depozit. Se muta cu Alex pentru câteva săptămâni până când îşi găsea un apartament. Nu le spuse nimic părinților ei – îi era ruşine să recunoască că se desparte de John. Ea termină de pregătit cutiile în care pusese cărți, documente, amintiri şi echipamentele de sport şi începu să îşi împacheteze hainele când John ajunse acasă.

Vremea fusese frumoasă tot weekendul şi se bronzase puțin, pe plajă, chiar dacă aerul era răcoros. Păru relaxat. Încă o şoca faptul că o lăsase să se descurce singură în fiecare weekend, în vreme ce el stătea cu prietenii lui. Deşi trebuiau să studieze, avuseseră timp să se distreze şi să facă un grătar cu o noapte în urmă. Pentru Jane, asta fusese o palmă dureroasă. Dar ea îşi dădu seama, în sfârşit, că nu avea niciun sens să se opună inevitabilului. Relația lor ajunsese la sfârşit. Nu se mai putea preface.

El păru uimit când văzu cutiile în holul de la intrare.

— Ce-s astea?

— Lucrurile mele, mă mut, îi spuse ea simplu, evitându-i privirea.

— Aşa deodată? Nu discutăm despre asta? Nu păru trist sau supărat, ci doar enervat.

— Pe mine nu m-ai întrebat nimic atunci când ai închiriat o casă în Hamptons cu prietenii tăi. Şi nu m-ai invitat nici măcar o dată acolo. Ea păru îndurerată zicându-i acele cuvinte.

— Învățăm tot weekendul. Nimeni nu îşi aduce partenerii acolo. Suntem doar noi, băieții, păru inocent când îi explica.

— Cară şi Michele nu sunt băieți, spuse ea cu răceală, ca

să îşi mascheze rănile, căci John se dovedise a fi o mare pierdere de timp şi o uriaşă dezamăgire.

— Sunt în grupul meu de studiu, spuse el, şi dădu să se apropie de ea încercând să o îmbrăţişeze. Ce mare lucru?

— Nu apuc să te mai văd deloc. Nu avem o viaţă împreună, iar relaţia noastră este un dezastru. S-a terminat. De fapt, s-a terminat de luni bune. Lacrimile îi inundară ochii în timp ce vorbea, dar ea refuză să plângă sau să pară patetică în faţa lui.

— Nu poţi să aştepţi până în iunie? El merse la frigider, luă o bere şi apoi se holbă la ea.

— Şi apoi ce? Nu mai merge. Cândva, ne plăceam unul pe altul. Făceam lucruri împreună. Ea avea sentimentul că ei nu mai vorbeau despre problemele lor reale. Te culci cu Cară? Reveni la acest subiect, deoarece acum chiar voia să ştie. Şcoala nu mai era un motiv suficient de bun pentru distrugerea relaţiei lor din ultimele şase luni. Nu mai rămăsese nimic.

— Of, pentru Dumnezeu. Mă înşeli? Asta este? Proiectezi lucruri? Era foarte priceput în evitarea răspunsurilor şi ea se înfurie privindu-l. El nici măcar nu se supără.

— Răspunde-mi la întrebare, spuse ea pe un ton dur.

— Îmi pare rău, doamnă avocat. Poate nu este treaba ta ce fac eu, dacă tot te muţi.

Se comporta din nou cu ea ca un măgar, jucându-se cu ea de-a pisica şi şoarecele.

— Îţi pasă măcar de relaţia asta? îl întrebă ea direct.

— Desigur că da. Dar nu pot sta cu tine zi şi noapte în timp ce încerc să îmi termin studiile.

— Nu e musai să mergi să înveţi la Hamptons în fiecare weekend sau aş putea veni eu la tine câteodată. Era evident că el nu voia asta şi ea bănuia de ce. Cineva îi tot trimitea mesaje pe mobil într-un ritm frenetic, în timpul discuţiei lor şi ea putu să ghicească de la cine erau. Îi înhăţă telefonul de

pe masă, în timp ce el luă o înghițitură de bere şi inima îi stătu în loc. Fu prea târziu să o oprească. Citi mesajul: „Scorpia este acasă? Pot veni la tine?" şi se semnă cu „C". Jane îşi primi răspunsul. El o privi şocat şi îi smulse telefonul din mână.

— Ce-a fost asta? întrebă Jane pe un ton de gheață.

— Vezi-ți de treabă, spuse el intrând în dormitor şi trântind uşa.

Ea îşi strânse hainele din dulapul de pe hol, în vreme ce John se întoarse după câteva minute. Ea tremura, dar el nu putu să vadă asta.

— Uite, suntem amândoi stresați. Lucrurile o iau razna uneori. Orice se întâmplă cu ea nu înseamnă nimic. Noi doi suntem împreună de trei ani.

— Se pare că ai uitat asta. Eu plec. Nu e bine ce se întâmplă pentru niciunul dintre noi. Nu ne-a mai fost bine de luni întregi, îi spuse întorcându-se spre el şi privindu-l. Credeam că suntem sinceri unul cu altul şi fideli. Se pare că m-am înşelat.

— Şi tu cu cine o faci? Cu tipul de la Christie's? Se pare că îți place mult de el.

— Da, îmi place. Dar nu „o fac" cu el. I-am spus despre tine. Eu nu mă culc cu alți bărbați. Eu trăiesc cu tine şi credeam că ne iubim, orice ar însemna asta pentru tine.

— Eu mă mut înapoi la Los Angeles, spuse el cu o privire vinovată. Şi ea la fel. Ştiu că tu vrei să rămâi aici şi să te angajezi la o firmă de top din New York. În sfârşit, era şi el onest cu ea. Mult prea târziu.

— Aşa că mă înşeli cu ea doar ca să nu ai o pauză în viața ta amoroasă? în felul acesta îmi spui?

— Avem multe oportunități acolo. Tatăl ei ne va da banii necesari să începem o afacere. Este un *start-up.* Ar fi o ocazie uriaşă pentru mine.

— Grozav! Ar fi fost drăguț să termini relația cu mine mai

întâi. De ce să te tot prefaci? De ce să te oboseşti atât? Ce e în neregulă cu tine? Ce făcuse el fusese josnic. Ea stătuse acasă, aşteptându-l, în timp ce el se culca cu Cară pentru ca tatăl ei să le dea bani pentru a porni o afacere.

— Nu ne dorim aceleaşi lucruri, spuse el, părând patetic.

— Eu credeam că da. Greşeala mea. Ar fi trebuit să îmi explici atunci când ți-ai dat seama. Şi Cară vrea aceleaşi lucruri ca tine?

— Suntem amândoi din Los Angeles. A fost ideea ei să ne întoarcem.

— Grozav! spuse Jane cu lacrimi în ochi, în timp ce îşi împacheta hainele. Nu mai voia să îl vadă în fața ochilor.

— Tu eşti din Michigan. E diferit. El se credea *cool,* dar era doar un nesimțit. Se schimbase complet sau, în sfârşit, îşi dădu arama pe față. Nu mai conta.

— Da, suntem oameni stupizi şi plictisitori care îşi spun adevărul în față. Trebuie să fi fost groaznic pentru tine.

— Eşti prea integră pentru mine, spuse el onest. Cară este o „fată perversă". Acesta sunt eu acum. El păru mândru de asta şi trecu de la negarea aventurii la a o lăuda.

— Oricine eşti, sau crezi că ai devenit, de ce nu mă laşi să îmi împachetez lucrurile liniştită? Voi dormi la altcineva în noaptea asta, iar ei poți să îi spui că „scorpia a plecat."

— Hai, iubito, nu fi aşa. Hai să nu terminăm aşa după trei ani.

— Tu ai făcut deja asta, spuse ea încet, apoi merse în dormitor, îşi luă valizele şi trânti tot ce mai rămăsese în ele. Tot ce voia acum era să plece. Se simțea ridicol în acea casă în timp ce el îi spunea cât de integră e, râzând de ea. Se simțea de parcă tocmai îi smulsese inima din piept. Şi era evident că o înşelase luni la rând, râzându-i pe la spate. Fusese atât de proastă. În acest moment, îi era greu să îşi amintească de ce se îndrăgostise de el.

El se aşeză pe canapea, cu berea în mână uitându-se la

televizor, în timp ce ea împachetă restul lucrurilor. Jumătate de oră mai târziu, în hol erau patru valize pline cu lucrurile ei; restul era în cutiile pe care le împachetase în după-amiaza aceea şi pe care urma să le trimită la un depozit până când îşi închiria ceva. Ea îi lăsa tot ce cumpărase pentru bucătărie, nu îi mai păsa. Cară putea să le folosească, dacă îi gătea cu toate că talentele ei se potriveau mai bine în dormitor decât în bucătărie.

Jane îşi puse haina pe ea şi luă una dintre genți. Apartamentul păru brusc mai pustiu. Ea observă atunci că John era beat.

— Asta este tot? Chiar pleci?

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu vorbitul şi rezolvatul lucrurilor împreună?

— Poți să rezolvi lucrurile cu Cară. Eu am auzit destul. Şi care mai era rostul, dacă el se muta înapoi la Los Angeles cu ea? Jane deschise apoi uşa şi îşi cără bagajele până pe hol. Când se ridică să o ajute, ea îl opri. Nu. Mă descurc singură.

— Ca de obicei, faci lucrurile perfect. Nu toată lumea este la fel de isteață ca tine, cu notele tale perfecte. Viața îți oferă totul pe tavă. Unii dintre noi trebuie să ne zbatem. Tu nu. Ea îşi dădu atunci seama că el era invidios pe ea şi poate că aşa fusese dintotdeauna. Nu era pic de dragoste în ochii lui când o privi, nu mai era nimic de luni întregi. Înțelese acum. Şi Cară era parte din zbaterea lui. Ea îi putea finanța o afacere. Jane nu avea nimic în sensul acesta de oferit. Aşa că relația lor se termină.

— Noroc în Los Angeles. Genţile erau grele, dar nu îi acceptă ajutorul. O dezgusta să îl vadă. Duse pe rând cele patru genți în hol şi de acolo până la lift şi apoi reveni în apartament.

— Va veni mâine cineva să îmi ia cutiile şi apoi îți voi trimite cheile. Poți să îi spui că drumul e liber.

— Nu este vorba de ea, spuse el, puțin dezorientat din cauza băuturii. În acel moment, Jane se întrebă dacă băuse toată ziua.

— Nu, nu este, căzu de acord Jane, este vorba de noi. Eu şi tu. Ar fi trebuit să plec cu luni în urmă. Sau poate nu ar fi trebuit să începem niciodată. Încă era convinsă că el se schimbase, dar nu mai conta acum. Adio, spuse încet şi se uită la el pentru ultima oară.

— Te iubesc, ursuleț, spuse el încercând să o îmbrățişeze, dar ea îl dădu la o parte. El nu ştia adevăratul sens al acelor cuvinte. Poate ar trebui să încercăm să îndreptăm lucrurile. Jane ştia că era mult prea târziu pentru asta şi era sigură că, în curând, Cară urma să fie în patul lor în noaptea aceea. Asta urmărise dintotdeauna şi se pare că îi reuşise. Amândoi erau doi oportunişti, care se foloseau unul de altul şi care o minţiseră. Jane nu mai spuse niciun cuvânt – doar ieşi pe hol şi închise uşa în urma ei, intră în lift cu bagajele şi coborî. Ea le târî apoi pe hol şi afară pe trotuar, de unde chemă un taxi. Şoferul îi puse genţile în portbagaj şi pe scaunul din față, apoi ea îi dădu adresa lui Alex. Jane îi spuse lui John că urma să doarmă la ea noaptea aceea.

Imediat ce taxiul plecă înspre West Side Highway, ea primi un mesaj de la John. Era atât de beat că greşise destinatara. Fu sigură că voise să îi trimită mesajul Cărei, dar din greşeală i-l trimisese ei. Tot ce scria era „A plecat. Vino încoace. J.”. Era patetic şi preț de câteva clipe fu tentată să îi scrie un mesaj cu „Du-te naibii”, dar nu făcu asta. Îi şterse mesajul şi se privi pe fereastră, în vreme ce taxiul se îndrepta spre centru. Se simțea pustiită, amorțită şi proastă, dar şi folosită. Trei ani din viața ei se risipiră în van.

Phillip şi Valerie luară cina împreună în seara aceea la un restaurant thailandez care îi plăcea ei. Mama lui părea tristă.

— Te simți bine? o întrebă îngrijorat.

— Da, sunt bine, îi zâmbi ea, dar în ochi îi plutea o undă de melancolie, pe care nu o mai zărise până atunci.

— Eşti foarte tăcută, spuse el grijuliu.

— Sunt doar obosită. Am condus până în New Hampshire şi înapoi ieri.

— Da? De ce? Nu înțelegea de ce.

— Am fost să o văd pe bătrâna mea dădacă, Fiona MeCarthy. Îți aminteşti de ea? Ai cunoscut-o când aveai cincisprezece ani.

— Da, era foarte amuzantă. Mai trăieşte?

— E chiar plină de viață, la cei nouăzeci şi patru de ani pe care îi are. Am zis că e mai bine să o vizitez din timp.

— De ce nu ai rămas peste noapte?

— Am vrut să mă întorc acasă.

— Ai înnebunit? Nici nu am ştiut că ai fost plecată.

— Sunt în regulă, spuse ea, zâmbindu-i, devenind ea însăşi din nou.

— Te-ai uitat peste fotografii? Se referea la cele pe care i le trimisese Jane prin e-mail.

— Da, m-am uitat, spuse ea tăcut.

— Ai recunoscut pe cineva? Sau poate nişte trăsături de familie? O tachină el, dar ea nu comentă. Era categoric mai serioasă decât de obicei.

— Nu prea, spuse ea şi schimbă subiectul.

— A fost o femeie aşa de frumoasă. Abia aştept să văd bijuteriile la expoziția care va însoți evenimentul.

— Poți veni să le vezi oricând. Le am într-un seif. Acum încercăm să le estimăm valoarea. Cred că prețurile vor fi uriaşe. Ea dădu din cap încuviințând, dar nu spuse nimic.

Vorbiră apoi despre călătoria pe care Phillip urma să o facă la Paris, pentru o vânzare importantă din cadrul firmei. Îi spuse că plănuia să meargă la Cartier şi Van Cleef pentru a afla mai multe informații despre piese, când fuseseră

acestea comandate şi cu ce ocazie. Durase trei zile să primească un răspuns la cererea pe care o adresase departamentului de arhive din Paris. Urmau să caute documentele bijuteriilor respective şi îi promiseseră că vor reveni cu un răspuns în două săptămâni şi că i le vor prezenta când el va ajunge acolo. Fuseseră foarte amabili şi îl asigurară de tot sprijinul lor pentru a găsi documentele şi schițele pieselor de care era interesat. Şi cei de la Van Cleef îi dădură acelaşi răspuns.

— Dacă vom prezenta schițele în catalog, expoziția va fi mult mai reuşită, îi explică el.

— Cât timp vei fi plecat? îl întrebă ea încet.

— După aceea trebuie să merg şi la Londra o săptămână şi apoi poate şi la Roma. El voia să caute documentele bijuteriilor Pignelli şi la Bulgari. Voia să documenteze totul cu conştiinciozitate. Chiar dacă bijuteriile nu erau pasiunea lui, el depunea toate eforturile, mai ales pentru această licitație, pentru care dezvoltase un interes personal. Şi în mod clar, aşa se întâmplase şi cu mama sa.

După cină, el îşi conduse acasă mama. Nu îi spusese lui Phillip nimic din ce descoperise. Avea nevoie de timp să digere totul şi nu era pregătită să vorbească despre asta. Nu avea nicio idee ce s-air putea întâmpla atunci sau cum urma să fie afectată licitația. Nu voia să agite spiritele, deşi în scurt timp asta avea să se întâmple, dacă ea era, într-adevăr, moştenitoarea lui Marguerite.

Phillip luă un taxi ca să ajungă în Chelsea şi, după ce ajunse acasă, se gândi la Jane. Dorea să o vadă, dar nu ştia când. Nu voia să fie sâcâitor, de vreme ce ea avea un iubit. Nu avea de unde să ştie că exact în acel moment ea stătea în apartamentul prietenei ei, Alex, povestindu-i ce se întâmplase cu John. Întreaga poveste părea sordidă şi umilitoare şi ea voia să tragă linie. O surprinse faptul că nu se simțea tristă, ci doar furioasă şi uşurată deocamdată.

Poate dezamăgirea şi singurătatea aveau să îşi facă simțită prezența mai târziu.

— Acum poți ieşi cu tipul de la Christie's, îi spuse Alex după ce se spălară pe dinți şi se băgară în pat. Genţile lui Jane stăteau pe hol, nedespachetate.

— Nu încă, preciză Jane gânditoare. Am nevoie de timp ca lucrurile să se aşeze un pic şi să pot trece peste.

— Nu aştepta prea mult, o avertiză Alex, iar Jane râse. Bărbații buni nu sunt liberi prea mult timp. Sunt înşfăcați repede.

— Sunt bine şi fără un bărbat în viața mea, spuse ea, atât pentru sine, cât şi pentru prietena ei. Acum putea face tot ce voia. Şi cea mai bună parte era libertatea. Ştia că procedase corect părăsindu-l pe John. Cea mai bună decizie pe care o luase de ani de zile şi necesară de mult timp.

Capitolul 12

Când Jane ajunse la birou luni de dimineață, observă că Harriet arăta extenuată şi avea cearcăne. Părea să fi avut un weekend greu, iar Jane o întrebă îngrijorată despre starea mamei ei puțin mai târziu. Harriet fu impresionată de atenția acordată. Oricât de mult o displăcuse pe Jane la început, presupusese că era doar o fată bogată şi răsfățată, acum ajunsese să descopere o persoană caldă şi muncitoare, de care între timp se ataşă. Jane era o persoană vie şi energică, total diferită de ceilalți angajați. Îşi ridică privirea către ea cu un zâmbet amar.

— Mama s-a simțit mai rău weekendul acesta, iar boala ei pare că se înrăutățeşte pe zi ce trece. Nu ştiu dacă voi putea să o aduc acasă şi va fi distrusă dacă va trebui să o internez într-un azil.

Mai rău, Harriet începuse să înțeleagă cât de dependentă

fusese ea însăşi de mama ei şi cât de important era să aibă grijă de cineva. Fuseseră foarte apropiate dintotdeauna şi a se întoarce de la serviciu într-o casă goală era o perspectivă înfricoşătoare. Să trăiască singură, să o viziteze la azil în anii ce vor urma o deprima atât de mult, încât Jane putea să vadă asta în ochii ei.

— Îmi pare atât de rău, spuse Jane încet, cu sinceritate. Propriile ei probleme şi supărări păreau insignifiante pe lângă cele ale lui Harriet şi se simţea prost că se lăsa afectată şi dezamăgită de John. O relaţie eşuată nu se compara cu durerea de a-ţi vedea mama grav bolnavă, pe care Harriet, evident, o iubea mult.

— Şi tu pari un pic zdruncinată, comentă Harriet, observând că Jane era mai puţin aranjată decât de obicei. Ea nu îşi despachetase bagajele după ce ajunsese la Alex şi venise la serviciu în blugi, lucru rar pentru ea.

— M-am despărţit de prietenul meu în weekendul acesta şi m-am mutat, se confesă ea, simţindu-se ruşinată de cele spuse, de parcă aceste lucruri indicau un eşec personal, pentru că nu realizase mai devreme ce nenorocit era John, că o înşelase cu Cară şi îşi făcuse planuri de afaceri cu ea, finanţate de tatăl ei. Se simţea şi stupid, şi rănită în aceeaşi măsură. Aceeaşi senzaţie avusese când o anunţase pe mama ei cu o noapte în urmă, iar aceasta îi spusese că trebuia să îşi dea seama mai devreme şi că ea ştiuse dintotdeauna că relaţia nu avea niciun viitor. Mama lui Jane credea că toate relaţiile trebuiau să ducă la o căsnicie şi îi spusese lui Jane că la asta trebuia să se aştepte, dacă continua să evite responsabilitatea unei relaţii pe termen lung, trăind în concubinaj şi concentrându-se numai asupra carierei. Aşa se întâmplase cu John, căruia îi păsa şi lui doar de cariera sa. Dar indiferent de ce îi spusese mama, Jane nu se simţea pregătită pentru căsnicie şi nu avea niciun motiv să îi fie ruşine sau să se grăbească să se

mărite. Şi Alex avea dreptate. Nu era bărbatul potrivit pentru ea. Îi luase trei ani ca să îşi dea arama pe faţă, dar acum Jane aflase adevărul.

— Eşti copleşită de durere? o întrebă Harriet tandru, cu o expresie de compasiune pe care Jane nu i-o văzuse înainte şi dădu din cap uşor.

— Nu prea. Mai degrabă dezamăgită. Mă simt cam prost. Uneori mama mea este maestra cuvintelor „ți-am spus eu." Cred că avea dreptate.

— Atunci nu era bărbatul potrivit.

— Nu, nu era, fu de acord Jane, oricât de greu îi era să recunoască asta. Urmă un schimb rar de cuvinte între ele şi Jane îşi dădu seama că Harriet era chiar sinceră în compasiunea ei.

— Vreau să îți propun ceva, schimbă Harriet subiectul, fapt pe care amândouă îl resimțiră ca o uşurare. M-am gândit la asta în weekend, nu vreau decât să mă asigur că am verificat toate documentele în cazul Pignelli. Ştiu că nu am găsit niciun testament printre lucrurile ei, dar mă gândeam să ne uităm prin scrisori. Cele în italiană par a fi fost scrise de altcineva, dar cele în engleză ar putea să fi fost ale ei. Aş dori să faci nişte copii, să le citeşti, doar ca să te asiguri că nu am trecut nimic cu vederea, numele vreunui moştenitor sau al vreunei rude, o scrisoare de intenție prin care să lase bijuteriile moştenire cuiva, chiar şi unui prieten. Uneori mai sunt menționate lucruri de genul acesta prin scrisori. Poți să arunci o privire peste ele ca să te asiguri că am verificat totul?

Jane era surprinsă de rugămintea ei şi, într-adevăr, nici ea nu se gândise la asta. Dădu din cap încuviințând, în vreme ce Harriet îi acordă permisiunea să scoată scrisorile din seiful unde erau păstrate.

— Cred că este o idee foarte bună, spuse Jane cu entuziasm. Chiar dacă Harriet părea plictisită de munca pe

care o desfăşura, era foarte bună în acest domeniu şi conştiincioasă.

— Probabil nu există nicio mențiune în acest sens, dar nu se ştie niciodată. S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate.

Jane ieşi din biroul lui Harriet şi se îndreptă spre subsolul unde erau păstrate documentele, îi dădu femeii de la intrare nota semnată de Harriet şi primi mănunchiul de scrisori câteva minute mai târziu. Făcu apoi copii tuturor scrisorilor, şi pe urmă returnă originalele. Era un teanc gros de scrisori, redactate într-un scris de mână mic, cu o caligrafie de pe vremuri, luă copiile şi merse în birou, îşi turnă apoi o cană de cafea şi se apucă de citit. Le parcurse cu privirea înainte să le citească cu atenție, ca să vadă cui îi erau adresate şi observă că toate începeau la fel, cu formulele „Iubitul meu înger," „Draga mea fată," sau „Dragul meu copil." Nu era niciun nume menționat însă, când verifică iscălitura la final, în majoritatea cazurilor ele fuseseră semnate cu inițiala „M," şi numai câteva fuseseră semnate cu „mama ta iubitoare." Era imposibil de spus, înainte de a le citi, dacă ele fuseseră scrise de Marguerite sau de mama ei. Aveau câteva mostre cu scrisul lui Marguerite pentru a le putea compara. Instinctiv, Jane ştiu că ele fuseseră scrise de ea. Nu toate erau datate, dar majoritatea da, prima era din 30 septembrie 1942, iar sub dată autoarea scrisorilor scrisese „Londra". Prima scrisoare fusese adresată „Iubitului meu înger".

„Nu pot să cred că te-am părăsit. De necrezut, de nesuportat, cel mai agonizat eveniment. O tragedie pentru mine. Mi te-au luat şi acum sunt aici, în Londra, într-un hotel mic. Trebuie să găsesc un apartament. Dar unde să stau? Cum să trăiesc fără tine? Cum de s-a întâmplat una ca asta? Cum au putut face aşa ceva? Nu ştiu dacă îți voi expedia scrisorile acestea într-o zi, dar dacă da, trebuie să îți spun cât de mult te iubesc şi cât de mult îmi lipseşti şi să

îți mărturisesc golul pe care îl simt în inima mea din ziua în care am plecat.

Am întâlnit un bărbat foarte amabil, care a fost atât de bun cu mine. A ajuns aici cu o permisiune specială, cu un paşaport diplomatic din Italia şi va rămâne numai câteva săptămâni şi apoi se va întoarce la Napoli, unde locuieşte. L-am întâlnit în ziua în care am ajuns, m-am împiedicat şi am căzut pe stradă, iar el m-a ridicat şi m-a ajutat, iar apoi a insistat să mă invite la cină într-un restaurant foarte frumos. A fost ca un tată pentru mine, i-am povestit despre tine. Mă gândesc numai la tine acum, mă întreb ce faci, cum arăți, dacă eşti sănătoasă şi dacă se poartă bine cu tine. Ştiu că Fiona te va iubi, chiar dacă părinții mei nu. Aş vrea să ştii că dacă m-ar fi lăsat să stau cu tine, aş fi acolo. Nu mi-au dat de ales."

Scrisoarea continua cu descrierea vieții pe care o ducea cu bărbatul italian – cine, prânzuri, o vizită la o vilă din afara Londrei. Ea îi scrisese în mod constant despre cât de bun fusese cu ea. Din scrisoarea următoare află că el îi găsise o casă mai bună şi îi cumpărase o haină călduroasă. Totul era scris într-o manieră inocentă şi ingenuă, îşi dădu seama Jane, pe măsură ce le citi. Uneori, datele erau foarte apropiate, alteori mai erau goluri de săptămâni sau câteva luni.

La finalul lunii octombrie, ea îi scrisese că bărbatul urma să se întoarcă în Italia şi o invitase să meargă cu el. Îi spunea, de asemenea, că îi ceruse mâna şi că ea acceptase, urmând ca să se căsătorească imediat ce făceau toate aranjamentele. Jane nu putu să îşi dea seama din scrisori dacă ea fusese cu adevărat îndrăgostită de el sau dacă rămăsese alături de singurul ei prieten şi protector din Londra. Războiul era în toi, iar soldații americani şi britanici erau peste tot în Londra şi ea era singură. Menționase în prima scrisoare că părinții ei îi dăduseră nişte bani, aşa că

nu fusese lipsită de mijloace de a trăi, cel puțin pentru un timp, dar, la optsprezece ani, fusese aruncată într-o lume străină, fără să aibă vreo cunoştinţă, prieteni, familie sau pe cineva care să o protejeze. Italianul fusese bun şi iubitor, iar ea se simțea în siguranță cu el. Ea spusese că ceremonia de căsătorie avusese loc înainte să plece în Italia şi că el aranjase tot. El călătorea cu un paşaport diplomatic şi urmau să locuiască la Napoli.

Îi scrisese din nou după căsătorie, povestind în termeni vagi despre prezența Germaniei în Italia şi că noul ei soț reuşise, având cunoştințe sus-puse, să îi obțină paşaport italian, de vreme ce erau căsătoriți. Ea îl folosise de atunci, în locul celui american, fiindcă Italia şi Statele Unite erau în război. Menționase şi despre călătoria prin Elveția cu un tren diplomatic spre Roma şi apoi spre Napoli. „Acum sunt o contesă italiană," îi scrise ea, parcă glumind, într-o altă scrisoare începută cu „Dragul meu înger". Reieşea că era fericită cu noul ei soț, care se purta minunat cu ea. Îi mai povestea, de asemenea, despre rațiile de mâncare, despre cât de mult îi plăcea casa soțului ei şi despre *Oberfiihrer-ul* german, responsabil de zona lor, care venea să îi viziteze din când în când, soțul ei fiind de părere că era mai bine să fie politicoşi şi să îl distreze, deşi nu erau de acord cu politica lui.

În iulie, în anul următor, Aliații bombardau Roma, iar ea îi relata cât de înfricoşător trebuie să fi fost pentru locuitorii oraşului. Umberto nu o mai putea duce la Roma. O săptămână mai târziu, când continuase scrisoarea, ea îi vorbise despre eşecul guvernului italian, despre capitularea lor din septembrie şi despre faptul că nemții ocupaseră Roma din nou, după numai trei zile. În octombrie, Aliații intraseră în Napoli şi italienii se alăturaseră Forțelor Aliate. Acum ei îl invitau şi pe ofițerul american în casa lor. Ea spusese că el fusese surprins să descopere că Marguerite

era cetățeancă americană. Menționase apoi diferite evenimente şi bombardamente care continuaseră pentru încă un an, până în 1944. Era în Europa şi căsătorită de doi ani deja.

Pe măsură ce Jane continuă să citească, îi deveni limpede că scrisorile îi aparțineau lui Marguerite. Şi în fiecare scrisoare fusese cusut cu fir roşu sentimentul de iubire față de soțul ei şi ea povestise de cât de mult îşi iubea „îngerul ei drag". Contele îi promisese că după război urmau să meargă la New York şi să o recapete. Ea era sigură că asta urma să se întâmple şi de-abia aştepta.

Urmă apoi o scrisoare sfâşietoare, datată după câțiva ani, în 1949, din care reieşea clar că cei doi soți călătoriseră la New York, se consultaseră cu un avocat şi încercaseră să obțină custodia copilului – dar că fuseseră respinşi şi atacați de părinții lui Marguerite. Certificatul de naştere pe care ei îl falsificaseră în 1942, când se născuse copilul, fusese dificil de contestat. Ei o amenințaseră pe Marguerite că vor isca un scandal şi vor spune că cei doi fuseseră simpatizanți nazişti, ceea ce i-ar fi discreditat la tribunal. Într-o altă scrisoare dramatică, Marguerite se plângea că nu putuse să îşi vadă fiica în perioada cât fusese la New York. Avocatul pe care îl consultaseră le comunicase că nu aveau nicio şansă să îşi recupereze copilul sau să îl vadă şi le sugeraseră să o contacteze în mod direct când va împlini vârsta de optsprezece ani. Nu le mai rămânea nimic de făcut. Părinții lui Marguerite îi blocaseră fiecare mişcare. De asemenea, îi spuseseră că toată lumea credea că ea murise şi că voiau ca lucrurile să rămână aşa. O îngropaseră de vie şi îi luaseră şi copilul.

Următoarea scrisoare din teanc, scrisă în vara anului 1960, arăta că Marguerite încercase să urmeze sfatul avocatului sau, cel puțin, aşa intenționase. Ea mersese din nou la New York să îşi întâlnească fiica şi să îi spună

adevărul despre cine era adevărata ei mamă. Marguerite o urmărise pe stradă câteva zile şi se minunase de cât de frumoasă era şi cât de fericită arăta. Cu inima frântă, îşi dădu seama atunci că, dacă îi spunea adevărul, ar fi lipsit-o de singura identitate pe care ea o cunoscuse vreodată înlocuind-o cu scandal, ruşine şi confuzie. Tot ce avea Marguerite de oferit era ruşine. În final, se întorsese în Italia fără să ia legătura cu ea, sau să îi spună cine este. Considerase că ar fi fost o greşeală din partea ei să îi distrugă viaţa liniştită şi sigură pe care o ducea, având o identitate respectabilă care îi fusese dată şi să o forţeze să accepte o mamă pe care nu o cunoscuse niciodată. Scrisorile pe care Marguerite i le scriseseră după această călătorie fuseseră foarte deprimante, mult timp după aceea. Ea trăise să îşi întâlnească fiica, să ia legătura cu ea şi aşteptase răbdătoare mai mulţi ani să facă acest pas, pe când va împlini optsprezece ani, ca să înţeleagă mai apoi că ceea ce ar fi fost o bucurie pentru ea ar fi putut să fie un şoc prea mare şi o tragedie pentru fiica ei.

Cinci ani mai târziu, ea îi povestea într-o scrisoare despre moartea bruscă a soţului ei, în urma unui infarct suferit în timpul unui meci de tenis în sală, ceea ce însemna că Marguerite rămăsese, din nou, singură pe lume, fără cel care îi oferise confortul şi protecţia pe care se bazase în ultimii douăzeci şi trei de ani, încă de pe vremea când era foarte tânără. Îi explicase iar şi iar, peste ani, că un alt copil i se păruse o trădare, dat fiind că fusese forţată să îşi părăsească fiica. Umberto îşi dorise copii, dar Marguerite nu putuse să îi îndeplinească acest vis. I se păruse de neconceput să aibă alt copil, în timp ce jelea încă după prima ei născută. La patruzeci şi unu de ani, se pomenise singură, fără copii şi fără soţ.

După aceea, îi povestea dificultăţile prin care trecuse, cauzate de banii necesari întreţinerii proprietăţilor după

decesul lui Umberto. Îi vorbea despre generozitatea lui față de ea şi, pentru prima oară, menționa nenumăratele bijuterii pe care i le dăruise, pe care ea le păstra pentru fiica ei, pentru când urmau să se reunească, ceea ce încă spera să se întâmple atunci când „dragul ei înger" ar fi fost mai mare şi când adevărul ar fi fost mai puțin traumatizant pentru ea. Neputând să îşi vadă fiica, Marguerite nu se mai întorsese niciodată în Statele Unite, după vizita din 1960.

Vânduse casa din Napoli în 1974, la nouă ani după moartea lui Umberto, când pur şi simplu nu îşi mai putea permite să păstreze castelul şi nici să suporte să locuiască acolo în lipsa lui. Suma încasată îi fusese suficientă pentru a se muta la Roma, într-un apartament, unde trăise decent vreme de douăzeci de ani, până când începuse să îşi facă griji din cauza banilor din ce în ce mai puțini. Ea trăise modest la Roma vreme de ani buni, vânzându-şi caii, maşinile şi proprietatea. Umberto avusese şi alte proprietăți pe care ea le vânduse, de asemenea. Ea moştenise toată averea lui.

Îi vorbea în continuare de călătoriile cu Umberto la Paris, unde el îi dăduse daruri magnifice. În scrisori, oriunde menționase cadourile primite de la soțul ei, ea îşi declara intenția de a le lăsa moştenire fiicei ei. Dar fusese atât de tânără atunci, încât probabil nu i se păruse necesar să facă vreun demers legal în acest sens.

Epistolele ei deveneau din ce în ce mai triste. Scria mai rar şi părea să îşi fi pierdut speranța de a-şi revedea singurul copil. Menționase că aflase de la Fiona că „dragul ei înger" se căsătorise şi apoi, mulți ani mai târziu, că născuse un fiu. Marguerite avea aproape şaizeci de ani pe atunci şi încă locuia la Roma. Nu avea nicio dorință să revină în America sau să îşi contacteze familia. Singura persoană pe care voia să o vadă era fiica ei, ceea ce i se păruse imposibil până atunci. Reieşea limpede din scrisori acest lucru. Era

convinsă că apariția ei bruscă în viața fiicei sale, după atât de mult timp, ar fi fost imposibil de explicat şi că i-ar fi adus numai tristețe şi suferință. Din punctul de vedere al lui Marguerite, momentul trecuse şi nu voia să îi pricinuiască durere, aşa că nu o contactase nici când ea devenise adultă. Credea că era prea târziu.

Scrisese cu tristețe despre plecarea din Roma în epistolele pe care, în acel moment, nu mai avea nicio intenție de a i le mai trimite fiicei sale. Deveniseră un fel de jurnal, pe care ea îl păstrase peste ani, al evenimentelor importante din viața ei. Notase că încă se simțea ca un copil. Când plecase din Roma pentru a se muta înapoi la New York, o copleşise senzația că părăsea singura țară în care se simțise acasă. Dar, la şaptezeci de ani, voise să se întoarcă la rădăcini şi crezuse că putea trăi cu bani mai puțini într-un apartament mic din New York. Vorbi despre asta, apoi descrisese apartamentul pe care şi-l luase, dar pomeni şi despre vânzarea a două bijuterii de pe urma cărora putea să trăiască ceva timp. Dusese o viață modestă, neînsemnată, chibzuind fiecare ban. Aventurile dispăruseră din universul ei. Focul dinlăuntrul ei părea să se fi stins împreună cu orice speranță de a-şi revedea fiica. Viața îi era în trecut. Vorbea des de Umberto, nostalgică după anii pe care îi împărtăşiseră şi dragostea profundă dintre ei. Dar Jane avu senzația că întotdeauna o urmărea o umbră întunecată, absența copilului ei.

Scrisese şi despre plecarea la Paris cu Umberto în ultimele două scrisori, de parcă fuseseră recent acolo şi Jane realiză că demența începuse să o cuprindă. Scrisorile fuseseră datate cu patru ani în urmă, iar scrisul ei de mână era tremurat. Se referea la fiica ei, de parcă era fetiță, şi se întreba unde mergea la şcoală. O întrista pe Jane să îi vadă, prin intermediul scrisorilor, declinul şi să simtă cât de singură era. Părea să piardă contactul cu realitatea. Dar

singurul lucru clar ce reieşea din scrisori era iubirea faţă de fiica ei şi, deşi nu ajunsese niciodată să îşi scrie testamentul de care vorbea de mulţi ani, era limpede că ea intenţionase să îi lase bijuteriile fiicei sale, singurele obiecte de valoare pe care le avea. Ea însăşi era conştientă că nu exista substitut pentru anii în care fuseseră despărţite. Nu îi spusese pe nume niciodată, dar era evident că îşi considerase fiica singura ei moştenitoare. Iar în ultima scrisoare, îi scrisese din nou, pentru prima oară după mulţi ani, despre dorinţa de a o revedea, despre întâlnirea cu ea, în care putea să îi explice ce se întâmplase şi de ce nu a căutat-o. Acest gând o chinuise până în ultima clipă.

Lui Jane, îi curgeau lacrimile pe obraji când le termină de citit. Marguerite descrisese imaginea unei dragoste pierdute, o mamă lipsită de fetiţa ei pe care o iubise mereu. Singura întrebare rămasă fără răspuns acum era identitatea fiicei ei. Nu pomenea niciun nume, niciun indiciu asupra identităţii sale. Şi, dată fiind vârsta fiicei ei, era posibil ca ea să nu mai fi fost în viaţă.

Jane se duse la Harriet în birou, la sfârşitul zilei, cu inima grea.

— Ai aflat ceva? o întrebă Harriet plină de speranţe. Se aştepta să descopere un testament scris de mână, printre paginile scrisorilor, care poate trecuse neobservat până atunci.

— Multe, îi răspunse Jane cu tristeţe. Cred că a avut o fiică la care a renunţat la vârsta de optsprezece ani, înainte să plece în Europa. Nu s-au mai întâlnit niciodată. Marguerite a încercat să îi recâştige custodia şapte ani mai târziu, dar părinţii ei nu au lăsat-o. Ceva în legătură cu un certificat de naştere falsificat în care părinţii lui Marguerite apăreau ca fiind părinţii fetiţei. Voia să-şi contacteze fiica la optsprezece ani, dar când a mers la New York să o vadă, s-a răzgândit, de frică să nu îi bulverseze întreaga viaţă. Nu a

mai văzut-o niciodată şi nici nu a mai încercat să o contacteze. S-a exprimat foarte clar spunând că a păstrat bijuteriile pentru copilul ei şi a intenționat să scrie şi un testament, deşi nu a făcut-o niciodată. La finalul scrisorilor, demența se instalase deja, avea deja optzeci de ani pe atunci. Nu îmi dau seama cine este fiica ei – nu îi spune niciodată pe nume în scrisori şi nu ştiu unde se află. Poate că nici nu mai locuieşte în New York sau poate a murit deja. Ar avea în jur de şaptezeci de ani acum. Este o poveste atât de tristă, o viață întreagă e cuprinsă în paginile acestor scrisori, dar nimic care să ne ajute să o identificăm pe singura ei moştenitoare.

— Să sperăm că poate a văzut unul dintre anunțurile noastre şi că ne contactează.

Dar părea destul de improbabil. Nu era niciun indiciu, iar copilul pe care Marguerite Pearson îl părăsise şi pe care l-a alintat timp de şaptezeci de ani drept „dragul meu înger" în scrisori, era imposibil de găsit fără un nume.

Numai la asta se gândea Jane, în timp ce luă metroul spre locuința lui Alex în acea seară când se întorcea de la birou. Prietena ei avea o întâlnire, iar Jane urma să lucreze la teza sa pe care trebuia să o termine pentru absolvire. Dar cuvintele „dragul meu înger" continuau să îi apară în fața ochilor, în timp ce stătea la calculator. Nu putea să îşi imagineze ceva mai dureros decât povestea abandonului lui Marguerite. Oricât de mult se iubeau cei doi, Marguerite şi Umberto, absența fiicei ei explica privirea tristă din ochii lui Marguerite din câteva dintre fotografii. Toate bijuteriile pe care le păstrase pentru fiica ei, atât de mulți ani, urmau să fie vândute la licitație acum unor străini, în loc să ajungă la copilul lui Marguerite. Era una dintre nedreptățile acelea groaznice şi o ironie a vieții.

Capitolul 13

Phillip luă zborul Air France către Paris care decolă din New York chiar înainte de miezul nopții şi era programat să aterizeze pe aeroportul Charles de Gaulle înainte de prânz, ora locală. Astfel, ziua lui începea mai târziu decât de obicei, în jur de două, după ce urma să îşi ridice bagajul, să treacă de controlul vamal şi să ia un taxi până în oraş, drum ce dura aproximativ un ceas. Chiar şi aşa, tot avea suficient timp să ajungă la mai multe întâlniri până la finalul zilei de muncă. Prefera zborul de noapte, când putea dormi în avion, timp de cinci sau şase ore şi să ajungă odihnit la destinație. Era acelaşi zbor pe care îl lua întotdeauna când Christie's îl trimitea la Paris, o dată sau de două ori pe an, pentru licitațiile importante care aveau loc în capitala franceză.

Avionul decolă la timp, luă o gustare rapidă, brânză şi fructe, sărind peste restul mesei, deşi mâncarea era întotdeauna bună. Alți pasageri preferau să obțină tot ceea ce era oferit, dar o masă serioasă înainte de miezul nopții nu îl tenta prea tare, i-ar fi stricat somnul. Se făcu repede comod învelindu-se cu pătura oferită, punându-şi capul pe perna moale la o oră după decolare. Pilotul îi anunțase că durata zborului urma să fie de şase ore şi jumătate, cu jumătate de oră mai mult decât de obicei, din cauza vântului puternic. Philip adormi înainte ca avionul să treacă de nordul Bostonului.

Dormi dus până când auzi anunțul de aterizare pe aeroportul Charles de Gaulle în Roissy în 30 de minute. Suficient timp să bea o cană de cafea, să mănânce un croasant, să se spele repede pe dinți, să se pieptene, dar să se şi bărbierească înainte să ajungă, pentru ca mai apoi să se întoarcă la locul lui, arătând prezentabil şi odihnit. Cerul era cenuşiu şi ploua, dar pe el nu îl deranjă asta. Îi plăcea

să plece în delegație la Paris, fie pentru bijuterii sau artă şi plănuia apoi să viziteze câteva cunoştințe vechi din cadrul departamentului de artă la Londra, după licitația din Paris. Până atunci, avea mult de muncă în capitala franceză.

Luă un taxi, imediat ce ieşi din vamă şi ceru şoferului, într-o franceză aproximativă, să îl ducă la Four Seasons de pe strada George V. Christie's întotdeauna plătea pentru cazarea confortabilă şi, după ce trecu pe lângă florile spectaculoase din hol, camera în care se instală era plăcută şi drăguță. Făcu un duş şi la ora trei după-amiază ajunsese deja pe Avenue Matignon, la birourile Christie's. Vânzarea *Bijuteriile Magnifice,* incluzând bijuteriile Mariei-Antoaneta, fusese programată pentru seara următoare, iar omologul său din Paris, Gilles de Marigny, de aproximativ aceeaşi vârstă cu el, îi spuse că interesul pentru vânzare era sporit şi că înregistraseră multe oferte prin telefon şi că toate muzeele importante din Europa îşi trimiseseră reprezentanți pentru a licita pentru bijuteriile regale.

Ei vorbiră despre afaceri pentru puțin timp, dar şi despre politica biroului din New York, pentru ca apoi Phillip să se ducă în sălile de expoziție pentru a vedea obiectele. Era o vânzare impresionantă, moment în care gândul îi fugi din nou la bijuteriile lui Marguerite. Până la ora şase, nu avu însă timp să contacteze Departamentul de arhive de la Cartier. Aceştia îi comunicaseră că erau încântați de faptul că făcuseră unele progrese şi găsiseră documentele a opt piese la care el făcuse referire şi schițele a mai multor bijuterii, exceptând unele care fuseseră achiziționate direct de la magazin şi pentru care nu aveau documentele de comandă. Îl anunțaseră că puteau să îi arate toate aceste documente în ziua următoare, dar cum aceea era data licitației de la Christie's, el ştia că nu putea să plece atunci, aşa că îşi programă întâlnirea cu ei în ziua următoare. Păru foarte mulțumit, îi sună apoi pe cei de la Van Cleef şi Arpels,

dar persoana cu care voia să stabilească o întâlnire, responsabilul cu arhivele, nu era în țară şi nu se întorcea decât peste două săptămâni. Dar promiseră să îi trimită copii cu tot ceea ce găsiseră în arhive despre piesele pe care le cumpărase Umberto de la ei.

Detaliile despre proveniența sau chiar şi schițele lor pe care Christie's le-ar putea include în catalogul de prezentare sporeau vânzarea, erau extrem de importante mai ales pentru colecționarii serioşi de bijuterii care voiau să afle toate detaliile despre istoria unei piese sau despre persoana care o cumpărase sau o comandase.

— Veşti bune? îl întrebă Gilles când intră în biroul folosit de Phillip pe timpul scurtei lui şederi în Paris.

— Cred că da. Tocmai am primit o vânzare foarte interesantă prin intermediul tribunalului din New York. E vorba despre o cutie de valori abandonată într-o bancă care conține o avere, bijuterii minunate pe care proprietara le-a primit în timpul căsătoriei cu un conte italian. Câteva piese minunate! Cartier păstrează cele mai multe schițe în arhive – opt dintre piese au fost cumpărate de la ei în anii '40 şi '50. Sunt douăzeci şi două de pachete în total. Le pregătim pentru vânzarea din mai.

— Pare a fi o licitație importantă, îi spuse Gilles pe un ton plăcut. Avea o soție tânără şi drăguță şi trei copii pe care Phillip îi întâlnise cu alte prilejuri când călătorise la Paris, dar de această dată nu aveau timp să socializeze, înainte de o vânzare atât de importantă.

— Sper că aşa va fi, spuse Phillip despre vânzarea Pignelli, şi se uită peste ofertele pentru următoarea zi pe care clienții le plasaseră în calitate de cumpărători absenți şi urmau să fie chiar şi mai multe prin telefon sau în sală. Vânzarea urma să aducă milioane de euro şi cumpărători importanți din toată lumea.

Phillip părăsi biroul Christie's la ora opt şi se întoarse la

hotel, după care decise să facă o plimbare. Turnul Eiffel era în continuare luminat, iar primăvara se simțea în aer. Merse apoi la un bistro aglomerat şi comandă o sticlă de vin şi o cină uşoară, la ora zece se întoarse în cameră, după ce se bucură de atmosfera pariziană. Dintotdeauna îi plăcuse să vină aici, căci era cel mai frumos oraş din lume.

El privi ştirile de la CNN, apoi citi faxurile primite la birou şi îşi verifică mesajele. Era numai patru şi jumătate în New York, nu prea târziu să returneze câteva dintre apelurile telefonice, dar nu avu nimic important de făcut şi, până la ora unsprezece, adormi şi se trezi la şapte dimineața, nesigur, pentru un minut, unde se afla. Apoi îşi aminti că se afla în Paris şi că era ziua vânzării. Comandă micul dejun în cameră, citi *The Internațional Herald Tribune* şi *The New York Times* şi porni apoi spre biroul Christie's ajungând cu puțin înainte de ora zece.

Se anunța o zi plină. El şi Gilles mâncară nişte sendviş la birou, verificând detaliile finale înainte de licitație, ajunseră la sala de licitații înainte de ora şapte, când era programată vânzarea. Un conducător de licitații bine-cunoscut prezidă evenimentul, la care luau parte şi câțiva experți în bijuterii pentru a le verifica. Într-o parte a sălii, pe o masă lungă, se aflau câteva telefoane. Domnii şi doamnele care erau aşezați la acea masă îi sunau deja pe majoritatea cumpărătorilor importanți pentru a verifica liniile şi valabilitatea numerelor de telefon.

Gilles şi Phillip îşi ocupară locurile din capătul sălii, iar după un anunț de corectare al unui detaliu din catalog şi două loturi retrase, licitația începu la timp. Obiectele istorice ale Mariei-Antoaneta fuseseră programate mai târziu în licitație, pentru a spori aşteptarea, dar ofertele de început erau puternice. Primele trei obiecte se vândură la o valoare de trei ori mai mare decât se estimase, ceea ce nu era neobişnuit la o licitație cu un grad mare de interes. O

jumătate de oră mai târziu, un colier vechi de diamante fu vândut la o valoare de zece ori mai mare decât maximum estimat şi cauză furori în sală după o competiție între doi cumpărători care licitau prin telefon, cu rezultate excelente atât pentru Christie's, cât şi pentru proprietari. Suma în urma căreia fusese adjudecat ajunsese la aproape un milion de dolari. Gilles şi Phillip avură un moment de triumf. Urma să fie o vânzare excepțională.

Şi atunci când piesele Mariei-Antoaneta fură în sfârşit anunțate, mai târziu, ei ajunseră la suma aşteptată. Două dintre ele fură cumpărate de colecționari privați, iar din ce îi şopti Gilles lui Phillip, alte cinci fuseseră achiziționate de muzee, cea mai bună piesă fiind lăsată pentru sfârşit, o tiara elegantă din diamante despre care se spunea că regina o purtase de tânără la Curte. Se vându pentru două milioane şi jumătate de euro, cu numai puțin peste trei milioane de dolari Galeriei Tate din Londra. Şi licitația se încheie cu o surpriză, cu care Gilles era deja obişnuit şi de care Phillip auzise în trecut, dar nu luase niciodată parte.

În momentul adjudecării, un bărbat scund, cu barbă, îmbrăcat într-un costum maro se ridică în rândul trei şi declară cu o voce fermă ce răsună în întreaga sală:

— În numele muzeelor din Franța, prin puterea cu care am fost învestit de guvern, voi prelua această piesă.

În sală se aştenu o tăcere adâncă, în timp ce necunoscătorii încercau să îşi dea seama de cele întâmplate. Dar Phillip ştia deja procedura. Când un obiect avea importanță istorică, un reprezentant al guvernului era trimis la vânzare, aştepta ca ofertele să fie făcute şi să fie adjudecat, pentru a i se stabili valoarea de piață, iar apoi prelua acel obiect în numele guvernului Franței, iar ofertantul îl pierdea, în acest caz în favoarea muzeului Luvru. Era dezamăgitor pentru un ofertant care a câştigat licitația să piardă obiectul mult dorit în ultimul minut, dar

exista acest risc, iar Christie's îşi avertizase înainte de vânzare clienții importanți în legătură cu această posibilitate. Reprezentantul guvernului renunțase la alte obiecte din vânzarea publică, dar nu şi la tiară. Un portret al reginei se afla deja la Luvru, înfațişând-o purtând podoaba, fapt pe care Christie's îl ştiuse. Licitația continuă după aceea cu chiar şi mai multe episoade emoționale şi dramatice. Fiecare dintre piese fură vândute, unele la prețuri exorbitante, totul se termină însă la ora zece, când câştigătorii licitațiilor îşi luară obiectele sau făcură aranjamentele necesare să le fie trimise. Multe dintre piese fură cumpărate de bijutieri bine-cunoscuți din Londra şi New York. Unele dintre ofertele cele mai mari îi aparțineau unui cumpărător privat din Hong Kong. Era una dintre acele nopți în care Phillip nu regreta că nu făcea parte din departamentul de artă. Fusese o vânzare extraordinară, cu multă adrenalină, mai ales atunci când tiara fusese luată de muzeul francez, deşi asta nu era o surpriză nici pentru el şi nici pentru Gilles.

— A fost o reuşită, îi spuse el lui Gilles când părăsiră sala de licitații. Fusese una dintre cele mai de succes vânzări înregistrate în ultimii ani, chiar dacă loturile aparținuseră mai multor persoane, nu doar uneia singure, a cărei colecție fusese scoasă la vânzare, precum vânzarea Elizabeth Taylor. Vânzările unui singur proprietar, mai ales a obiectelor aparținând celebrităților erau, de obicei, cele mai importante. Uneori, şi acelea care proveneau din mai multe surse erau la fel de bune, cum era şi în acest caz.

Phillip era încă prins în mrejele vânzării când se întoarse la hotel, iar pentru că nu avu cui altcuiva să îi spună, o sună pe Valerie să îi povestească, dar aceasta ieşise în oraş. Era atât de prinsă cu multele lucruri de care era interesată, cursurile de artă la care încă se mai ducea, comisiile din care făcea parte, prietenii cu care ieşea, că uneori era greu

să dea de ea. Se gândi să o sune pe Jane, după ce îi lăsă mamei lui un mesaj pe robotul telefonic, dar se simți puțin aiurea. Nu o cunoştea prea bine, iar ea putea să fie la muncă sau în drum spre casă, aşa că renunță.

Următoarea zi fusese extrem de incitantă. După ce îl ajută pe Gilles la întocmirea documentelor, la punerea la punct a aranjamentelor necesare în urma licitației din seara precedentă, el merse la întâlnirea de la Cartier, programată pentru ora unsprezece, pe rue de la Paix şi se întâlni cu directorul arhivelor. Acesta îl aştepta pe Phillip având un dosar pe birou. Conținea inventarul obiectelor pe care Phillip le trecuse pe listă la acel moment, fără a avea însă nicio idee asupra istoricului lor. Era un bărbat mai în vârstă, care deținea multe informații despre piesele pe care Cartier le realizase pentru clienții importanți, perioadele, diferențele dintre ele şi orice era neobişnuit în legătură ele. Îi făcea o deosebită plăcere să povestească aceste lucruri şi să arate schițele celor interesați. Era foarte mândru de munca lor. Lucra la Cartier de mai bine de treizeci de ani.

Îi explică lui Phillip că inelul de treizeci de carate, cu smarald dreptunghic (stilul de tăiere pentru orice piatră colorată, nu doar smaraldul, ceea ce Phillip ştia desigur după doi ani petrecuți în departamentul de bijuterii de la Christie's) – cu smaralde triunghiulare de patru carate fiecare, aşezate pe o parte şi alta a inelului, fusese prima piesă pe care le-o comandase contele di San Pignelli. Şi notele, şi schițele imaculate indicară că inelul fusese un cadou de nuntă pentru mireasa lui. Le comandase la sfârşitul anului 1942, iar inelul fusese realizat în şase luni. Era o piesă magnifică. Umberto îi cumpărase colierul de diamante şi perle un an mai târziu, de ziua ei, iar măsurile fuseseră notate conştiincios pe fişele de lucru.

— Avea un gât foarte lung şi subțire, ca o lebădă, spuse arhivistul de la Cartier, cu un zâmbet. Aveau arhivată într-

un fâşier o fotografie care o înfăţişa purtând colierul, pe care Phillip intenţiona să o folosească pentru catalog, cu permisiunea lui şi menţionând sursa arhivelor, Cartier. În poza respectivă, Marguerite zâmbea, purtând o rochie de seară din satin alb şi arătând minunat la braţul soţului ei.

— I-am vândut, de asemenea, şi cel mai important colier de perle din lista noastră, o piesă pe care o aveam deja în magazin, nefiind o comandă specială. Erau perle naturale, care sunt şi mai rare acum. Phillip şi-l amintea perfect din inventar, şiragul lung de perle de o mărime incredibilă, cu o culoare frumoasă, era fără cusur.

— Am vândut şiragul de perle la un an după colier, cam în aceeaşi perioadă, deci trebuie să fi fost un cadou aniversar.

În arhiva lor, mai figura şi o broşă frumoasă cu diamante care fusese notată tot ca un dar aniversar după război. Şi una dintre faimoasele lor brăţări cu ochi de tigru cu diamante albe şi onix care era tot pentru o aniversare. Inelul de douăzeci şi cinci de carate „Sângele porumbelului” cu rubinul birmanez era pentru cea de-a cincea lor aniversare, potrivit notelor din dosar, iar pentru realizarea lui a fost necesar un an.

— Probabil a durat mai mult să găsească piatra, neobişnuit de mare pentru un rubin birmanez cu acea culoare.

Inelul de patruzeci de carate cu diamant tăiat în formă de smarald fusese cadoul pentru aniversarea a zece ani de căsătorie, iar el cumpărase inelul mare cu diamant galben pentru cea de-a douăzecea, în 1962, cu trei ani înainte de moartea sa.

— Contesa a primit unele dintre cele mai bune, cele mai memorabile piese ale noastre. Ne întrebăm adesea ce se întâmplă cu ele, şi când ies la iveală, atunci când moştenitorii le pun în vânzare sau în situaţii de genul

acesta, aflăm de ele. Îmi imaginez că va fi o vânzare prolifică, spuse arhivistul de la Cartier. Ai vrea să îți trimit o copie a dosarelor noastre: schițele şi ocaziile cu care au fost comandate?

Era tocmai ce îşi dorea Phillip, ba mai mult dădu de ceva chiar important la Cartier. Informațiile primite urmau să confere şi mai mare însemnătate şi valoare pieselor vândute, devenind şi mai prețioase în ochii oamenilor care urmau să le cumpere, a bijutierilor pentru a le repune în vânzare ulterior sau a persoanelor private care voiau să ştie totul despre originile lor şi cine le avusese înainte.

— Contele a fost un om foarte generos, comentă Phillip înainte să plece.

— Trebuie să o fi iubit foarte mult, spuse discret arhivistul de la Cartier, fascinat de istoricul pieselor lor; îşi dedicase mare parte a carierei acelor arhive, adăugând informații despre noile creații. Era munca lui de-o viață.

Phillip îi mulțumi pentru timpul acordat şi pentru documentarea excelentă, îi spuse adresa de e-mail la care să îi trimită copiile dosarului pentru catalog şi apoi îşi luară la revedere. Se opri să ia prânzul la o cafenea de pe stradă, gândindu-se la ce aflase de la Cartier şi apoi merse şi la Van Cleef şi Arpels, chiar dacă directorul Arhivelor era plecat. Vizita lui fuse scurtă, dar informativă. Următorul responsabil în rang îl informă că setul de colier de safire şi cercei, realizate după moda anilor 1940, fusese un cadou prilejuit de ziua ei de naştere, broşa simplă de diamante fusese un cadou de Crăciun şi inelul cu safir şi brățara fuseseră tot daruri de Crăciun. Pietrele bijuteriilor Van Cleef nu erau la fel de mari, dar manopera era remarcabilă, calitatea lor excepțională şi piesele foarte frumoase.

Nu contactase pe nimeni de la Boucheron în legătură cu câteva dintre piesele mai puțin importante de-ale lui Marguerite. Umberto părea să fi avut o preferință puternică

pentru Van Cleef şi Cartier. Avusese şi nişte piese de la alți bijutieri parizieni care nu mai existau.

Experții Christie's determinaseră că mica tiară cu diamante era foarte veche, şi era imposibil să i se mai găsească documentele originale. Cu siguranță, fusese realizată în Franța, dar se putea să fi fost cumpărată la Londra. Restul bijuteriilor fuseseră realizate în Italia, două piese Bulgari, dar Phillip nu avusese timp să contacteze firma, cu toate acestea călătoria lui la Paris era încununată de succes. Aflase acum mai multe informații despre bijuteriile lui Marguerite, chiar şi prețurile originale, care nu mai aveau nicio legătură cu standardul contemporan. Fuseseră astronomice pe vremea când fuseseră cumpărate, dar după şaptezeci de ani, prețul pietrelor prețioase şi al bijuteriilor, în general, crescuse exponențial. Şi pietrele de dimensiunea şi calitatea celor din bijuteriile ei erau aproape imposibil de găsit acum.

Phillip reveni la biroul Christie's după întâlnirea avută la Van Cleef şi nu mai avea nimic de făcut. Fusese trimis la Paris în calitate de observator şi să ofere o mână de ajutor, dar munca lui se terminase, iar cei din biroul din Paris se puteau descurca perfect cu restul. El urma să ia trenul Eurostar către Londra în noaptea aceea, în mare doar ca să facă un act de prezență la biroul din Londra, de vreme ce se afla în Paris oricum. De altfel, îi plăcea să meargă la Londra, să îşi întâlnească prietenii din departamentul de artă. Îşi luă la revedere de la Gilles, care îi ură succes la vânzarea din mai.

Se cazează la Claridge's şi porni într-o plimbare pe New Bond Street, unde admiră magazinele Graaf şi alte importante magazine de bijuterii. Vindeau multe piese Graff la licitații, cu pietre impecabile şi modele frumoase, celebre pentru prețurile lor mari, iar Laurence Graff cumpăra pietre de la ei ca să le încorporeze în schițele lui. Era cunoscut pentru

faptul că achiziționa pietre prețioase de culori rare, cum ar fi diamante roz sau albastre, având cele mai mari dimensiuni cu putință. El devenise un fel de Harry Winston al zilelor sale, cu piese remarcabile la prețuri extraordinare. Lui Phillip îi plăcea să admire vitrinele Graff în timpul plimbărilor lui prin Londra. Deşi prefera arta, piesele Graff erau cele mai bune şi îl admira pentru asta.

Pe drumul spre hotel, vizită mai multe galerii de artă. A doua zi dimineață, merse la biroul Christie's şi se întâlni cu omologii săi britanici şi discutară despre vânzările următoare. Era o plăcere să îi revadă, pentru că purtaseră conversații serioase de afaceri, nu doar schimburi de adrese de e-mail şi numere de telefon şi îi informă în detaliu despre vânzarea din luna mai din New York. Ei fură interesați să afle toate detaliile despre cazul San Pignelli şi despre ce descoperise la tribunal împreună cu cele mai recente detalii despre piesele Cartier şi Van Cleef. Atunci când plecă şi îşi făcu bagajele târziu, în după-amiaza aceea, decise să meargă la Roma ca să îşi termine documentarea şi îl rugă pe recepționer să îi rezerve un bilet pentru zborul de la nouă seara. Fu doar un „salt" din Londra, de unde i se rezervă o cameră la Hassler. Nu plănuia să stea mult şi voia să se întâlnească cu bijutierii din Roma. Erau numai unul sau doi pe care intenționa să îi vadă.

După o scurtă întârziere avută la decolare pe aeroportul Heathrow, ajunse la Roma şi se cază la hotel chiar după miezul nopții. Camera nu era mare, dar confortabilă, cu un balcon mic şi zugrăvită într-o culoare luminoasă de galben satinat, împodobită cu decorații vechi, având o vedere frumoasă. Roma era un oraş plin de viață la acea oră, cu tot haosul şi atmosfera electrizantă pe care o iubea, cu străzile forfotind de oameni grăbiți. Îşi puse un pahar de coniac şi se duse pe balcon, admirând priveliştea oraşului învăluit în luna plină. Oricât de frumos era Parisul, întotdeauna

considerase Roma cel mai romantic oraş din lume. Îl întrista un pic să stea singur într-un loc atât de frumos. În acea clipă, îi dădu dreptate mamei lui, că trebuia să se străduiască mai mult să întâlnească pe cineva şi să nu îşi petreacă fiecare weekend pe barcă. Ar fi fost bine să fie împreună cu cineva la Roma, deşi el venise acolo în interes de afaceri.

După ce bău paharul de coniac, dormi buştean pe patul moale din camera de hotel până la ora opt dimineața. După ce se trezi, bău un *espresso* tare şi ajunse la sediul Bulgari străbătând Via Condotti când se deschise firma, la ora zece. Şi brățara cu diamante şi cea din smaralde din cutia de valori a lui Marguerite fuseseră cumpărate de aici, dar exprimându-şi regretul îi spuseră că nu mai aveau în arhivă documente de pe vremea aceea, fiind distruse în timpul războiului, întrevăzuse această posibilitate, dar o folosise ca pretext pentru a vizita din nou Roma, de vreme ce tot se afla în Europa pentru vânzarea din Paris. După aceea, se plimbă de-a lungul Via Condotti şi se opri la Prada să îşi cumpere o cămaşă, iar până la ora unu, când multe dintre magazine se închiseseră pentru pauza de prânz, el îşi termină treaba repede.

Se opri la o *trattoria* pentru o porție de paste şi un pahar de vin şi privi atmosfera însuflețită din jurul lui când îi veni în minte o idee. Chiar dacă inițial nu avea legătură cu cercetarea în sine, simți un impuls irezistibil să plece către Napoli, să vadă castelul în care trăiseră contele şi contesa. De altfel, printre actele ei, găsise o adresă din Roma şi îl rugă pe taximetrist să treacă pe acolo în drum spre hotel. Ajunseră la un bloc frumos, dar banal, unde trebuie să fi avut o locuință modestă în care stăteau atunci când veneau la Roma. Dar adresa ei principală, vreme de treizeci şi doi de ani, fusese în Napoli, unde el presupuse că se aflase reşedința contelui şi a familiei sale. Trebuia să îl vadă

numaidecât. După ce se întorcea la New York, programul nu îi era foarte încărcat şi era tentat să îşi prelungească vizita în Europa petrecând o zi la Napoli şi se interesă când ajunse la hotel, pe la ora două şi jumătate, când avea zbor spre Napoli. Recepționerul îi spuse că unul pleca de pe Aeroportul Fiumicino la ora şase, avea timp suficient, şi îi oferi o cameră la Grand Hotel Vesuvio, asigurându-l că era foarte drăguț. Simțindu-se de parcă ar fi făcut un salt în gol, el îl rugă să facă rezervările şi pentru avion şi pentru hotel.

Misiunea lui de a descoperi mai multe detalii despre Marguerite Pearson din San Pignelli începuse să îi acapareze viața şi era puțin stânjenit de obsesia pe care o făcuse pentru ea, dar nu putea rezista tentației. O oră mai târziu, se afla deja în taxi în drum spre aeroport, îndreptându-se spre Napoli, fără nicio idee clară despre ce spera să găsească acolo. Tot ce ştia era că trebuia să meargă. Ceva îl chema, nu era sigur ce. Şi-ar fi dorit să poată vorbi cu Jane şi se întreba dacă ea l-ar înțelege sau l-ar crede nebun. Niciunul din ei nu avea vreo legătură cu această femeie, şi cu toate acestea ea le furase inimile.

Avionul ateriză pe Aeroportul Internațional din Napoli de la Capodichino şi Phillip luă taxiul către hotel şi apoi se cază. Camera lui avea şi de această dată balcon şi o privelişte spectaculoasă către Golful Napoli. Era un oraş în care nu se simțea confortabil să se plimbe, care avea o reputație proastă din cauza jafurilor de pe străzi, aşa că luă cina la restaurantul Caruso, de la etajul nouă. Închirie o maşină pentru următoarea zi, care îl aştepta în fața hotelului. Era un Fiat sedan care nu atrăgea privirile, înainte de asta primi de la recepționer instrucțiuni în ceea ce priveşte ruta către castelul lui Marguerite. Bărbatul îi spuse că trebuia să ajungă chiar la marginea oraşului, într-o zonă frumoasă, puțin mai îndepărtată de şosea. Pe drum, Phillip văzu în zare Muntele Vezuviu, moment în care se

gândi la Pompeii. Când fusese în excursie în copilărie fusese fascinat, nu numai de relicve şi de artefacte, dar şi de oamenii acoperiți de lavă şi uciși instant, mumificați, aşa cum fuseseră prinşi de magmă în ziua aceea, în timp ce îşi făceau treburile obişnuite. Fusese profund impresionat la acel moment, căci amintirile de atunci erau vii şi acum. El voise să ştie dacă erau vulcani şi la New York şi fusese uşurat să afle că nu existau. Retrăirea acestui moment îl făcu să zâmbească.

Din cauza traficului napoletan, unde oamenii conduceau mult mai haotic decât în Roma, îi luă o jumătate de oră să ajungă la marginea oraşului. Privi în toate direcțiile până când, în sfârşit, zări superbul castel, imediat după ce luă un viraj. Era o clădire elegantă, împrejmuită cu un zid şi copaci enormi în enclava creată de ziduri, în curtea cu pietre de pavaj, se intra printr-o poartă mare, dublă. Verifică adresa pe care şi-o notase, într-adevăr ajunsese unde trebuia. Parcă maşina şi coborî să se uite în jur. Ezită puțin în fața porții deschise şi atunci văzu doi grădinari şi un bărbat în haine de zi care le da instrucțiuni acestora. Era înalt, la vreo şaizeci de ani cu un păr alb des, în secunda în care îl zări pe Phillip, se întoarse spre el cu o expresie întrebătoare şi porni în direcția lui, după ce termină de vorbit cu grădinarii. Phillip nu ştiu ce să îi zică şi italiana lui nu era adecvată situației.

— *Posso ajutarla?* îl întrebă bărbatul cu o voce de bariton. Chipul îi era brăzdat de riduri, dar ochii îi erau vii, nu arăta deloc asemenea contelui din fotografii, care avea trăsături netede, alungite de aristocrat şi care era foarte înalt şi slab. Acest bărbat părea să nu refuze niciodată o masă bună şi să se amuze pe măsură. Ochii îi erau prietenoşi, şi se uita curios la Phillip, întrebându-l cu ce-l poate ajuta.

— Vorbiți engleză? îl întrebă Phillip precaut, fără să fie sigur dacă procedase corect. Era prea complicat pentru a-i

explica în limbajul semnelor motivul pentru care se afla acolo şi nu ar fi reuşit să îi transmită nimic. El voise doar să viziteze castelul, din curiozitate.

— Puțin, îi răspunse acesta, ținând două degete la o distanță mică unul de altul, zâmbind.

— Aş vrea să văd castelul, explică Phillip încet simțindu-se prost. O persoană pe care o cunosc a locuit aici, cu mult timp în urmă.

Riscase puțin afirmând asta, de vreme ce nu o întâlnise pe Marguerite, ştia doar câte ceva despre ea.

Omul dădu din cap încuviințând că înțelese.

— Părinții? Bunica? întrebă el. Phillip nu ştia că italienii foloseau acelaşi cuvânt pentru părinte şi rudă, dar prinse ideea şi încuviință din cap. Dar nu putu să îi zică: „Nu, este o femeie ale cărei bijuterii le vindem la Christie's, pe care nu am cunoscut-o niciodată, dar de care sunt fascinat." Şi apoi el îşi aminti brusc copiile fotografiilor pe care le avea în geanta laptopului din maşină şi se duse să le ia, rugându-l pe bărbat să aştepte.

Le aduse un moment mai târziu şi îi arătă fotografiile lui Umberto şi ale lui Marguerite în fața castelului, cu grădinile şi câteva dintre grajduri, care sigur se aflau în spatele castelului sau poate că nu mai existau deloc. Când acesta le văzu, fața i se lumină imediat şi dădu din cap încuviințând cu entuziasm.

— Umberto şi Marguerite di San Pignelli, spuse Phillip arătând spre ele şi omul dădu din cap din nou.

— *Il conte e la contessa,* spuse el, iar drept răspuns Phillip dădu din cap cu un zâmbet.

— Sunteți din aceeaşi familie? întrebă Phillip.

— Nu, eu cumpărat acum zece ani, spuse el clar. El murit acum mult timp. Nu familie, nu copii. El murit, ea vândut casă, mers la Roma. Alți oameni cumpărat, stricat casă, apoi vândut mie. Ei nu avut bani, aşa că vândut mie.

Deşi engleza lui era stricată, el îl lămuri pe Phillip pe deplin ce se întâmplase. Marguerite vânduse casa după moartea soțului ei, se mutase la Roma şi oamenii care o cumpăraseră de la ea nu avuseseră destui bani ca să mențină proprietatea, care ajunsese în paragină, aşa că i-o vânduseră lui. El, în schimb, părea că se ocupă de ea. Ferrari-ul şi Lamborghini-ul parcate în curte demonstrau că avea suficienți bani să o întrețină.

— *Il conte era molto elegante, e lei bellissima,* spuse el, vorbind de cât de elegant fusese Umberto şi cât de frumoasă Marguerite, în timp ce se uită la fotografiile ei.

— Foarte trist, nu copii pentru casă, spuse el. Şi-ar fi dorit să ştie mai mult despre interesul lui Phillip pentru castel, dar nu se putea exprima suficient de bine în engleză ca să îl întrebe. Cu toate acestea, el îl invită pe Phillip să arunce o privire înăuntru. Simțindu-se recunoscător pentru primirea călduroasă făcută de noul proprietar, Phillip vizită camerele frumoase împodobite cu antichități şi decorații sublime, dar şi artă modernă care se potrivea perfect cu arta veche. Pereții erau zugrăviți în culori pastelate, în vreme ce de la etajele superioare se putea vedea marea.

— Eu iubesc casa asta foarte mult, îi explică bărbatul, mărturisire care-l înduioşă pe Phillip. Bun sentiment, foarte cald. Fost în familia *il conte* patru sute de ani. Eu sunt din Florența, dar acum şi Napoli. Uneori Roma, Galleria d'arte, spuse el arătând înspre tablouri şi apoi către el însuşi, iar Phillip presupuse că era un negustor de artă şi că lucrările de pe perete erau foarte impresionante, aparținând unor pictori celebri pe care Phillip îi recunoscu imediat. El îşi scoase cartea de vizită atunci, arătându-i că era angajat la Christie's, iar proprietarul castelului păru foarte impresionat.

— *Gioielli*? spuse el, arătând spre cuvântul „bijuterii" pe cartea lui de vizită.

— Înainte, *prima* – Phillip folosi unul dintre puținele cuvinte în italiană pe care le cunoştea – artă, lucrări, îl lămuri indicând spre tablourile de pe pereți. Acum, *adesso, gioielli,* dar prefer arta.

Omul râse înțelegând şi păru să fie de acord, apoi reveniră la subiectul Marguerite şi Umberto.

— *La contessa aveva gioielli fantastici,* spuse el arătând spre fotografiile lui Marguerite în care purta bijuteriile. Auzit asta. Foarte faimoase, dar atunci nu bani când *il conte* murit. Multe maşini, cai, *gioielli,* aşa că ea vândut casa. Şi poate foarte trist aici după moartea lui, mai ales fără copii. Phillip dădu din cap. Proprietarul castelului îi creionă o imagine mai clară, chiar şi cu puține cuvinte, a unui cuplu care cheltuise mulți bani şi probabil că nu avuseseră suficienți la momentul morții lui Umberto, aşa că ea vânduse castelul şi se mutase în acel apartament din Roma. Probabil trăise acolo din banii obținuți din vânzarea castelului şi apoi se mutase înapoi în Statele Unite. Din ce îşi dădu Phillip seama, în micuțul apartament de pe Murray Hill şi azilul din Queens, ea trăise destul de modest la New York. Zilele ei de glorie fuseseră aici, pe când Umberto era încă în viață. După ce contele murise, tot ce rămăsese de valoare fuseseră bijuteriile. Dar ea nu le vânduse niciodată ca să trăiască de pe urma lor, poate din dragoste pentru el, cu excepția a două inele. Fusese o poveste de dragoste puternică, cu amintiri pe care le păstrase mult după moartea lui.

Gândindu-se la acelaşi lucru, italianul arătă către fotografiile lor şi puse apoi mâna pe inimă cu o privire tandră în ochi. Exact acesta era motivul pentru care voise să vadă castelul, iar proprietarul actual al casei păru să înțeleagă asta. La rândul lui, acesta îi înmână lui Phillip cartea sa de vizită. Numele lui era Saverio Salvatore şi era proprietarul galeriei de artă cu acelaşi nume, având sedii în

Florența şi Roma. Fuse o întâlnire norocoasă şi lui Phillip îi plăcu să stea de vorbă cu el. Când ieşiră în curte, îi mulțumi şi în italiană, şi în engleză, Saverio se uită călduros la Phillip şi arătă cu degetul spre o fotografie cu Marguerite şi Umberto.

— Tu trimiți mie? Mi-ar plăcea pentru casă. A fost casa lor mulți ani. Phillip fu de acord imediat şi spuse că urma să îi trimită mai multe. Îl impresionase faptul că noul proprietar voia să aibă fotografiile lor. Povestea lor de dragoste înduioşase pe toată lumea.

Cei doi bărbați dădură mâna înainte ca Phillip să iasă pe poartă, în vreme ce Saverio făcu semnul de la revedere şi intră înapoi în casă. Nu putu să vadă terenurile extinse, dar îi era suficient. Avusese şansa să îşi dea seama cât de mare fusese clădirea, cum şi unde trăiseră. Duseseră un stil de viață grandios. Îl înduioşase faptul că bărbatului care trăia acolo îi păsa atât de mult de ei, respectându-i atât de mult. Amintirea lor dăinuia în continuare. Când porni maşina înapoi spre hotel, Phillip se simți împăcat.

Călătoria la Napoli nu avusese nicio însemnătate practică pentru Christie's sau pentru vânzarea lucrurilor lui Marguerite şi, cu toate acestea, îi era limpede că fusese o idee bună să viziteze castelul. Era sigur de asta. Avea să păstreze cartea de vizită a lui Saverio, sperând că urmau să se revadă. Intenționa să îşi țină promisiunea şi să îi trimită fotografii cu Umberto şi Marguerite.

Capitolul 14

Phillip o sună pe mama lui în weekend, după ce se întorsese în New York. Voia să ia cina cu ea duminică seara şi să îi povestească ce aflase despre Marguerite, despre bijuteriile ei, dar şi ce văzuse la Napoli. Ştia că o interesau

toate aceste lucruri, iar acum avea şi mai multe detalii. Marguerite nu mai era un mister de nedesluşit, aflase că fusese o femeie cu o casă, avusese soț care o iubise şi care dusese o viață grandioasă. Nu era doar un nume asociat unei cutii de valori din bancă, cu o colecție de bijuterii foarte valoroase, ştiind că rămăsese fără bani, că nu mai avea în cont decât două mii de dolari înainte de a muri, că trăise într-un apartament mic şi că apoi se internase într-un azil dărăpănat din Queens, fără să îşi vândă bijuteriile ca să trăiască mai confortabil, era cu atât mai înduioşător şi intrigant. Bijuteriile primite de la Umberto însemnaseră enorm pentru ea.

Simțea nevoia să îi povestească tot mamei lui – despre licitația din Paris, dar şi despre restul călătoriei, incluzând momentul dramatic al preluării tiarei Mariei-Antoaneta de către guvernul francez pentru muzeele naționale. Era sigur că i-ar fi plăcut mult să afle toate astea. Când o sună însă, fu surprins de tonul ei serios. Şi ea voia să îl vadă. Părea că are să îi comunice ceva.

— Eşti bine, mamă? S-a întâmplat ceva?

— Nu, vreau doar să vorbesc cu tine. Am de luat câteva decizii.

— E vorba de sănătatea ta? o întrebă el panicat.

— Nu, dragă, sunt bine. Este în legătură cu altceva. Am nevoie să mă sfătuiesc cu tine. Ştia că periodic ea mai vindea din acțiunile tatălui lui. Investise într-un fond de acțiuni sigur, şi nu trebuia să îşi facă griji pentru banii din asigurare pe care îi moştenise la moartea tatălui lui. Îi plăcea să îi ceară sfatul în legătură cu acest subiect.

— Duminică seara atunci?

— E perfect, să ai un weekend frumos. Dar era îngrijorat din cauza ei, îi dădu impresia că era vorba de ceva grav, speră totuşi că nu îl minţise şi că era sănătoasă. El era singur la părinți şi se simțea responsabil pentru ea, îşi făcea

griji, oricât de vioaie şi de independentă era. La şaptezeci şi patru de ani, nu mai era tânără. În weekendul acela, se gândi la Jane Willoughby din nou. Ar fi vrut să o sune şi să îi spună ce descoperise în călătoria făcută în Europa; decise în final să o invite la prânz din nou, fie că avea iubit sau nu. Aflase multe lucruri despre Marguerite şi voia să i le comunice şi ei.

În timp ce el se afla pe barcă, Jane se muta în noua ei locuință. Găsise un apartament mic în aceeaşi zonă cu Alex şi era încântată. Părinții aveau să o ajute cu chiria, până când îşi găsea ceva de lucru. Jane nu mai avea veşti de la John de când acesta se mutase. Era ca şi cum ea nu existase vreodată pentru el, ceea ce era destul de dureros. Presupuse că el era cu Cară şi acum nu îi mai păsa. Era o lecție dură pentru ea, dar în acest moment îi părea rău că nu se mutase mai devreme, cu luni în urmă. Ultimele şase luni fuseseră o pierdere de vreme, iar scuza lui cu şcoala şi proiectele fusese atât de insultătoare.

Jane îşi luă o zi liberă de la muncă săptămâna aceea şi se duse la IKEA ca să cumpere mobilă, măcar strictul necesar, fiindcă apartamentul era nemobilat, iar Alex o ajută să o monteze după aceea. Era foarte îndemânatică, se pricepea să folosească ciocanul şi şurubelnița. Până duminică seara, Jane se şi mută în noua casă, care arăta grozav. Era un nou început. În acea primă seară, ea şi Alex mâncară popcorn şi se uitară la un film, pentru a sărbători mutarea în noua ei casă.

Phillip plecă din Long Island duminică după-amiază, puțin mai devreme decât de obicei. Ploua, prin urmare traficul avea să fie aglomerat, dar era şi nerăbdător să îşi vadă mama. Pe drum, se opri şi cumpără o sticlă de vin rose, care îi plăcea foarte mult, şi la cinci după-amiază sună la uşă. Valerie păru surprinsă să îl vadă.

— Ai ajuns mai devreme! exclamă ea bucuroasă, în vreme

ce el îi oferi vinul.

— Cred că avem mult de vorbit, aşa că m-am gândit să ne acordăm mai mult timp, spuse el direct atunci când intră în apartament. După mirosul de ulei proaspăt, un iz familiar, pe care el îl iubea şi îl asocia cu mama lui, putea să îşi dea seama că pictase.

Ea turnă vin în două pahare şi, câteva minute mai târziu, luară loc în sufrageria confortabilă. Ea se cufundă în fotoliul ei preferat din piele, în vreme ce el se aşeză pe canapea privind-o mirat.

— Aşadar ce s-a întâmplat? Tu, prima. Fusese îngrijorat în privința ei în ultimele două zile.

— Este o poveste destul de lungă, spuse ea oftând şi luă o înghițitură de vin. Ştiam despre asta ultima oară când ne-am văzut, dar aveam nevoie de mai mult timp să mă gândesc. A fost un şoc. Ascultând-o, el fu mai sigur ca niciodată că ea avea o problemă de sănătate şi îşi ținu respirația, dar în pofida a ceea ce ea îi spusese, arăta în formă şi neschimbată. Ți-am povestit că am fost să o văd pe Fiona, dădaca mea. Aveam nevoie să mă ajute să desluşesc o poveste. Atunci când am privit fotografiile pe care mi le-ai dat, nu am descoperit nimic cutremurător. Cred că puteam să văd câteva asemănări vagi de familie, deşi Marguerite avea stilul acela anglo-saxon şi american de frumusețe, dar ca să fim sincere, toate femeile de acest gen arată la fel, spuse ea subminându-şi propriile calități fizice, iar el râse la comentariile tipice ale mamei sale.

— Ei bine, nu întotdeauna, răspunse el şi ea zâmbi.

— Nu am remarcat nimic la ea, dar m-au frapat fotografiile cu fetița. Nu am multe fotografii din vremea copilăriei mele, de vreme ce părinții mei nu s-au preocupat de asta, dar atunci când am văzut acele imagini, am fost sigură că erau de fapt poze cu mine. Nu era niciun nume scris pe ele, dar aveam aceeaşi vârstă cu fetița la acea dată

şi, de cel puțin două dintre ele, eram absolut sigură. Nu puteam însă să înțeleg de ce erau fotografii cu mine într-o cutie de valori abandonată, ce căutau ele acolo? M-am dus să o văd pe Winnie şi mi-a venit o idee ciudată. Am avut brusc o bănuială pornind de la faptul că nu aveam nicio poză cu sora mea mai mare, Marguerite. Aparent, mama fusese atât de devastată de moartea ei, încât le distrusese pe toate, împreună cu orice dovadă a existenței ei, ceea ce mi s-a părut dintotdeauna ciudat. Nu ar fi vrut să păstreze orice amintire a fiicei ei pierdute? Bunicii tăi au fost îngrozitor de sobri, reci şi răutăcioşi şi am început brusc să mă întreb dacă Marguerite chiar a murit vreodată. Dacă nu cumva ea se îndrăgostise de un conte italian şi că, de fapt, în tot acest răstimp ea trăise cu soțul ei în Italia? Dacă nu era o simplă coincidență de nume şi Marguerite di San Pignelli era în realitate sora mea mai mare? Ar fi avut aceeaşi vârstă şi nu ştiu de ce, dar am fost brusc convinsă că chiar aşa se întâmplase totul. Winnie avea numai patru ani când ea a plecat de acasă, iar eu eram bebeluş, dar în acel moment m-am întrebat dacă ea bănuise vreodată că Marguerite încă mai trăia, sau dacă auzise vreodată ceva care să îi trezească vreo suspiciune în acest sens. Valerie îşi privi fiul cu atenție.

— Şi ce ți-a zis? Era chiar intrigat de ce îi spusese.

— Că sunt senilă şi nebună, că părinții noşti nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Ea i-a plăcut mai mult decât am făcut-o eu şi ei s-au purtat mai bine cu ea. De fapt, ea le seamănă mult, ceea ce nu este valabil şi în cazul meu, aşa că ei au încercat dintotdeauna să mă forțeze să gândesc şi să acționez ca ei, dar eu nu am putut să fac asta. Ea mi-a spus că ce credeam eu era ridicol, că părinții noştri nu ne-ar fi mințit niciodată, că fetița din fotografii nu eram eu, că toți copiii arătau şi se îmbrăcau la fel la vremea aceea, ceea ce este parțial adevărat. Dar chipul acelei fetițe era aidoma mie, şi ochii la fel. Nu am ajuns la vreo concluzie cu Winnie

şi ne-am certat îngrozitor. În noaptea aceea, mi-a trecut prin minte să mă duc să o vizitez pe Fiona şi să o întreb ce ştia. M-am gândit că ea ar putea avea mai multe informații despre circumstanțele în care a plecat sora mea. După ani buni, nouă ni s-a spus că ea plecase la studii în Europa, în Elveția, pe timp de război. Dar de ce ți-ai lăsa fiica să plece pe timp de război şi dacă ea pornise spre Anglia, de ce murise în Italia? Nu ni s-a permis niciodată să punem întrebări sau să îi menționăm numele, dar eu am fost tot timpul curioasă în privința ei. Aşa că m-am gândit că Fiona ar putea să îmi spună ceva şi să recunoască fotografiile cu Marguerite, dacă chiar era ea sora mea, de vreme ce venise să lucreze la noi cu doi ani înainte de plecarea surorii mele. Aşa că am condus până în New Hampshire ca să o văd. Bătrâna mea dădacă are nouăzeci şi patru de ani, dar mintea îi este limpede. Valerie spuse totul aproape dintr-o răsuflare şi Phillip ascultă, fără să aibă habar ce va urma. I-am arătat fotografiile şi am întrebat-o dacă Marguerite di San Pignelli era sora mea. Când mi-a spus că nu, mi-a rupt inima. Dar nu eram pregătită pentru ce urma să îmi povestească: mi-a zis că Marguerite era mama mea. Rămăsese însărcinată cu un băiat pe care îl iubise la şaptesprezece ani. Pe atunci, el avea doar optsprezece ani. Părinții ambilor au fost scandalizați şi nu i-au lăsat să se căsătorească, despărțindu-i. Marguerite fusese trimisă la un pension pentru fete cu probleme de acest fel în Mâine, ca să nască copilul pe ascuns şi să îl dea ulterior spre adopție. La câteva săptămâni după ce ea plecase din oraş, a avut loc atacul de la Pearl Harbor, iar băiatul a fost înrolat şi trimis la instrucție, apoi detaşat în California, unde a murit dintr-un accident, moment în care Marguerite a refuzat să mai renunțe la copil. Părinții ei, bunicii mei, au dispărut odată cu ea şi s-au întors la New York la câteva luni după naşterea fetiței, pretinzând că ei erau părinții naturali, dar

urând fiecare clipă a acestei şarade. Au trimis-o ulterior pe Marguerite la Lisabona, îmbarcând-o pe o navă elveţiană, de unde ea a plecat mai departe spre Londra. Nu avea să ajungă niciodată în Elveţia. Un an mai târziu, ei au spus tuturor că ea murise de gripă, scăpând astfel de ea pentru totdeauna. De fapt, în Londra, ea a întâlnit un conte. Singură la optsprezece ani într-o ţară străină, în plin război. El s-a comportat frumos cu ea şi s-au căsătorit repede, după aceea a luat-o în Italia cu el unde au trăit la reşedinţa familiei lui din Napoli. Bunicii mei şi-au alungat propriul copil, Phillip. Prima lor fiică, doar ca să evite scandalul, spuse ea furioasă şi cu lacrimi în ochi. Au scos-o din vieţile lor pentru totdeauna, păstrându-i însă copilul, chiar dacă nu l-au vrut şi nu l-au iubit niciodată. Fiona mi-a spus că Marguerite şi contele au încercat să-l recupereze câţiva ani mai târziu, dar că ei au făcut tot ce le-a stat în putere să o sperie şi să o ameninţe, iar ea a renunţat în cele din urmă. Tot ce a putut face Fiona a fost să îi trimită din când în când fotografii cu fata ei, până când a plecat de la noi, zece ani mai târziu. Phillip, spuse Valerie cu ochii în lacrimi, acel copil eram eu. Marguerite era mama mea, nu sora mea şi bunicii mei au luat-o de lângă mine şi au pretins că ei erau părinţii mei, urându-mă în tot acest timp pentru ruşinea pricinuită de naşterea mea. Toată viaţa mea a fost o minciună şi am fost văduvită de mama mea din cauza lor. Marguerite di San Pignelli a fost mama mea. Nu ştiu cum să procedez în continuare sau cui să îi spun, sau dacă ar mai avea vreun rost să fac asta acum. Ea a murit. Se simţi orfană din nou când rosti aceste cuvinte, aşa cum se simţise şi în ziua când aflase. Dar nu există niciun semn de îndoială. Ea a fost mama mea. Este cea mai ciudată coincidenţă, care a însemnat mult mai mult decât îmi puteam imagina, sau decât credeam că ar putea să fie când am început să îmi pun întrebări cu privire la presupusa mea

soră. Cumva, parcă trebuia să descopăr asta, când te-au rugat să faci evaluarea pentru Christie's. Ea era bunica ta, Phillip. Şi mama pe care eu nu am cunoscut-o niciodată, dar pe care ar fi trebuit să o am aproape. Lacrimile îi şiroiau pe chip, în timp ce Phillip o luă în braţe. Nu îşi văzuse niciodată mama atât de tristă, doar la moartea tatălui lui. Valerie plânse încet, în vreme ce el o ţinea în braţe.

— I-ai spus lui Winnie? o întrebă el şi ea dădu din cap încuviinţând.

— De data asta m-a crezut. Încă le mă găsea scuze părinţilor ei şi spunea că era sigură că aceştia făcuseră ce crezuseră că era corect. Dar să mă ţină departe de mama mea toată viaţa, să mă trateze ca pe o intrusă, să îşi alunge fiica şi să pretindă că a murit nu e corect, chiar şi pentru ei. Winnie m-a implorat să nu creez valuri sau să spun ceva. Mă acuzase cu ceva vreme în urmă că vreau bijuteriile, dar într-un fel surprinzător, vestea aceasta m-a frapat mai mult decât dacă aş fi fost moştenitoarea acelor bijuterii. Ce minciună groaznică au putut spune bunicii mei şi cum i-au distrus viaţa lui Marguerite, răpindu-i singurul copil. Biata femeie a murit singură. Valerie îşi sterse lacrimile şi păru chiar mişcată de acest gând, iar Phillip cumpăni la ce îi spusese.

— Nu mă gândisem la bijuterii, doar la ce au însemnat pentru mama ta şi pentru tine aceste întâmplări nefericite. Sunt de acord, este o poveste groaznică. Dar acum trebuiau luate în considerare şi bijuteriile. Dar adevărul este, mamă, că tu eşti moştenitoarea bijuteriilor. Tu eşti singurul ei copil. Şi dacă aşa stau lucrurile, tu ar trebui să le ai.

— Îi aparţin şi lui Winnie – era şi sora ei. Dar chiar nu îmi pasă de bijuterii. Nu îmi vor aduce mama înapoi.

— Ştiu asta, dar ea ar fi vrut ca tu să le ai. Şi cred că a avut un motiv întemeiat pentru care a ţinut să le păstreze atât de mulţi ani, chiar dacă nu îi mai rămăseseră mulţi

bani. Ori le-a ținut din dragoste pentru Umberto, ori a sperat să te găsească într-o zi şi să ți le dea.

— Dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi lăsat un testament, dar nu a făcut asta, îi reaminti mama lui.

— Nu ştii ce gândea sau în ce stare de sănătate se afla la sfârşitul vieții. Numai faptul că aceste lucruri i-au aparținut ei şi că tu eşti singura ei fiică ar trebui să fie de-ajuns. Nu sunt sigur cum ar trebui să procedăm acum. Dar cred că povestea trebuie să continue dincolo de comportamentul execrabil al bunicilor tăi. Mama ta a lăsat o avere în bijuterii şi ele îți aparțin.

Nu se aşteptase la acest deznodământ, nici măcar atunci când o întrebase despre coincidența de nume. Se gândise că Marguerite ar fi putut fi o verişoară îndepărtată, dar nu bunica lui din partea mamei. Fuse o revelație uimitoare, pentru toți. Şi nu puteau să lase ca povestea să se termine aşa. Trebuiau să îndrepte lucrurile. Phillip nu avea încă o idee clară cum ar trebui să procedeze, dar voia să se gândească bine şi să ia decizia potrivită.

Atunci când îşi reveni din şoc, el îi spuse despre întâlnirile avute cu cei de la Cartier şi Van Cleef şi ce aflase despre bijuterii, despre originea lor şi despre ocaziile importante cu prilejul cărora au fost oferite. De asemenea, o puse la curent cu faptul că a fost să viziteze castelul din Napoli, şi cu întâlnirea avută cu Saverio Salvatore, proprietarul actual al castelului, despre cât de şarmant fusese şi puținul pe care îl aflase despre Marguerite şi Umberto. Toate piesele puzzle-ului se potriveau acum, dar încă mai lipseau informații importante.

— Aş vrea să văd castelul lor cândva, spuse Valerie visătoare, despre casa unde mama ei locuise împreună cu tatăl ei vitreg timp de treizeci şi doi de ani. Valerie îşi recăpăta încet familia care îi lipsise atâta timp, chiar şi după moartea lui Marguerite i se părea mai reală decât familia în

care crescuse.

Vorbiră până târziu în noapte, mâncând în bucătărie şi punând totul cap la cap, pe măsură ce priveau din nou fotografiile. Valerie recunoscu atunci când terminară vinul că ea intenționa să îi facă mamei ei un portret inspirându-se din fotografiile aduse. Voia astfel să se ataşeze de imaginea ei cât mai mult şi să îşi vindece rănile adânci ale trecutului.

Phillip se simți foarte mişcat de toată povestea acesta când plecă spre casă. Erau atât de multe informații la care trebuia să se gândească, din trecut, din prezent şi viitor şi trebuiau să ia nişte măsuri în privința bijuteriilor. Lui Phillip nu îi veni altă soluție în minte decât să o sune pe Jane de dimineață. Ea, probabil, nu ştia mai mult decât el despre cum ar trebui să procedeze în continuare, dar în mod clar trebuiau să facă ceva. Exact ce, rămânea de văzut.

Capitolul 15

După cum plănuise, Phillip o sună pe Jane în dimineața următoare, chiar înainte ca aceasta să apuce să se aşeze la birou. El era încă acasă.

— Cum ți-a fost călătoria? îl întrebă ea, vădit fericită să îl audă, căci se gândise la el toată dimineața.

— Foarte interesantă, recunoscu el, pe un ton preocupat şi serios. El stătuse treaz aproape toată noaptea, gândindu-se la ce îi spusese Valerie şi cum ar putea să o ajute. Trecu direct la subiect. Mă întrebam dacă ai putea să iei prânzul cu mine azi. Mi-ar plăcea să discut cu tine despre ceva.

Dat fiind tonul vocii lui, părea să fie vorba despre chestiuni legate de birou, nu de o întâlnire romantică, deşi ea nu îşi putea imagina despre ce ar putea fi vorba.

— Da, desigur. Unde ai vrea să ne întâlnim?

El îi propuse să se vadă la un alt restaurant tot în

apropiere de biroul lui, destul de liniştit, unde serveau sendvişuri bune, salate şi burgeri. Nu voia să fie distras de delicatese culinare, chelneri intruzivi sau clienți zgomotoşi. Căzură de acord să se întâlnească la ora douăsprezece şi jumătate, iar el era deja la masă când ajunse ea. Era îmbrăcat într-un tricou, un pulover subțire şi pantaloni gri; ea purta, de asemenea, o ținută lejeră, de vreme ce nu ştiuse că urma să ia prânzul la restaurant. Jane observă repede îngrijorarea de pe chipul lui.

Amândoi comandară sendvişuri şi căzură de acord să împartă o salată şi, imediat ce chelnerul luă comanda, Phillip îi povesti despre călătoria prin Europa, vizitele la Van Cleef, Cartier şi castelul din Napoli. Tot ce îi zisese o sensibiliză. Bărbatul hotărî să îi spună şi ce descoperise mama lui. Era o chestiune foarte personală şi intimă, dar cum fuseseră implicați amândoi în aventura aceasta, el se gândi că şi ea trebuie să fie la curent.

— Jane, mama a făcut şi ea nişte săpături şi a aflat unele informații uimitoare. Se pare că este mai mult decât o coincidență de nume în acest caz. Mult mai mult. El îi mărturisi atunci ce aflase Valerie de la Fiona şi ce îi spusese ea lui cu o noapte în urmă, lucruri pe care nu le digerase încă.

— Mi se pare chiar mai ciudat şi incredibil că tu ai apelat la Christie's pentru această evaluare, totul conducând apoi la revelația mamei mele despre trecutul ei, mama ei şi să desluşească tot misterul din jurul nostru. Viața bate filmul. Şi cel mai straniu, mama mea se pare că este moştenitoarea directă a lui Marguerite di San Pignelli şi că ea este bunica mea. Ce ciudat! El se opri descoperind toate aceste coincidențe, iar Jane fu şi ea surprinsă. Şi pe măsură ce îl ascultă povestind despre mama lui, asemănarea dintre spusele lui Phillip cu ceea ce citise în scrisori o năuci.

— Nu ştiu sigur ce ar trebui să facem acum sau cum

dovedim Curții că mama este moştenitoarea de drept a lui Marguerite. Nu poate să vină şi să zică pur şi simplu: „Hei, ea era mama mea.” Mai ales că, de vreme ce bunicii ei i-au falsificat certificatul de naştere, nu cred că va fi uşor de dovedit. Ca să nu mai zic că licitația va avea loc peste două luni. Sunt sigur că totul se va aranja până la urmă, dar nu ştiu care e primul pas pe care trebuie să îl fac. Tu ce crezi?

Jane de-abia îşi mai găsea cuvintele pentru a-i răspunde, dar apoi intră instinctiv în rolul de avocat. Nu era nicio urmă de îndoială în mintea ei.

— Trebuie să suni un avocat, şi repede. Nu poți rezolva chestiuni de genul acesta de unul singur. Trebuie să informezi tribunalul că a fost identificat un moştenitor, iar mama ta trebuie să facă o declarație oficială, iar apoi e obligatoriu să obții dovezile necesare. Nu am idee cât de mult ar dura procesul, care sunt paşii exacți sau ce tip de dovadă se cere. Dar un avocat va şti. Din nefericire, nu este aria mea de expertiză. Apropo, cum se simte mama ta? Trebuie să fi fost un şoc incredibil să descopere că oamenii care au crescut-o au lipsit-o de mama ei şi le-au ținut separate toată viața. Poveştile de genul acesta sunt sfâşietoare! Ştiu că se mai întâmplă şi astfel de lucruri, dar cred că e groaznic pentru ea, spuse Jane cu ochii plini de compasiune. Povestea lui Marguerite şi cea a mamei lui erau reale acum, şi o afectaseră profund.

— Este foarte supărată şi nu pot să o condamn. Ea chiar nu se gândeşte la bijuterii în acest moment, doar la mama pe care a pierdut-o; pe de altă parte cred că bunica ei nu s-a comportat niciodată frumos cu ea. A fost o femeie foarte rece şi cred că i-a purtat mereu ranchiună mamei mele. Dar, în pofida tuturor lucrurilor, trebuie să ne ocupăm şi de bijuterii. Nu mai pot fi scoase la licitație acum că există un moştenitor legal sau fără permisiunea acestuia, iar mama va trebui mai întâi să fie recunoscută oficial. Habar nu am

dacă această procedură va dura zile sau luni. Phillip păru foarte îngrijorat şi Jane la fel.

— Nici eu nu ştiu, recunoscu ea. S-ar putea ca sincronizarea să fie foarte importantă, din păcate Curțile judecătoreşti nu se mişcă prea repede, mai ales când au de-a face cu averea unor persoane decedate care nu se pot plânge de cât de mult durează. Amândoi zâmbiră.

— Nu am nicio idee dacă mătuşa mea, Edwina, va face apel pentru bijuterii. Marguerite a fost sora ei, aşa că s-ar putea să vrea şi ea o parte.

— Trebuie să suni un avocat imediat, reiteră Jane. Pot să îți recomand pe cineva dacă vrei.

— Am pe cineva în minte, spuse el încet.

— Sună-l astăzi, îl îndemnă ea, drept răspuns el dădu din cap încuviințând şi plăti nota, mulțumindu-i pentru întâlnire şi pentru sfatul ei bun. Îl ajuta faptul că a stat de vorbă cu ea şi aprecie asta. Jane era încă uimită de cum îi adusese împreună destinul şi că mama lui era fetița despre care Marguerite povestise în scrisori şi pe care o jelise aproape toată viața. Forța acestui destin era copleşitoare.

— Atunci când Harriet m-a rugat să citesc scrisorile din cutia de valori, sperasem să găsesc un testament. Nu am găsit însă, erau numai scrisori, dar toată povestea este notată pe acele foi de hârtie. Tot ce mi-ai spus, doar că lucrurile sunt privite din perspectiva mamei. Redă în acele pagini părăsirea copilului pe care ea îl numea „dragul meu înger", faptul că a fost forțată să dispară, sosirea la Londra în timpul războiului, întâlnirea cu contele, căsătoria şi traiul cu el, dar şi încercarea de a-şi recupera fetița pe când aceasta avea vârsta de şapte ani. Au făcut tot ce au putut, dar au fost opriți de părinții ei la fiecare mişcare. Marguerite a plecat la New York să o întâlnească când ea împlinise optsprezece ani, cu intenția să îi spună toată povestea, dar de îndată ce a văzut-o de la distanță, i s-a făcut frică să nu o

rănească, să nu îi afecteze reputația şi aşa a hotărât să se întoarcă în Italia fără să se întâlnească cu ea şi, în cele din urmă, a renunțat. Acele scrisori au fost scrise de-a lungul a şaptezeci de ani. Prin ele, îşi exprima dragostea către copilul ei. Nu i-a spus niciodată pe nume şi de fiecare dată a menționat că urma să îi lase ei bijuteriile moştenire, spunea că o să întocmească un testament, dar evident nu a mai ajuns să o facă. Dar reiese din ultimele epistole că mintea nu îi mai era limpede. Se pierduse în trecut. Din nefericire, nu era nimic menționat în scrisori care să poată fi considerat o dovadă legală în acest sens, doar dacă mama ta poate demonstra că Marguerite este mama ei. Dar toată povestea tristă este scrisă în acele rânduri, de la început până la final, sunt redate chiar şi câteva momente frumoase. Era fericită cu contele, dar cea mai puternică forță a fost lipsa fetiței ei. Încă mai am la dosar copii ale scrisorilor. Le voi scana şi ți le voi trimite. Este o poveste tristă, dar citindu-le mama ta va şti cât de mult a iubit-o Marguerite în toți acei ani în care nu au putut fi împreună.

Putea doar să îşi imagineze cât de mult însemnau scrisorile pentru mama lui Phillip, deoarece erau vocea mamei ei. Bărbatul era copleşit de ce aflase. Şi era, într-adevăr, o mărturisire importantă pentru mama lui care merita să ştie ce simțise Marguerite în toți acei ani.

— Ți-aş fi foarte recunoscător dacă mi-ai trimite copiile scrisorilor. Ar putea fi un moment dur pentru mama mea, dar în acelaşi timp şi o alinare. Tot ce ştie ea este ce i-au spus alți oameni. Să citească scrisorile mamei ei ar fi un dar incredibil.

— Sunt atât de bucuroasă că le-am parcurs, spuse Jane încet, chiar dacă nu găsise niciun testament, ceea ce, bineînțeles, ar fi fost mai util pentru Phillip.

Părăsiră restaurantul un pic năuciți de ceea ce tocmai aflaseră unul de la altul. Şi ca să schimbe subiectul devenit

foarte emoționant pentru amândoi în urma descoperirilor făcute, el decise să o întrebe de iubitul ei, fără să spere însă că se schimbase ceva în relația lor.

— De fapt, spuse ea, zâmbindu-i, odată ce ieşiră pe stradă, lucrurile s-au schimbat. M-am mutat în propriul meu apartament acum şi îmi place foarte mult.

— Te mai vezi cu el? o întrebă Phillip, sperând că răspunsul era nu.

— Nu, nu mă mai văd cu el, spuse ea încet. Mă înşela şi eu am aflat. Trebuia să renunț acum şase luni, când relația nu mai mergea, dar credeam că se va rezolva. Nu a fost aşa. Iar el se mută înapoi în Los Angeles împreună cu ea. Fusese un adevărat şoc şi Phillip speră că nu fusese prea dureros pentru ea. Păru calmă şi resemnată, ba chiar puțin uşurată.

— Aş putea să te invit la cină, cândva? o întrebă el, aşa cum o mai făcuse, iar de această dată ea dădu din cap şi păru încântată de propunere.

— Mi-ar face o mare plăcere, spuse ea cu un zâmbet cald, iar el promise să o țină la curent cu situația mamei lui şi cu ce se putea face pentru a confirma că ea era moştenitoarea lui Marguerite. Phillip bănuia că urma un proces complicat şi îndelungat. Şi Jane îi promise să îi expedieze printr-un e-mail în după-amiaza aceea scrisorile scanate. El voia să le copieze că să le citească şi el. Era plin de compasiune pentru mama lui şi pentru ceea ce aflase.

— Te voi suna, îi promise el sărutând-o pe obraz, în timp ce ea îi ură noroc. El se grăbi spre birou ca să ia legătura cu verişoara lui, Penny. Ea era avocatul la care se gândise, fiind partener la o firmă importantă de avocatură şi întotdeauna îi dăduse sfaturi bune. El o sună imediat ce se aşeză la birou, iar Penny ieşi dintr-o întâlnire ca să poată vorbi cu el. Fiind verişori primari şi singuri la părinți, fuseseră dintotdeauna foarte apropiați. Penny avea patruzeci şi cinci de ani, trei copii adolescenți, un fiu de treisprezece ani, o

fiică de cincisprezece ani care o scotea din minți şi un fiu de optsprezece ani care era în ultimul an de liceu. Ei erau nepoții de care se plângea Winnie tot timpul surorii ei.

— Ce s-a întâmplat? Te-au arestat? îl luă ea la întrebări în glumă, iar el râse.

— Nu încă. Dar încearcă. Uite, s-a întâmplat ceva, e cam important. Pot să vin la birou la tine? Biroul ei era pe Wall Street, specialitatea ei fiind taxele şi proprietățile, aşa că era chiar potrivită pentru problema moştenirii.

— Când te gândeai să treci?

— Acum? Mai târziu? în zece minute?

— La naiba, sunt în întâlniri până la ora şase. Dacă este important, îmi voi ruga menajera să stea până mai târziu şi să le dea de mâncare monştrilor de acasă.

— Ar fi grozav dacă ai putea, spuse el cu sinceritate.

— Ne vedem la şase atunci. Nu ai dat de necazuri, nu? Fraudă, delapidare de fonduri?

— Mulțumesc pentru încrederea acordată, spuse el zâmbind ironic.

— Nu se ştie niciodată. Se mai întâmplă şi lucruri ciudate.

— Nu mai ciudate decât ce am să îți povestesc. Ne vedem mai târziu. Şi Penny, mulțumesc!

— Nicio problemă. Ne vedem la şase.

Mai erau trei ore până la întâlnirea cu ea. O jumătate de ceas mai târziu Jane îi trimise scrisorile scanate pe e-mail. Rămăsese la birou toată după-amiaza citindu-le cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji. Ştiind acum tot ce se petrecuse, i se părea tragic că Marguerite fusese lipsită de propriul copil. Poate chiar mai cumplit fusese pentru Marguerite, deoarece mama lui nu a ştiut ce-a pierdut, dar ea îi resimțise lipsa în fiecare zi a vieții sale.

Firma la care lucra Penny avea un nume impresionant şi o reputație pe măsură, iar ea avea un birou frumos.

Devenise partener principal al firmei acum câțiva ani, iar când Phillip intră în încăpere, ea se ridică de pe scaun ca să îl îmbrățişeze. Era o roşcată atrăgătoare, cu o siluetă grozavă şi un soț înnebunit după ea.

Ea se aşeză apoi relaxată la birou avându-l pe Phillip în față şi îi spuse toată povestea. Naşterea nelegitimă a mamei lui, minciuna bunicilor ei şi certificatul de naştere falsificat şi mita cu ajutorul căreia se stipulase că bunica era de fapt mama, „dispariția" fetei lor mai mari şi separarea fetiței de mama ei. Apoi îi povesti şi coincidența evaluării pe care el o făcuse averii lui Marguerite şi investigația mamei sale şi informațiile primite de la fosta ei dădacă, care păreau a fi corecte, dar neoficiale. El îi relatase şi despre scrisorile lui Marguerite, care confirmară toată povestea în amănunt şi prin propriile ei cuvinte.

— Şi ce facem acum ca să demonstrăm oficial că mama este moştenitorul ei legal?

Penny se gândi pentru un moment şi îşi notă câteva idei, aşa cum făcuse şi în timp ce el povestea. Ca avocat, nimic nu o mai surprindea. Auzise poveşti şi mai ciudate, deşi cea a lui Phillip era de-a dreptul remarcabilă.

— În primul rând, trimitem pe cineva să ia o declarație dădacei. La nouăzeci şi patru de ani, nu vrem să amânăm prea mult. Dacă moare în somn noaptea asta, povestea şi coroborarea ei dispare odată cu ea. Voi încerca să trimit acolo pe cineva mâine. Crezi că ar vrea să coopereze cu noi?

— Din câte îmi amintesc, este destul de vorbăreață. Mai mult decât atât, ea a dorit ca mama să afle adevărul. Nu ştiu de ce nu i-a spus mai devreme. Dar, cel puțin, a făcut-o acum. Dacă nu aş fi întocmit acea evaluare, mama nu ar fi văzut niciodată acele fotografii şi, probabil, nu ar fi aflat niciodată cine era mama ei sau că bunica noastră nu era, în realitate, mama ei. Povestea era atât de şocantă, că se minunară amândoi.

— Destinul acționează în feluri neașteptate, spuse Penny cu sinceritate în voce. S-ar putea ca pasul următor pe care vi-l sugerez să nu vrea să îl facă mama ta, dar ar simplifica întreaga poveste. Vreau să facă un test ADN. Vom avea nevoie de un ordin judecătoresc ca să o exhumăm pe mama ei, mătuşa mea şi bunica ta, cred, spuse ea gândindu-se atent la ce spune. Trebuie să obținem aprobarea Curții pentru asta. Şi nu văd de ce nu ar fi de acord, de vreme ce noi am acoperi costurile, ceea ce presupun că e în ordine. El confirmă dând din cap. Şi dacă testul ADN atestă această legătură de rudenie, atunci este destul de simplu. Curtea ar recunoaşte-o oficial pe mama ta în calitate de moştenitor legal, iar ce va face ea apoi cu bijuteriile depinde numai de ea. Rezultatele ADN durează şase săptămâni şi dacă se potrivesc, atunci afacerea este ca şi încheiată.

— Dar mama ta? Nu ar fi şi ea, de asemenea, un moştenitor direct, în calitate de soră a lui Marguerite? Penny se gândi la acest aspect pentru un moment şi ştia cât de impredictibili sunt oamenii atunci când era vorba de moşteniri, dar o cunoştea pe mama ei destul de bine şi situația ei financiară. Tatăl lui Penny îi lăsase o avere considerabilă, iar părinții lui creaseră un fond pentru Penny. Nu era niciun motiv pentru care cele două femei să se lupte pentru bani.

— Cu siguranță, ar putea şi ea pretinde o parte din avere, recunoscu Penny, dar cred că trebuie să lăsăm asta să se rezolve între cele două surori. Lasă-le pe ele să ajungă la o înțelegere. Eu nu cred că mama vrea ceva din averea asta şi se va bucura pentru mama ta, considerând că ea merită asta, mai ales după ce a fost lipsită de propria ei mamă. Hai să vedem cum se descurcă mamele noastre cu asta. Cât de valoroase sunt bijuteriile?

— Potrivit estimărilor noastre, undeva între douăzeci şi treizeci de milioane de dolari, fără impozit desigur, ceea ce

ar reduce această sumă la jumătate. Dar tot este o cifră impresionantă. Penny scoase un fluierat.

— O grămadă de mărunțiș. Valerie ar rămâne cu zece sau cincisprezece milioane de dolari după aplicarea taxelor. N-ar mai avea nevoie de nimic după aceea, chiar nimic şi în comparație cu banii din asigurarea soțului ei decedat. Pare a fi mâna destinului. Uităm că lucrurile bune se întâmplă şi oamenilor buni, nu doar celor răi. Ar fi drăguț pentru mama ta.

— Da, aşa ar fi, căzu de acord Phillip, şi pentru el într-o bună zi, dar el nu se gândi la asta.

— Ei bine, hai să începem. Voi trimite pe cineva mâine să o vadă pe fosta dădacă. Dă-mi într-un e-mail adresa şi datele ei de contact, întreab-o pe mama ta despre testul ADN şi roag-o să mă sune, iar eu voi pregăti un ordin judecătoresc pentru a exhuma rămăşițele lui Marguerite. Totul este mai puțin complicat decât sună. Dacă nu există opoziție pentru moştenirea ei, atunci nu este nicio problemă. Cel puțin, finalul poveştii ar fi mai simplu şi mai fericit decât începutul, şi cu un rezultat pozitiv, ceea ce ar fi o consolare, deşi bijuteriile şi valoarea lor în bani nu constituiau un substitut pentru o mamă.

Era şapte şi jumătate când Phillip plecă din biroul verişoarei lui şi o sună pe Valerie de îndată ce ajunse acasă. Ea picta. O puse la curent cu discuția avută cu Penny şi ea fu de acord să facă testul ADN şi îi dădu adresa Fionei de la azilul de bătrâni din New Hampshire. Îi spuse că urma să o sune mai întâi ea, să o avertizeze că va veni o persoană care să îi ia o declarație. Când Valerie îi telefonă Fionei, aceasta din urmă fu bucuroasă să spună povestea unui investigator.

Valerie era entuziasmată acum în legătură cu rezultatele testului ADN. Plănuia să îl sune pe doctorul ei în ziua următoare. Părea să aibă o nevoie viscerală de a dovedi că Marguerite fusese mama ei, ceea ce nu nega nimeni. Cel

puțin, nu încă. Dar ea voia să aibă confirmarea legală, ca şi cum şi-ar fi dovedit ei înşişi că a avut o mamă care o iubise.

În cele din urmă, Valerie o sună pe Winnie. Voia doar să o pună la curent cu cele aflate. Winnie o ascultă cu atenție şi păru un pic zdruncinată când îi răspunse:

— Totul este atât de încurcat, spuse ea nefericită. Exhumarea cadavrelor, testele ADN. Îmi doresc să îi lăsăm să se odihnească în pace. Dar atunci averea lui Marguerite ar reveni statului, ceea ce i se părea, de asemenea, greşit. Dar ei nu îi plăcea toată chestiunea asta şi să trebuiască să se confrunte cu faptul că părinții ei mințiseră. Nu mai era furioasă pe Valerie, doar că îşi dorea ca nimic din toate acestea să nu se fi întâmplat sau să nu se fi aflat. Era puțin enervată pe Fiona pentru că îi spusese lui Valerie povestea. Winnie ar fi preferat să stea ca struțul toată viața. Asta ar fi preferat şi părinții ei. Era dureros pentru Winnie să accepte că ei mințiseră.

— Ştiu că tu crezi că fac asta pentru bani, îi spuse Valerie cu tristețe, dar oricât ți-ar fi de greu, chiar nu acesta este motivul. Vreau doar să dovedesc că ea era mama mea. Nu am simțit niciodată că am avut mamă. Acum da. Era prea târziu pentru a schimba ceva, dar i se părea copilăresc lui Winnie, la urma urmei ea avusese părinți, chiar dacă nu fuseseră cei reali şi nu era cale de întoarcere acum. Cutia Pandorei fusese deschisă. Şi tu ai dreptul la o parte din bijuterii, să ştii, îi spuse Valerie surorii ei. Era sora ta.

— Nu vreau nimic din averea ei, spuse Edwina cu fermitate. Henry mi-a lăsat mai mult decât de-ajuns. Nu ştiu ce să fac cu tot. Şi părinții lui avuseseră grijă de Penny. Ea avea tot ce voia şi copiii ei la fel. Am creat fonduri care sar peste o generație. Să îți faci griji, dar numai pentru tine şi Phillip. Dacă ea chiar era mama ta, e corect să fie aşa. Winnie nu era o persoană uşor de înțeles sau una foarte fericită, dar era onestă şi corectă, fără să aibă nicio intenție

de a se certa cu Valerie pentru avere, sau măcar să aştepte să primească o parte din ea. Dacă se dovedeşte că sunt mătuşa ta şi nu sora ta, atunci mă poți scoate la cină, spuse Winnie cu un zâmbet rece.

— Dacă vrei, te iau cu mine în Europa, îi promise Valerie. Vreau să văd unde a locuit. Phillip tocmai s-a întors dintr-o vizită făcută la castelul din Napoli. Valerie avu un ton visător.

— Întotdeauna mă îmbolnăvesc în Italia, se plânse Winnie. Mâncarea este prea bogată în calorii. Ultima oară mi-a fost rău la stomac, spuse ea, iar Valerie râse.

— Păi, mai gândeşte-te la asta.

— Poți să îmi faci nişte poze, spuse Winnie cu siguranță în voce şi Valerie recunoscu în sinea ei că îi era mai uşor să călătorească fără ea, fiind în acelaşi timp şi recunoscătoare că Winnie nu plănuia să se opună procesului de moştenire şi că nu voia nimic din avere. Procedura va fi mai simplă aşa.

Următoarea zi, Valerie se duse să facă testul ADN, Penny depuse o cerere pentru exhumarea cadavrului lui Marguerite şi să facă un test ADN, iar apoi angajă un anchetator autorizat să o intervieveze pe Fiona în New Hampshire. Toate lucrurile fuseseră puse în mişcare. În dimineața aceea, imediat ce ajunse la muncă, Jane intră în biroul lui Harriet.

— Avem un moştenitor pentru averea Pignelli, spuse ea cu entuziasm, iar ochii lui Harriet se măriră.

— A răspuns cineva la anunțuri? Harriet părea uimită, dar bucuroasă.

— E mult mai complicat; Jane îi spuse toată povestea în detaliu.

Formularul pentru exhumarea corpului lui Marguerite ajunse pe biroul ei două zile mai târziu cu rugămintea de a compara ADN-ul cu cel al lui Valerie. Ea îl trimise la Curte

imediat pentru a facilita procesul. Când plecă de la birou, nu se putu abține să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi obținut stagiul de practică dorit în dreptul familiei şi nu la tribunal. Nu l-ar mai fi întâlnit pe Phillip şi mama lui poate că nu ar mai fi descoperit adevărul despre trecutul ei.

El o invitase pe Jane la cină în weekendul următor şi să îi viziteze barca când vremea se încălzea. Era entuziasmată. Şi totul mulțumită bijuteriilor lui Marguerite Pearson di San Pignelli din cutia de valori pe care o lăsase abandonată. Totul începu să pară un miracol pentru toți cei implicați.

Atunci când Phillip primi scrisorile de la Jane, el le duse apoi mamei lui în aceeaşi noapte. Urma să primească originalele la un moment dat, dar ştia că ea voia să le citească acum, tipărite, şi nu pe un ecran.

Îi explică încet ce reprezentau ele şi ea începu să plângă, chiar înainte să le scoată din plicul în care le pusese. Valerie îi spuse că voia să le citească singură şi îi mulțumi pentru că i le adusese aşa de repede. Se aştepta să fie un moment dureros, dar nu avea de unde să ştie cât de cumplit era să citească gândurile mamei care suferise atâta după ea, întreaga ei viață. Valerie plânse ore întregi, în timp ce le citi atent şi le parcurse de mai multe ori, dar atunci când termină îşi dădu seama cât de mult o iubise mama ei. Îşi dorea ca aceasta să fi îndrăznit să o abordeze la optsprezece ani, în loc să îi fie frică de faptul că i-ar fi distrus viața. Nu s-ar fi întâmplat nimic rău – i-ar fi îmbunătățit traiul considerabil dacă ar fi întâlnit-o pe mama care a iubit-o. Şi-ar fi dorit ca Marguerite să o fi contactat şi mai târziu, când se mutase la New York, acum douăzeci şi doi de ani. În orice moment al vieții sale, Valerie ar fi primit-o cu brațele deschise, dar acum nu mai avea această şansă. Cel puțin, acum ştia ce pierduse, cine fusese Marguerite şi dragostea pe care i-o purtase. Ştiind că o iubise atât o ajută mult să închidă nişte răni vechi, cauzate de lipsa iubirii materne, cu

excepția dădacei ei, Fiona, care i-a fost în preajmă până la vârsta de zece ani. Nu avusese niciodată parte de dragostea femeii care pretinsese că era mama ei, propria ei bunică. O urâse toată viața pentru modul în care venise pe lume. Şi îşi alungase propria fiică, în timp ce îi răpise şi copilul. Două fiice fuseseră pierdute, nu doar una.

Lui Valerie încă i se părea de neconceput, şi cu toate acestea totul se întâmplase aievea şi tot ce îşi dori, atunci când termină de citit scrisorile, era să îşi poată ține în brațe mama ca să îşi spună cât de mult se iubeau. Ar fi dat orice pentru asta. Dar scrisorile trebuiau să fie îndeajuns şi erau un dar uimitor de la mama pe care nu a cunoscut-o niciodată. Ea îşi dădu seama acum simțind în fiecare celulă a corpului său că Marguerite o iubise întotdeauna din toată inima şi din tot sufletul.

Capitolul 16

În seara de după ce Valerie se duse să îşi facă analizele ADN, pictase în atelier, iar portretul la care lucra începea să semene din ce în ce mai mult cu Marguerite. Avea ceva straniu, aproape dureros, ca un mister care iese la suprafață din neguri ale trecutului. Răspândea tristețe, iar cuvintele Fionei despre părinții ei biologici îi răsunau în minte ca nişte ecouri. Ei fuseseră ca Romeo şi Julieta. Bătrâna îi spusese că părinții lui Tommy fuseseră şi ei supărați din cauza sarcinii lui Marguerite, aşadar probabil nu aveau nici cine ştie ce sentimente călduroase față de Valerie, rodul greşelilor din tinerețe ale fiului lor. Nici atunci când el murise ei nu doriseră să o cunoască, deşi, poate bunicii ei o mințiseră şi despre asta. Acum ea era convinsă că bunicii din partea tatălui muriseră, ar fi trebuit să aibă peste o sută de ani. Totuşi, nu putea să nu se întrebe dacă

alți membri ai acelei familii supraviețuiseră. Dat fiind moartea grabnică a lui Tommy, imediat după naşterea ei, acesta nu ar fi putut să aibă alți copii, dar poate avusese frați sau veri. Voia să ştie mai mult despre rudele ei şi nimeni nu o putea opri. Voia să afle tot. Până în acest moment, obținuse doar jumătate din răspunsuri.

Îşi puse pensulele jos şi plecă din atelier ca să se aşeze la calculatorul din birou, şi să dea o căutare pe internet tastând numele lui Tommy şi al părinților lui. Îi căută pe Google în moduri diferite, chiar şi după data de naştere şi posibila dată a morții. Thomas, Muriel şi Fred Babcock – în cele din urmă, găsi informația care confirma decesul lor. Apoi încercă Thomas Babcock, gândindu-se că
0 rudă şi-ar fi putut boteza un copil după fratele ei, de vreme ce el murise în timpul războiului. Găsi un nume în New York, cu zece ani mai tânăr decât ea, ceea ce ar fi însemnat că poate Tommy avusese un frate care îşi numise copilul după el.

Cu inima bătând cu putere în piept şi cu mâna tremurândă formă numărul aflat şi îşi ținu respirația în timpul apelului. Ar fi fost incredibil ca ea să găsească pe cineva din prima încercare, dar ideea aceasta îi dădea palpitații. Auzise asemenea poveşti ale unor oameni care îşi căutaseră părinții pierduți, iar în multe cazuri aceştia îi dăduseră spre adopție şi după un apel aleatoriu ei se regăsiră cu ajutorul internetului. Ar fi devenit una dintre ei acum, unul dintre copiii născuți în afara căsătoriei, căutându-şi rădăcinile, încercând să reunească fragmente din viața lor pierdută, înainte să fie prea târziu. Sau era deja prea târziu? Oare toate rudele lui Tommy muriseră? Fusese singur la părinți?

Un bărbat răspunse la cel de-al treilea apel. Avea o voce plăcută, iar Valerie începu să îi spună emoționanta poveste despre Tommy Babcock şi mama ei, care s-a petrecut cu

şaptezeci de ani în urmă. Tineri îndrăgostiți despărțiți, o sarcină neaşteptată şi moartea lui în primele săptămâni ale războiului. Auzindu-se rostind aceste cuvinte
1 se păru ciudată povestea, aşa cum o descrise. Bărbatul de la telefon nu îi zise nimic şi ascultă.

— Ai cumva un unchi sau vreo rudă pe nume Thomas Babcock? întrebă ea cu speranță în voce.

— Da, am avut, spuse el, dar nu cred că el este cel pe care îl cauți. Am avut un unchi pe nume Tom, bunicul meu se numea, de asemenea, Thomas. Nu cred că unchiul meu este persoana pe care o cauți, zise el cu un râs uşor.

— De ce nu? întrebă Valerie curioasă, îndoindu-se că vorbea cu cine trebuie. Atâtea coincidențe improbabile se adeveriseră între timp.

— Unchiul meu era homosexual. A fost un activist pentru drepturile homosexualilor şi s-a mutat la San Francisco în anii '60. Un tip nemaipomenit, care a murit de SIDA în 1982. Era un talentat designer de pe Broadway şi a devenit un designer de interior faimos în San Francisco. Nepotul lui părea mândru de el, dar în mod clar nu era persoana căutată.

— Sper să găseşti vreo rudă a tatălui tău. Pare o poveste tristă. De ce ai aşteptat aşa de mult până să îi cauți familia?

— Am descoperit adevărul foarte recent. În zilele acelea, copiii din flori nu erau acceptați şi nimeni nu vorbea despre asta.

— Da, presupun că aşa era, spuse el cu o voce amabilă. Ei bine, mult noroc.

Terminară conversația câteva momente mai târziu, în timp ce Valerie se întrebă câți Babcocks greşiți trebuia să sune înainte să găsească persoana căutată, cea care ar putea fi cumva înrudită cu tatăl ei.

Tastă acelaşi nume din nou şi găsi mult mai mulți, unii chiar de vârsta de patru ani, din state diferite. Şi, în sfârşit,

unul dintre ei putea fi persoana căutată. Avea şaptezeci de ani, născut în acelaşi an în care se sfârşise războiul şi trăia în Santa Barbara, California, cu soția lui Angela şi Walter Babcock, de nouăzeci şi patru de ani. Imediat îşi imagină cum ar fi fost dacă Tommy avusese un frate mai mare care se însurase şi avusese un fiu după război, numindu-l după fratele lui decedat? Ea credea că orice era posibil acum. I-ar fi plăcut să o sune pe Fiona să o întrebe, dar era prea târziu şi probabil că dormea.

Valerie se holbă la nume şi la numărul de telefon, vrând să îl sune cu disperare. Nu îi mai păsa dacă oamenii credeau că era nebună. Luă telefonul şi sună. Era ora şapte seara în California şi, în cel mai rău caz, puteau să spună că nu formase numărul corect şi să îi închidă telefonul. Ea decise deja să întrebe de Thomas Babcock şi nu de tatăl lui. Thomas ar fi fost nepotul tatălui ei natural, dacă ghicise corect. O femeie îi răspunse la telefon cu un accent sudic molatic, atunci când Valerie ceru să vorbească cu Thomas Babcock şi închise ochii în timp ce aştepta. Nu avea nimic de pierdut, în afară de timp şi poate se făcea de ruşine, dar nu îi păsa de asta. O clipă mai târziu, un bărbat cu o voce groasă şi vibrantă îi răspunse la telefon. Nu păru supărat să fie apelat de o străină şi ea îi explică repede şi clar, pe cât posibil, motivul telefonului.

— Ştiu că sună ciudat, dar m-am născut în luna iunie, 1942, în afara căsătoriei, părinții mei au fost Marguerite Wallace Pearson şi un băiat pe nume Tommy Babcock. Părinții lui au fost Muriel şi Fred. Părinții meu aveau şaptesprezece ani pe atunci şi locuiau în New York. Mama a fost trimisă la Mâine ca să mă nască în secret. Tatăl meu a plecat în armată imediat după Pearl Harbor şi a murit într-un accident în ianuarie 1942 în California, înainte ca eu să mă nasc. Bunicii mei m-au crescut şi m-au adoptat. Mi-au trimis mama departe, în Europa după naşterea mea şi nu

am mai văzut-o niciodată. Am aflat toate aceste lucruri foarte recent şi nu am ştiut niciodată nimic despre niciunul dintre părinții mei până acum. Tocmai am găsit-o pe mama mea, care din păcate a murit acum şase luni. Şi acum că ştiu ceva despre el, mă întrebam dacă există rude ale tatălui meu încă în viață care poate ştiu povestea părinților mei şi şi-o amintesc. Mă întrebam dacă tatăl tău, Walter, a avut un frate care se potriveşte descrierii şi dacă a murit în război. Nu mai zise nimic după aceea. Thomas Babcock ascultase politicos şi amabil toată explicația ei, chiar dacă nu era cel pe care îl căuta. Îl impresionă modul în care îi spusese istoria familiei ei şi fu mişcat. Părea o femeie rațională şi i se păru incredibil că îşi căuta părinții la vârsta de şaptezeci şi patru de ani. Presupuse că avea o viață singuratică, ceea ce nu era adevărat, dar el se decise să o ajute, dacă putea.

— De fapt, spuse el cu o voce binevoitoare, eu am fost botezat după un unchi, care a murit în război chiar în acea perioadă. În vârstă de optsprezece ani, dar nu a avut copii. A fost fratele mai mic al tatălui meu şi au fost foarte apropiați în copilărie, de parcă ar fi fost gemeni, aşa spune el. Încă mai plânge când vorbeşte despre el, deşi are nouăzeci şi patru de ani. Te-aş lăsa să vorbeşti cu el, dar e foarte fragil la această vârstă, se duce la culcare devreme şi acum doarme.

— Este posibil ca el să nu fi ştiut despre sarcina nedorită sau poate că nu ți-a spus ca să nu păteze memoria fratelui mai mic?

Bărbatul de la telefon râse.

— Este posibil, dar puțin probabil căci tatăl meu este destul de direct, chiar bădăran uneori. Cred că mi-ar fi spus, dacă ştia că s-ar fi întâmplat aşa ceva. Dar pot să îl întreb. De ce nu îmi lăsați un număr de telefon şi numele dumneavoastră şi voi vorbi cu el mâine, iar apoi vă pot telefona dacă aflu ceva?

— Mulțumesc, spuse ea cu recunoştință. Ştiu că sună stupid şi nu ştiu de ce contează atât de mult la vârsta mea, dar e foarte important pentru mine. Cred că fără să ştiu, i-am căutat toată viața.

— Cu toții avem nevoie să ne ştim originile, spuse Tom Babcock înțelegător. Ea îi dădu numele ei şi numărul de telefon, iar bărbatul îi promise să revină în curând, indiferent de răspuns şi apoi îşi luă la revedere.

— Cine a fost? îl întrebă soția lui, Angie, în timp ce termina de spălat vasele de la cină. Ei trăiau în Montecito, Santa Barbara, iar tatăl lui Tom locuia cu ei. Deşi se deplasa cu ajutorul unui scaun cu rotile, nu voiau să îl interneze într-un azil. Hotărâseră să stea cu ei până la sfârşit. Aveau patru copii mari şi şase nepoți şi voiau să dea exemplu de familie unită, care nu îşi trimiteau bătrânii într-un spital, ci îi prețuiau şi îi respectau, chiar şi atunci când uneori le era greu. Pe de altă parte, era un bătrânel simpatic, deşi starea lui se deteriorase foarte mult în ultimul an.

— O doamnă din New York mai în vârstă decât mine, care spune că este fiica ilegitimă a unui bărbat pe nume Tommy Babcock, care a murit la vârsta de optsprezece ani. Tocmai a aflat de părinții ei adevărați. Mama ei a murit deja, dar încearcă să găsească rude de-ale tatălui. Nu cred că noi suntem persoanele pe care le caută. I-am promis însă că îl întreb pe tata, dar aş zice că el mi-ar fi spus aşa ceva. Nu a avut niciodată secrete față de noi, spuse Tom şi îşi puse brațul în jurul ei, iar ea era de acord cu el.

Angie se născuse în Carolina de Sud şi avea de patruzeci şi trei de ani o căsnicie fericită. Tatăl ei se stabilise în California, în La Jolla, după ce rămăsese în San Diego după război, iar Tom văzuse lumina zilei acolo şi trăise în California toată viața sa, deşi părinții lui erau originari din New York. El şi Angie se cunoscuseră la Universitatea din

San Diego, se căsătoriseră chiar după absolvirea studiilor şi se mutaseră în Santa Barbara unde trăiau şi azi. Iar copiii lor adulți trăiau în Santa Barbara şi Los Angeles şi îi vedeau foarte des.

Tom era arhitect de formație, meserie pe care încă o practica. El spusese întotdeauna că pensia nu era pentru el. Tatăl lui avusese o afacere de succes şi se pensionase la optzeci şi trei de ani. Angie era designer de interior şi colabora des cu Tom. Erau fericiți, ocupați şi împliniți şi încă implicați în carierele lor, iar copiii lor o duceau şi ei foarte bine. Aveau mulți prieteni şi erau, în general, oameni cumsecade. Bunătatea lui Tom se făcu simțită prin telefon, ceea ce o îndemnă pe Valerie să îşi spună povestea, deşi el nu părea să fie cel pe care îl căuta. Şi îi luă atât de multă energie să îl sune, că nu mai telefonă pe nimeni altcineva după aceea, ci se duse la culcare.

Următoarea dimineață, după ce îşi ajută tatăl să se spele şi să se bărbierească, îl îmbrăcă şi îl aşeză în scaunul cu rotile, Tom îi spuse despre telefonul din seara de dinainte.

— Te-a căutat o femeie din New York, tată. Fiul îşi tachină părintele un pic – nu îşi pierduse încă simțul umorului. A zis că a auzit că eşti un tip chipeş. Walter Babcock pufni şi nu crezu niciun cuvânt, iar apoi fiul lui îi explică motivul telefonului. Mi-a povestit că părinții ei au fost doi tineri de şaptesprezece ani, din New York, se întâmpla în anul 1941. Mama ei a rămas însărcinată cu ea, iar apoi a fost trimisă să nască şi cred că bunicii ei le-au despărțit şi nu şi-a cunoscut mama niciodată. Nici nu a ştiut de ea până acum. A spus că tatăl ei a fost ucis într-un accident, imediat după ce a fost recrutat în ianuarie 1942, înainte ca ea să se nască, când mama ei avea doar optsprezece ani. Tocmai a aflat despre toate astea. A descoperit cine a fost mama ei, dar deja a murit şi acum caută rudele tatălui ei, ca să îşi găsească rădăcinile. Părea o persoană foarte drăguță, are

şaptezeci şi patru de ani, aşa că nu e copil. Povestea părea asemănătoare cu cea a unchiului Tommy, numai că tu nu mi-ai pomenit niciodată nimic despre vreun copil. Pe mama ei o chema Margaret Pearson, sau ceva de genul acesta. Era pe-aproape. Poate nu ai ştiut? Tom îl întrebă pe tatăl lui în trecere, dar bătrânul îi răspunse supărat şi agitat:

— Aş fi ştiut dacă ar fi lăsat vreo fată însărcinată. Tommy nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Desigur, nu e vorba de el. Ce are femeia aceea, dacă la vârsta ei spune asemenea minciuni despre oameni care au murit acum şaptezeci şi patru de ani? Ar trebui să îi fie ruşine. Sper că nu vei mai vorbi cu ea. El se încruntă în scaunul său cu rotile, afişând o privire de temut, iar fiul său îşi dădu seama că începuse ziua prost. El încă păstra neîntinată memoria fratelui său şi se înfurie când auzi ce spusese acea femeie şi ce încercase să facă.

— I-am promis că o voi suna oricum, spuse Tom relaxat. Părea serios preocupată. Cred că este trist să nu ştii cine sunt părinții tăi până la vârsta de şaptezeci şi patru de ani, şi să nu îi fi cunoscut niciodată.

— La vârsta ei nu ar mai trebui să îi pese. Nu are copii?

— Nu am întrebat, îi răspunse Tom sincer. Poate că nu. Dar chiar dacă îi are, ai mai citit asemenea poveşti, sau le-ai văzut la TV, ale unor oameni în vârstă de optzeci de ani care îşi caută părinții şi mai bătrâni care i-au dat spre adopție cu mult timp în urmă. Cred că asemenea lucruri ar bântui pe oricine. Sunt bucuros că nu e vorba de unchiul Tommy. Cred că a fost groaznic pentru acea biată femeie să nu îşi fi cunoscut niciodată părinții. Nici el nu îşi cunoscuse unchiul, dar tatăl lui vorbise despre el toată viața lui. Nu trecuse niciodată peste moartea fratelui lui mai mic.

Tom îşi conduse tatăl aflat în scaunul cu rotile până în bucătărie ca să îi prepare micul dejun, iar menajera lui şi un asistent ajunseră să aibă grijă de el. Nu îl lăsau

niciodată singur. Imediat, el şi Angie plecară la muncă împreună. Tom o sună pe Valerie de la biroul lui de arhitectură şi îi spuse despre conversaţia avută cu tatăl lui.

— Îmi pare rău, doamnă Lawton. Mi-ar fi plăcut să revin cu detalii despre nişte rude de-ale dumneavoastră. Este o poveste cu adevărat impresionantă şi sper să găsiţi persoanele pe care le căutaţi. Mă tem că nu am veşti bune. Nu îi spuse că tatăl lui fusese scandalizat de povestea pe care el însuşi o găsi foarte intensă emoţional.

— Mulţumesc mult că aţi încercat, îi spuse Valerie pe un ton liniştit, recunoscătoare că vorbise cu tatăl lui şi că revenise cu un telefon, fără să o creadă nebună. Dar se întâmplau şi lucruri ciudate, şi poate aşa era şi în cazul acesta.

— Ştiu că aveam puţine şanse de reuşită. Nu am nicio idee cum să procedez în continuare. Deşi mai erau mulţi Babcock pe care nu îi contactase.

— Poate o agenţie de detectivi v-ar putea ajuta, îi sugeră el.

— Nu mă gândisem la asta, recunoscu ea, dar totul este aşa de nou pentru mine referitor la căutarea unor părinţi pierduţi. Credeam că ştiu foarte bine cine au fost ai mei. Se pare că nu a fost aşa.

— Atunci, mult noroc, îi ură Tom şi închise telefonul, după care uită de toată problema.

În următoarele trei zile menajera şi asistentul îi spuseră că Walter devenise imposibil. Prost-dispus, pricinos, agitat, nu mâncase aproape nimic. Când Tom intră în camera lui odată ce ajunse acasă de la serviciu la finalul celor trei zile, îl găsi pe Walter plângând, ceea ce îl sperie. El nu îl văzuse niciodată aşa, când păşi în încăpere, tatăl lui se întoarse spre el cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Ce s-a întâmplat, tată? Te simţi rău? Vrei să îl sun pe doctor? Joe şi Carmen spun că nu mănânci. Şi o respinse şi

pe Angie cu cina seara trecută.

— Este femeia aceea, spuse el cu o voce sugrumată.

— Care femeie? Carmen? Menajera stătea la ei de pe vremea când erau copii, şi dintotdeauna s-a comportat frumos cu el. Te-a tratat urât?

— Nu, îşi scutură el capul amarnic şi arăta de parcă se micşorase în numai câteva zile. Cea care te-a sunat şi ți-a spus minciunile acelea despre Tommy. De ce ar face aşa ceva? A fost un băiat atât de bun. Era de-a dreptul supărat din cauza telefonului primit, iar Tom se îngrijoră că ar putea fi vorba de un simptom al demenței, deşi nu mai dăduse semne de acest fel înainte. Dar arăta vădit supărat şi agitat.

— Desigur că a fost aşa, tată. Tom încercă să îl liniştească, dar bătrânul se dovedi de neconsolat față de ceea ce el considera o insultă adusă memoriei fratelui său decedat, pe care îl respecta ca pe un sfânt. Ea îşi căuta familia din partea tatălui. Nu poți să o condamni pentru asta. Nu a vrut să rănească pe nimeni.

— Nu a lăsat pe nimeni vreodată însărcinată, insistă Walter, plângând în continuare.

— Ea ne-a găsit pe internet, tată. Nu îl ştia pe unchiul Tommy.

— Este la fel de rea ca şi mama ei, spuse el brusc pe un ton înfiorător, pe care fiul lui nu îl mai auzise niciodată. Nu am plăcut-o niciodată. Voia doar să îl prindă pe Tommy în capcană şi a obținut ce a vrut, iar apoi a primit ce a meritat. Au trimis-o într-o închisoare pentru fete rele în New England, undeva. Părinții meu nu l-au lăsat pe Tommy să o mai vadă vreodată. El se credea îndrăgostit de ea, chiar voia să se căsătorească cu ea, dar tata nu l-a lăsat. Şi apoi a fost ucis. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Nu a mai contat după aceea. Plângea acum şi mai tare, în vreme ce Tom îl fixa cu privirea.

— Ai cunoscut-o? Tatăl lui nu îi mai răspundea şi se uita

pe fereastră cu lacrimile curgând pe obraji.

— El nu mai vorbea cu mine deloc, de îndrăgostit ce era. Îl vrăjise. Mi-a spus că vrea să se însoare cu ea. Era evident că tatăl lui fusese invidios pe ea şi pe dragostea celor doi. Şi se părea că plătiseră un preț mare pentru ea, despărțiți unul de altul, pedepsiți de părinții lor, copilul fâindu-le luat de lângă mamă de către propriii ei părinți, iar băiatul pe care îl iubise murise în timp ce ea era însărcinată. Simți numai compasiune şi milă pentru ea, în timp ce tatăl lui era furios şi gelos şi îşi minţise şi fiul în legătură cu asta, numai ca să protejeze amintirea fratelui său.

— Tată, de ce nu mi-ai spus? Aceste lucruri se întâmplau, mai ales la vremea aceea. Trebuie să fi fost un scandal imens în perioada aceea, spuse Tom cu compasiune.

— Ar fi fost, dar părinții mei nu au lăsat să se întâmple asta. Au ascuns toată povestea imediat şi aşa au făcut şi părinții ei. Nimeni nu a vrut acel copil. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el, dar a primit ce merita şi aşa a pățit şi mama lui, Marguerite, am urât-o.

— Cred că am vorbit cu „copilul" zilele trecute. Şi nu sunt de acord cu tine când spui că a primit ce a meritat. Ce a făcut ea ca să merite asta? Şaptezeci şi cinci de ani mai târziu încă îşi mai caută părinții, încercând să îşi dea seama cine au fost. Asta mie nu mi se pare corect. Pentru că doi adolescenți s-au îndrăgostit unul de altul? Haide, tată! Tu eşti unchiul ei. Şi dacă este o persoană drăguță? Crezi că Tommy şi-ar fi dorit să te comporți aşa cu fata pe care a iubit-o, sau cu copilul lor? Dacă era vorba de copilul tău şi tu ai fi fost cel ucis – s-ar fi prefăcut el că nu ştie nimic despre ea şi ar fi ignorat-o? Tată, mi-e ruşine pentru tine. Eşti mai bun decât atât. Cel puțin, îi putem spune că a găsit familia tatălui ei. Sunt sigur că nu îți va cere bani. Tom îi zâmbi, încercând să îl bine-dispună.

— De unde ştii? Familia Pearson a fost destul de înstărită,

deşi îşi pierduseră banii în timpul Marii Depresii. Ei se credeau deasupra tuturor şi apoi uite ce li s-a întâmplat. Prețioasa lor fiică a rămas însărcinată. Mama voia să o omoare şi i-a interzis lui Tommy să o mai vadă. El a plâns toată noaptea din cauza asta şi apoi părinții ei au trimis-o departe în ziua următoare. Cred că a mers să o vadă o dată, la pension, dar apoi el a fost trimis în California şi a murit imediat după aceea. Tom nu îl mai văzuse niciodată pe tatăl lui comportându-se atât de aspru, întreaga poveste părea un coşmar, mai ales pentru cei doi tineri, care fuseseră tratați ca nişte infractori de către părinții lor. Lui Tom îi păru rău pentru amândoi. Dar Valerie atinse clar un punct sensibil cu povestea lor. Tatăl lui nu îşi reveni încă.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu ea, lătră Walter la el şi Tom ieşi din cameră încet, ca să îl lase să se calmeze. După aceea, se duse să vorbească cu Angie despre ce se întâmplase. Şi ea rămase stană de piatră. Walter minți se ca să îi protejeze amintirea fratelui său şi nu avu niciun regret.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă Angie în timp ce luau cina în linişte în bucătărie, după ce tatăl lui se duse la culcare. În sfârşit, se mai calmă puțin după ce avu ocazia să vorbească cu cineva şi Tom nu mai pomenise nimic despre acest subiect.

— O voi suna mâine de la birou, aveam acolo numărul de telefon. Sper că nu l-am aruncat. Îi voi spune că tatăl meu m-a minți t. Nu a mai făcut aşa ceva până acum.

— Ştii cât de sensibil este când vine vorba de fratele lui, spuse Angie înțelegătoare, dar Tom păru şocat şi dezamăgit.

— Îți poți imagina ce coşmar a fost pentru acei doi tineri, în special pe vremea aceea? Şi uite, ea nu şi-a întâlnit niciodată mama, habar nu are cine a fost ea sau tatăl ei. Şi cine ştie, dacă ar fi trăit, unchiul Tommy s-ar fi putut căsători cu ea şi am fi avut o mătuşă Marguerite, amintindu-şi că tatăl lui îl corectase când îi pronunțase

numele. În loc de asta, ea a fost exilată, iar copilul lor a devenit un suflet pierdut. Este o poveste groaznică, spuse el, profund supărat din cauza celor întâmplate. După cum promisese, o sună pe Valerie la prima oră de dimineață, după ce găsi foaia de hârtie pe care notase numărul ei de telefon.

Ea picta în atelier când el o sună, uitându-se atent la portretul lui Marguerite. Era vremea prânzului la New York, într-o zi cu vânt puternic din luna martie. Ea nu îi recunoscu vocea imediat.

— Doamna Lawton? întrebă el precaut.

— Da

— Tom Babcock. Am vorbit zilele trecute despre unchiul şi tatăl meu. Ştia cine era în momentul în care el îşi rostise numele.

— Desigur, nu v-am recunoscut vocea la început. Zâmbi când spuse asta. Ce drăguț din partea dumneavoastră că mă sunați. Îmi pare cu adevărat rău că v-am deranjat, speram doar ca voi să fiți familia căutată. Ea păru chiar ruşinată de situație, dat fiind că tatăl lui Tom nu ştia nimic despre părinții ei.

— Vă datorez scuze, zise Tom direct, regretând sincer. Tatăl meu m-a mințit, deşi nu a mai făcut asta niciodată. Nu ştiu cum să vă explic mai bine, dar chiar îmi pare rău. Nu am vrut să vă induc în eroare. Tatăl meu a cunoscut-o de fapt pe mama dumneavoastră şi ştia povestea. Doar că nu avea idee ce se întâmplase cu copilul şi cred că nimeni nu vorbea pe vremea aceea despre aşa ceva. Trebuie să fi fost groaznic pentru mama ta şi pentru unchiul meu.

— Dumnezeule! exclamă ea de parcă tocmai câştigase premiul cel mare la loterie. Tatăl tău este fratele lui Tommy Babcock? El este unchiul meu? Lacrimi apărură şi în ochii ei şi în ochii lui Tom Babcock. Ea era atât de emoționată, că şi el se simți impresionat.

— Iar eu sunt vărul tău. Nu ştiu dacă este o binecuvântare pentru tine sau nu, sau vreun prilej de sărbătoare, dar ai găsit familia pe care o căutai. Îmi pare atât de rău că tatăl meu m-a mințit, spuse el din nou. Îşi iubea fratele foarte mult şi nu cred că a trecut vreodată peste pierderea lui. Ideea că aşa ceva i-ar păta amintirea, din cauza unei sarcini nedorite, a fost pur şi simplu prea mult pentru el.

— Înțeleg. Era ceva de neconceput pe atunci. Bieții copii trebuie să fi fost disperați. Este greu să îmi imaginez, dar atunci când unchiul tău a murit şi mama mea trebuie să fi suferit groaznic. Părinții ei au îndepărtat-o pentru totdeauna după naşterea mea şi au pretins că ea murise. Au trimis-o în Europa în timpul războiului şi nu am mai văzut-o niciodată. Iar bunicii mei au pretins că erau părinții mei. A fost destul de tulburător.

— Cu siguranță. Îmi pare rău că nu au cunoscut-o niciodată.

— Şi mie, spuse Valerie cu tristețe. Am câteva fotografii de-ale ei. Le-am primit recent şi am aflat mai multe despre ea acum. Nu a mai avut alți copii. Doar pe mine.

— Tu ai copii? o întrebă Tom, curios, din moment ce aflase că sunt înrudiți.

— Da, un fiu pe nume Phillip. Este minunat. Are treizeci şi patru de ani şi este angajat la casa de licitații Christie's, la departamentul de bijuterii. Are un masterat în istoria artei. Tatăl lui a fost profesor de istoria artei şi eu sunt pictoriță.

— Eu sunt arhitect, iar soția mea este designer de interior. Avem patru copii mari şi şase nepoți.

Brusc, acum erau o familie, iar amândoi erau entuziasmați. Valerie păru timidă când îi adresă următoarea întrebare:

— Crezi că ne-am putea întâlni vreodată?

— Sigur că da, spuse el cu amabilitate. Doar suntem veri primari.

— Nu cred că tatăl tău ar vrea să mă vadă, dacă îl supără atât de mult povestea. Ştiind că era foarte în vârstă, ea nu voia să îi cauzeze vreun infarct şi să i se tragă moartea de la asta.

— Nu cred să fie cazul, spuse Tom ferm. Sunt sigur că fratele lui sfânt i-ar fi cunoscut fiica dacă situaţia ar fi fost inversă, dacă tot ce spune tata despre el este adevărat, pe vremea când era doar un copil a fost un tip extraordinar. Mă întristează când mă gândesc la moartea atât de timpurie a unchiului meu. Valerie fu de acord.

— Dacă nu deranjez pe nimeni, atunci poate v-aş putea vizita în următoarele săptămâni. El nu ştia nimic despre ea, dacă cumva se aştepta să o invite la ei acasă, ceea ce ar fi fost dificil, chiar dacă erau veri.

— Aş putea să stau la Biltmore, spuse ea repede. Am mai fost acolo.

— Voi vorbi cu soţia mea despre asta şi vom aranja ceva, îi promise el. Şi Valerie, spuse el pe un ton amabil, mă bucur că ai dat de noi.

— Şi eu, spuse ea cu lacrimi pe obraji. Nu era ca şi când şi-ar fi găsit tatăl, dar era destul de aproape. De-abia aştepta să îi întâlnească, fiind extrem de entuziasmată când închise telefonul. Aştepta rezultatele testului ADN acum, ca să fie totul oficial, dar în inima ei ştia rezultatul. De asemenea, era important să găsească şi familia tatălui ei, dacă putea.

Primi veşti de la Angie două zile mai târziu, şi ele căzură de acord în ceea ce priveşte weekendul potrivit pentru vizită. Mai erau zece zile până atunci. Valerie de-abia aştepta să întâlnească familia pe care nu o cunoscuse niciodată, nu avea cum să nu fie de o mie de ori mai bună decât cea în care crescuse.

Phillip se arătă surprins când o sună, în următoarea săptămână, iar Valerie îi zise că va pleca în California pentru un weekend.

— Ce faci acolo? Ai o expoziție?

— Nu, mă duc să îmi vizitez verii, spuse ea cu o voce jucăuşă. De când îi găsise, fusese într-o dispoziție mult mai bună.

— Ce veri? Nu avem veri în California. Singura verişoară pe care o ştia era Penny.

— Acum avem. I-am căutat pe internet într-o noapte. Încercam să găsesc rude de-ale tatălui meu. Am introdus în motorul de căutare diferite cuvinte-cheie şi am avut noroc din a doua încercare. L-am găsit pe fratele mai mare şi pe nepotul tatălui meu. Tatăl lui a negat că ar fi vorba de el la început, din cauza dezonoarei ce ar fi căzut asupra familiei lor şi încerca să îşi protejeze fratele. Apoi fiul lui m-a sunat înapoi când şi-a dat seama că fratele lui Tommy, tatăl lui, a mințit. O să mă duc în vizită să îi cunosc. Valerie se comporta ca un copil în ziua de Crăciun.

— Sunt oameni cumsecade? Phillip deveni îngrijorat – nu voia ca să se poarte rău cineva cu ea. O crezu puțin naivă, mai ales dacă fratele tatălui ei fusese necinstit şi ostil la început.

— Aşa par. Tom, vărul meu, este arhitect şi e căsătorit cu o femeie foarte drăguță. Am vorbit cu ea – este designer de interior. Au patru copii mari care trăiesc în Santa Barbara şi au şi nepoți. Tom are şaizeci şi cinci de ani şi ea este cu câțiva ani mai tânără. Walter, fratele tatălui meu, are nouăzeci şi patru de ani şi se pare că sănătatea lui este destul de şubredă. Ea aflase totul despre ei, în vreme ce el până acum nu ştiuse nimic.

— Păi, văd că ai fost foarte ocupată. Vrei să vin cu tine? El avea planuri în weekendul acela, dar, dacă Valerie dorea, ar fi mers cu ea. Pe Phillip nu îl încânta ideea ca mama lui

să facă o excursie de una singură la acei oameni, dar ea nu avea nicio problemă cu asta.

— Desigur că nu. Voi fi bine, dar mulțumesc pentru că te-ai oferit. Stau doar peste weekend. Am o săptămână plină după aceea, cu o întrunire de comisie la Met.

— Sună-mă după ce ajungi. Unde stai?

— La Biltmore. Ea făcu totul să sune ca o aventură, iar Phillip zâmbi în sinea lui când închise telefonul.

Îi povestise lui Jane despre asta în seara aceea. Era cea de-a doua lor întâlnire. El o dusese la cină şi la film cu o săptămână înainte şi totul mersese foarte bine. Plănuiau să petreacă ziua împreună pe barca lui weekendul acela. Jane de-abia aştepta.

Fu impresionată când auzi de planurile lui Valerie de a lua avionul până în California ca să îşi întâlnească rudele tatălui ei. I se păru un gest foarte curajos din partea ei şi îi spuse asta şi lui Phillip.

— Înseamnă mult pentru ea. Cred că s-a simțit ca o străină toată copilăria şi respinsă de familie, aşa că acum îşi doreşte enorm să îşi întâlnească rudele de care nu a ştiut atâta vreme, dacă asta are sens.

— Sigur că da. Dar ținând cont de ce ştim acum, despre familia ei biologică, trebuie să îi fi fost atât de greu copil fiind.

— Nu cred că i-a fost uşor. Ea este foarte diferită de sora ei şi de bunicii care au pretins că-i erau părinți. Valerie este o persoană mult mai caldă. Mama ei trebuie să fi semănat cu ea. Ce păcat că nu a cunoscut-o niciodată! se plânse el. Şi apoi adăugă: Mi-ar plăcea să o cunoşti cândva. Jane păru plăcut surprinsă de sugestie.

— Trebuie să o întâlnesc pe *Dulcea Sallie* întâi, spuse ea referindu-se la barca lui, iar Phillip zâmbi larg.

— Trebuie să fii conştientă că ea va fi mereu prima mea dragoste. A fost femeia vieții mele până acum.

— Crede-mă, înțeleg. Tatăl meu ar renunța la toată familia noastră numai ca să își păstreze barca. Nu poți să intervii între un bărbat şi barca lui cu vele.

— Atunci, totul ar trebui să fie bine, glumi el.

Seara fu foarte plăcută pentru amândoi, iar el reuşi să arunce o privire în apartamentul ei mic şi vesel atunci când a luat-o de acasă pentru cea de-a doua lor întâlnire. Făcuse minuni cu lucrurile cumpărate de la IKEA şi locuința i se păru chiar confortabilă, deşi ea se mutase acolo destul de recent. Era tipul de magie de care şi mama lui era capabilă.

Vorbiră un pic despre rezultatele testului ADN pe care le aşteptau. Ordinul judecătoresc pentru exhumarea cadavrului lui Marguerite şi testul ADN fuseseră aprobate şi semnate de judecător cu o săptămână în urmă, mai aveau de aşteptat încă cinci săptămâni pentru rezultate, dar nu era loc de îndoială. Era clar din mărturia depusă de Fiona că Marguerite era mama ei. Jane mai adăugă că ea urma să plece de la tribunal înainte ca rezultatele să ajungă. Trebuia să mai frecventeze cursurile două luni, iar în iunie urma absolvirea.

— Şi ce vei face după absolvire? o întrebă la cină.

— Trebuie să trec examenul de barou şi să mă angajez la o firmă de avocatură. Ea îşi trimisese CV-ul la mai multe firme de top, dar nu îi răspunsese încă niciuna dintre ele. Şi ea trebuia să se concentreze asupra examenului în curând. Vreau să merg acasă, în Michigan, pentru câteva săptămâni ca să îmi văd părinții, înainte să încep să lucrez. Phillip îi dădu dreptate.

Timpul petrecut în compania ei trecea repede, pe măsură ce abordară o varietate de subiecte şi începură să se cunoască mai bine. El nu mai întâlnise până acum o femeie cu care să îi fie atât de uşor să petreacă timpul. Totul decurgea simplu şi firesc când era cu ea. Avea impresia că şi mama lui o să o placă.

Adevăratul test veni atunci când el o conduse la Long Island în weekend. O luă de la apartamentul ei la ora nouă dimineața şi se simți uşurat când văzu că purta blugi, o jachetă călduroasă şi tenişi. Ultima fată pe care o invitase pe barcă apăru într-o fustă mini şi tocuri. Fu de-a dreptul impresionat când ea îl ajută cu velele şi frânghiile. Tatăl ei o învățase bine şi ştia exact ce era de făcut. Pregătise prânzul într-un coş de picnic şi aruncă ancora într-o enclavă mică unde se afla un adăpost cu soarele cald deasupra lor şi adia briza.

— Este perfect aici, spuse ea, zâmbindu-i, bucurându-se vădit de ziua petrecută cu el. Barca cu vele avea parcă o atmosferă proprie, ce le permitea să uite de probleme şi să se bucure de briză şi de mare. Se întinseră pe punte la soare după aceea. Încă era prea frig pentru înot şi cum stătea ea acolo cu ochii închişi, el se aplecă şi o sărută, iar ea îşi petrecu brațele în jurul gâtului lui şi îi zâmbi. Niciunul dintre ei nu spuse nimic, ci doar se bucurară împreună de moment, iar apoi el se îndepărtă uşor, sprijinindu-se în cot, lângă ea.

— Cum de sunt aşa de norocos? o întrebă el fericit. Credeam că o să fac doar o evaluare plictisitoare, dar în loc de asta te-am găsit pe tine. Phillip simțea că îi era predestinată. Şi ea simțea acelaşi lucru despre el, fiind, la rândul ei, conştientă că ar fi putut să fie în continuare nefericită cu John, dacă nu ar fi avut curajul să îl părăsească. Acum era bucuroasă că decisese să plece şi că nu lăsase totul să continue până în iunie.

— Mă placi pentru că ştiu cât de cât să navighez, îl tachină ea, iar el îi zâmbi larg.

— Da, şi pentru asta. Dar şi pentru că eşti deşteaptă, drăguță şi bună, ca să nu mai zic cât de frumoasă eşti. El o sărută din nou şi apoi se aşeză lângă ea, ținând-o în brațe. Rămăseseră aşa multă vreme, dar nu merseră mai departe.

Amândoi ştiau că era prea curând şi nu voiau să grăbească lucrurile. Voiau să savureze începutul şi să vadă apoi încotro se îndreptau. Nu era nicio grabă. Puțin mai târziu, începură să navigheze din nou şi se bucurară de după-amiaza petrecută cu *Dulcea Sallie*. La sfârşitul zilei, amândoi erau obosiți şi relaxați. Ea îl ajută să lege barca de doc şi merseră la maşina lui ținându-se de mână.

— Mulțumesc pentru ziua asta atât de frumoasă, spuse ea. Phillip putu să îşi dea seama că era sinceră. Fusese o zi perfectă pentru amândoi.

Gătiră cina împreună în apartamentul ei în seara aceea şi se uitară apoi la un film. Stătură unul lângă altul şi el o sărută. Era după miezul nopții când el plecă, promițând să o sune în ziua următoare. Ea acceptase deja să petreacă cu el pe barcă şi weekendul următor, începea să creadă că e femeia perfectă pentru el.

Înainte de plecarea în California, Valerie o sună pe Winnie să o anunțe despre acest lucru. Dintotdeauna a încercat să păstreze legătura cu ea, în caz că avea nevoie de ceva. Lui Valerie îi plăcea să o țină la curent cu planurile ei, pentru ca apoi Winnie să o poată suna pe Penny sau pe altcineva, cum ar fi menajera, dacă avea nevoie de ceva.

— Unde pleci? o întrebă Winnie bănuitoare.

— În California, îi răspunse Valerie vag. Nu era sigură dacă voia să îi mărturisească pe cine vizita şi de ce.

— Ce faci acolo?

— Mă duc în Santa Barbara, să mă văd cu nişte prieteni.

— Ce drum lung pentru doar ca să petreci un weekend acolo. Winnie ura să plece de acasă, motivând că îi plăcea să doarmă în patul ei. Nu fusese niciodată aventuroasă, nici măcar în tinerețe. Ce prieteni ai tu în Santa Barbara? Nu îşi amintea ca Valerie să îi fi menționat ceva în sensul acesta şi, desigur, avea dreptate. Deşi părea mult mai în vârstă decât Valerie, memoria ei era brici.

Valerie văzu atunci că nu mai are cum să evite, aşa că îi spuse despre ce era vorba.

— I-ai găsit pe internet? Eşti nebună? Dacă sunt criminali în serie sau oameni groaznici?

— Atunci nu îi voi mai revedea niciodată. Stau la hotel, la Biltmore, dacă vrei să dai de mine. S-ar putea ca şi ei să îşi facă griji în privința mea. Nici ei nu ştiu cine sunt. I-am sunat aşa din senin şi le-am zis povestea mea. Au fost extrem de drăguți. Vreau doar să îi cunosc, să văd cum mă simt după ce fac asta. Primise deodată noi rude şi o cu totul altă viață.

— De ce ai nevoie de ei acum, la vârsta ta? Ce mai contează? Lui Winnie i se păru foarte deranjant, mai întâi descoperirea teribilă a lui Marguerite şi apoi insistența ei cu testul ADN. Fusese ideea propriei sale fiice şi Winnie nu era mulțumită nici de acest lucru. Şi acum ea urma să îi întâlnească familia presupusului ei tată, care putea să fie de-a dreptul înfiorătoare. De ce nu lăsa ea morții să se odihnească în pace? Totul era atât de supărător.

— Nu ştiu, spuse sincer Valerie. Simt doar că e ceva ce trebuie să fac. Tommy a fost tatăl meu, iar aceasta este familia lui. Vreau să îi întâlnesc, să văd dacă simt vreo conexiune cu ei. Nu am simțit nicio legătură cu cei despre care am crezut că erau părinții mei, bunicii mei, de fapt.

— Şi crezi că vei simți ceva dacă te vezi cu un unchi sau cu un văr pe care nu i-ai întâlnit niciodată? Ce ai putea să ai în comun cu ei?

— Nu ştiu. Vreau să aflu însă. Ea pornise într-o misiune, iar aventura aceasta devenise ca un fel de pelerinaj, pentru a onora trecutul. Nu îi spuse lui Winnie despre scrisorile mamei ei. Voia să îi protejeze intimitatea, căci Winnie avea mereu ceva negativ de comentat. Dar legătura de familie cu Babcock era mai puțin intimă pentru ea, şi putea să vorbească despre asta.

— S-ar putea să nu simți nicio conexiune nici cu tatăl tău biologic, din moment ce erau copii pe atunci. Dar Babcock era familia ei, orice ar fi crezut Winnie. Ai grijă, Valerie. Ai grijă de tine.

— O să am. Nu îți face griji. Voi fi bine. Winnie murmură un „la revedere" printre dinți. Şi Valerie plecă la aeroport câteva minute mai târziu. Se simți liberă şi fără griji, gata să descopere o altă parte a vieții ei, a trecutului şi pe ea însăşi. Nimic nu i se părea greşit, indiferent de ce îi spusese Winnie. Ea nu avusese încredere niciodată în nimic şi în nimeni, ceea ce făcea parte din perspectiva ei negativă asupra vieții, trăsătură de caracter împărtăşită şi de mama ei. Semănau atât de mult, şi din ce în ce mai tare, cu timpul. Winnie se preschimba în femeia care îi dăduse viață pe măsură ce îmbătrânea. Valerie nu îşi putea imagina nimic mai rău.

*

Avionul aterizează în Los Angeles la timp, iar ea închirie o maşină de la aeroport, pentru drumul de două ore până în Santa Barbara. Urma să se cazeze la hotel mai întâi, iar apoi să îi sune. Angie şi Tom o invitaseră la cină. Se simți emoționată în timp ce conducea înspre nord, înspre ei, dar şi entuziasmată din cauza descoperirilor ce urmau.

După-amiaza târziu, ajunse şi Valerie la Biltmore şi se cază. Se plimbă câteva minute prin Coral Casino, clubul de înot de vizavi de hotel, pe care noua ei familie îl avea în proprietate. Se întoarse mai târziu în cameră şi îl sună pe Tom să îi anunțe că ajunsese. Acesta o întrebă cum a fost călătoria, ea îi răspunse că fără peripeții şi apoi i se păru că simte emoție în vocea lui. Era o întâlnire emoționantă pentru toți, dar mai ales pentru tatăl lui, care spusese că nu voia să o vadă şi că urma să rămână în cameră, dacă ea venea în vizită. Tom nu voia să îl forțeze să o întâlnească, dar îi spuse tatălui său că greşea.

— Nu mă voi întâlni cu copilul nelegitim al acelei fete. De ce să fac asta?

— Pentru că este fiica fratelui tău şi nepoata ta, îl lămuri Tom din nou, dar chipul tatălui lui rămăsese inexpresiv şi se uită în altă parte.

Tom se oferi să o ia de la hotel, dar Valerie insistă asupra faptului că putea să conducă ea însăşi până la casa lor şi se îndreptă spre Montecito la şase după-amiaza, urmând indicațiile primite de la noul ei văr. Atunci când ajunse la destinație, văzu o casă mare în stil spaniol cu o alee circulară în față, aşezată pe un deal înalt cu o privelişte minunată. Casa era destul de mare, iar terenurile din jurul ei păreau largi, perfect îngrijite şi bine gândite, zări şi un bazin de înot mare şi terenuri de tenis într-o parte. Merse până pe treptele din fața casei şi sună, iar un moment mai târziu, uşa se deschise cu Angie ieşindu-i în întâmpinare. Era o blondă atrăgătoare cu un zâmbet larg şi chiar lângă ea apăru un bărbat înalt, care arăta ca un ursuleț mai mare, iar singura trăsătură pe care păreau să o aibă în comun era acelaşi păr alb ca neaua. Fără să ezite, Tom o îmbrățişă cu putere, iar Angie o sărută de bun-venit. Valerie purta un pulover albastru şters şi pantaloni gri, pulover pe care şi-l luase în caz că vremea era răcoroasă; văzându-i se întrebă dacă nu cumva venise îmbrăcată prea lejer. Angie purta în onoarea ei rochie şi pantofi cu toc, iar Tom, cravată şi costum. Atmosfera din casă era însă informală, iar ei o conduseră prin locuința frumos decorată până ajunseră la un *patio,* de unde putură să se bucure de privelişte.

Angie îi spuse că ei cumpăraseră şi reconstruiseră casa când copiii erau încă mici şi că acum era puțin prea mare pentru ei, dar că le plăcea să locuiască acolo. Şi că aveau condiții bune pentru tatăl lui Tom, care stătea cu ei, de când soția îi murise cu zece ani în urmă. Dar Valerie nu îl zări pe Walter, în timp ce ei băură un pahar de vin alb şi începură

să se cunoască unii pe alții.

Păreau oameni calzi şi cumsecade, iar ea se simți ca acasă. O surprinse cât de confortabil se simțea în preajma lor, de parcă se cunoşteau de-o viață. Erau acel tip de persoane, cu un stil californian, dar Valerie simți că era vorba de mai mult decât atât.

Conversația ajunse în punctul în care discutau de profesia ei, iar Tom îi mărturisi că şi tatăl ei fusese un artist talentat şi că Walter păstra multe dintre desenele lui şi câteva dintre picturi. Valerie moştenea talentul de la tatăl ei, de vreme ce pe nimeni altcineva din familia ei nu interesase arta. Pasiunea pentru artă de care a dat dovadă soțul ei o atrăsese când se cunoscuseră.

După ce stătuseră de vorbă vreme de-o oră, intrară în casă să ia cina. Angie pregătise o masă frumoasă şi copioasă, iar menajera rămase până seara ca să îi servească. Valerie observă că masa fusese pregătită pentru trei persoane şi îşi aminti că Tom zisese că tatăl lui mergea devreme la culcare din cauza vârstei. Înainte de cină, Tom se scuză pentru a se duce să vadă ce mai face bătrânul. Tatăl lui se afla în dormitor, în scaunul cu rotile, uitându-se pe fereastră încruntat.

— Vii să o întâlneşti, tată? Este o femeie foarte drăguță.

— Nu, nu vreau.

— Este mai în vârstă decât mine. Nu e vreo puştoaică sau vreo hipioată. Îi datorezi măcar atât.

— Nu îi datorez nimic, murmură el sec şi se întoarse cu spatele la fiul lui, care ieşi din cameră încet. Se comporta ca un copil. Nu îşi mai văzuse niciodată tatăl purtându-se aşa şi nu îi plăcea. Era conştient că Valerie va fi dezamăgită dacă nu făcea cunoştință cu el, mai ales după un drum aşa de lung.

Ca să evite acest lucru, Tom luă nişte fotografii înrămate ca să i le arate. Erau poze cu tatăl ei, de pe vremea

adolescenței. Una îl înfățișa pe Tommy la vârsta la care trebuie să se fi îndrăgostit de mama ei, şi încă una în care era îmbrăcat în uniformă, făcută chiar înainte de plecarea din New York spre Coasta de Vest. Valerie observă imediat asemănarea, nu numai cu ea, dar mai ales cu fiul ei. Semăna cu el mai mult decât cu oricine din familia Pearson. Şi Tommy fusese un tânăr foarte chipeş. Vărul ei o privi cu atenție, în vreme ce parcurgea fotografiile.

— Semeni mult cu tatăl tău, spuse el încet în timp ce se aşezară la masă. Valerie dădu din cap, gândindu-se cât de extraordinar era totul acum că îi găsise. Putea să îi fi sunat pe toți cei care purtau numele de Tom Babcock înainte să dea de el, dar ea îl găsi pe vărul ei din a doua încercare. Şi acum erau împreună.

— Şi tatăl tău seamănă cu el? îl întrebă ea curioasă.

— Nu prea. El seamănă mai mult cu mine, deşi e mult mai subțirel acum. A slăbit foarte mult. Ea dădu din cap, întrebându-se dacă urma să îl întâlnească pe Walter şi ce ar fi simțit în acel moment.

Vorbiră despre multe în timpul cinei – despre muzică, artă, teatru. Angie spuse că obişnuiau să călătorească des la Los Angeles pentru diverse evenimente culturale, dar că le plăcea să stea mai mult în Montecito unde aveau mai mult spațiu şi vremea era mai bună, iar biroul lui Tom era acolo. Bărbatul adăugă că, deşi le plăcuse copiilor lor să stea în Santa Barbara, unul dintre ei se mutase totuşi în Los Angeles. Ei povestiră despre copiii lor, iar Valerie le arătă o fotografie cu Phillip, moment în care Tom remarcă faptul că semăna foarte mult cu bunicul lui. Şi Valerie, şi fiul ei moşteneau genele Babcock. Pe urmă, Angie îi arătă fotografii cu nepoții lor, pe care îi adorau.

Valerie îi întrebă apoi dacă urmau să treacă prin New York, iar ei îi răspunseseră că nu se întâmpla adesea să aibă drum, fiind mereu ocupați cu munca şi copiii lor. Pe de

altă parte, nu doreau să îl lase pe Walter singur perioade lungi de timp. Erau dedicați familiei lor şi persoane responsabile. La sfârşitul cinei, Tom îi zâmbi.

— Nu am avut niciodată o soră şi nici veri. Mă bucur că acum am o verişoară. Ar fi fost bine să ne fi găsit mai devreme, spuse el cu căldură.

— Şi eu, îi spuse Valerie din toată inima. Până acum, nici nu ştiam de existența voastră sau că am avut vreodată o altă familie. A fost o surpriză uriaşă, ca să nu spun şoc. Râse. Dar într-un fel ciudat, e o uşurare. Nu m-am simțit niciodată bine-primită în sânul familiei în care am crescut, şi întotdeauna am simțit că mă urau şi că nu erau de acord cu nimic din ce făceam şi nu înțelegeam de ce. Acum ştiu. Nu era vorba de mine, ci era pur şi simplu reacția lor la circumstanțele naşterii mele, nu făceam eu ceva greşit, aşa cum credeam atunci. Nu cred că mama mea a depăşit vreodată această traumă. A fost groaznic să fie declarată moartă de propriii părinți. I-au frânt inima atunci când m-au luat de lângă ea. Dădaca noastră obişnuia să îi trimită fotografii cu mine şi aşa am făcut legătura cu trecutul meu, când le-am văzut.

Ea le povesti tot despre cutia de valori a lui Marguerite şi despre bijuterii, despre evaluarea făcută de Phillip şi coincidența uimitoare şi povestea revelatorie a Fionei.

— Nu aş fi aflat niciodată despre unchiul tău, tatăl meu, dacă nu m-aş fi dus să o văd, căci ea nu a pomenit nimic niciodată. Era însă surprinsă că nu mi-am dat niciodată seama, dar bunicii mei au ascuns totul foarte bine. Chiar şi certificatul meu de naştere a fost falsificat, ca să le susțină minciuna. Au mers foarte departe în încercarea lor de a ascunde adevărul. Mă întreb dacă au luat legătura cu bunicii tăi după naşterea mea, sau dacă au mai vorbit vreodată. Se pare că nici unii, nici alții nu au vrut ca părinții mei să se căsătorească, din nefericire, erau foarte tineri. S-

ar fi iscat un scandal monstru în acele zile.

— Nu am auzit niciodată nimic despre asta, recunoscu Tom, în vreme ce ajunseseră deja la cafea şi desert. Tata a negat totul când i-am povestit despre tine. Cred că l-a şocat faptul că totul a ieşit la iveală după atâta timp. Nimeni nu a pomenit nimic vreodată despre vreun copil de-al lui Tommy.

— Ai crede că cineva totuşi ar fi putut să fie curios în legătură cu mine, dar bănuiesc că a fost prea greu să se confrunte cu realitatea. Mi-ar fi plăcut să îți fi întâlnit bunicii. Dar ar fi fost îndeajuns să îl vadă doar pe Walter. Spera că el se simțea destul de bine ca să o primească în timpul scurtei sale vizite. Tom menționase în timpul cinei că sănătatea i se deteriorase acum – nu îi spusese că tatăl lui refuzase să o vadă şi că se comportase ca un copil răsfățat. Nu dorise să o rănească după tot efortul pe care îl făcuse. El era fericit că ea decisese să vină în vizită în California. Aveau multe în comun şi erau la fel de deschişi la minte ca şi ea, în pofida aparenței conservatoare. Erau inteligenți, amuzanți şi interesați de lumea din jur, atât de diferiți de Winnie, împreună cu care crescuse şi care era atât de închisă în ea şi atât de negativă. Angie şi Tom păreau să ştie să se bucure de viață, precum Valerie.

Ea rămăsese la ei mai mult decât plănuise şi se întorsese la hotel după miezul nopții, promițând la plecare să se întâlnească şi a doua zi. Angie se oferise să îi arate anticariatele din zonă, iar Tom voia să îi prezinte biroul lui de arhitectură, de care era foarte mândru şi apoi o invitaseră la prânz. Conducea o afacere de succes şi construise multe dintre casele din Montecito pe lângă care trecuseră. În timpul prânzului, Tom o întrebă ce urma să se întâmple cu bijuteriile mamei ei. Ea le spusese despre licitația de la Christie's din luna mai şi îi lămuri că aştepta rezultatele testului ADN, pentru confirmarea faptului că este moştenitoarea lui Marguerite.

— Este mai mult o formalitate.

— Mi-ar plăcea să văd bijuteriile, adăugă Angie, iar Valerie îi promise să îi trimită catalogul cu piesele ce urmau a fi licitate.

Pregătiseră o cină de familie în acea seară, chiar şi fiul lor din Los Angeles reuşise să li se alăture. Depuseră un efort uriaş, iar Valerie era impresionată de primirea călduroasă de care avusese parte. Era de-a dreptul remarcabil, dat fiind că ea era de fapt verişoara şi nepoata ilegitimă de care nimeni nu ştiuse, iar acum toți se purtau de parcă aşteptaseră o viață întreagă să o cunoască. Excepție făcea unchiul ei Walter, care refuza în continuare să părăsească camera. Toți nepoții au întrebat de el după ce au ajuns acasă.

— Bunicul nu se simte bine. Se odihneşte în camera lui, îi lămuri Tom. Doi dintre ei se duseră să îl vadă, iar fiul cel mai mare al lui Tom se întoarse şi comentă către tatăl lui:

— Uau, bunicul chiar e în toane proaste. Ce s-a întâmplat? El nu îl văzuse niciodată aşa.

— Este o poveste lungă. Tom nu voia să îi dea prea multe explicații. S-ar fi putut ca Valerie să îl audă şi să se simtă rănită de refuzul unchiului ei de a o întâlni. El îşi pierduse speranța că tatăl lui ar fi putut să se comporte rezonabil.

Lui Valerie i se părură minunați copiii lui Angie şi ai lui Tom. Conversațiile avute la cină fuseseră amuzante şi pline de viață, atunci regretă că Phillip nu o însoțise. Spera să revină şi promise că urma să îl aducă data viitoare. Voia şi ea să se cunoască între ei.

Vorbeau şi râdeau după cină, pe măsură ce Tom umplea paharele tuturor cu şampanie, tocmai toasta în cinstea verişoarei lor regăsite, când toată lumea observă o altă prezență în cameră, şi toate capetele se întoarseră spre Walter care se afla în scaunul lui cu rotile cu o privire aspră pe chip.

— Ce-i cu gălăgia asta? Mai aveți puțin şi treziți şi morții. Era un bărbat în vârstă, cu un aer demn, îmbrăcat în costum, cu cămaşă albă şi cravată şi îşi puse chiar şi pantofii, Tom realizând că necesitase un efort mare din partea lui, în timp ce îi dădu şi lui un pahar de şampanie.

— Arăți foarte bine, tată, spuse el uşor, pe măsură ce Valerie îi zâmbi din cealaltă parte a camerei, îndreptându-se către el cu respect şi întinzându-i mâna. Dezaprobarea i se citi pe față, dar asta nu o descurajă, căci dorise să îl vadă.

— Este o mare onoare să vă întâlnesc, spuse ea cu o voce catifelată, în vreme ce el ezită un răstimp îndelungat. Apoi dădu mâna cu ea, privindu-se în ochi. El nu dori să o placă, dar nu se putea abține, iar lacrimile îi inundară ochii în timp ce se uita la ea, iar într-un final spuse:

— Semeni atât de mult cu tatăl tău, chiar şi la vârsta asta. Apoi îi zâmbi. Ea scoase o fotografie cu Phillip şi el o cercetă atent.

— Cred că aşa ar fi arătat şi Tommy dacă ar fi ajuns la vârsta lui. Ea se aşeză lângă el şi vorbiră îndelung, în timp ce bătrânul se înmuie treptat în fața grației şi bunătății ei.

— Mama ta a fost o fată foarte frumuşică, recunoscu el. Ştiu că l-a iubit. Şi el a iubit-o. Întotdeauna îmi făceam griji în legătură cu ei, era o pasiune mult prea mare, mă temeam că nu vor sfârşi bine. Eram la Princeton când s-a întâmplat, iar când m-am întors acasă, tot iadul se dezlănțuise, căci ea deja plecase. A urmat Pearl Harbor, şi am fost amândoi recrutați. Eu am plecat înaintea lui, în vreme ce Tommy era disperat după tine. Nu voia ca Marguerite să renunțe la tine. El voia să se căsătorească cu ea la întoarcere, dar nu a mai revenit acasă. Nu am ştiut niciodată ce s-a întâmplat cu tine după aceea. Le-au spus părinților mei că ai fost dată spre adopție şi asta a fost. Mama nu i-a crezut şi a bănuit că era ceva necurat la mijloc, dar cred că nici nu au mai vrut să ştie. După moartea lui Tommy, au vrut să te caute, dar era

greu pe acele vremuri, le-a fost mai la îndemână să renunțe pur şi simplu. Nu am mai vorbit niciodată despre acest episod. Mai târziu, am aflat că şi mama ta murise, aşa că totul se terminase. Un capitol încheiat, mai zise, în vreme ce o fixă cu privirea uimit.

— Şi acum eşti aici! exclamă privind-o îndelung. Ți-a luat ceva!

— Îmi pare rău! Nu am ştiut nimic, nu mi-au spus niciodată. Abia acum câteva săptămâni am aflat totul. Prea târziu ca să îmi mai cunosc mama, din păcate, care a murit anul trecut, înainte ca eu să aflu ceva. Nu ne-am mai revăzut niciodată de când a plecat, iar pe atunci eu aveam doar câteva luni.

— A fost o fată frumoasă, zise el din nou. Valerie nu îi spusese că se căsătorise cu Umberto. Nu trebuia să ştie. Era deja prea mult pentru el. Prin prezența ei, răscolise din nou trecutul, făcându-l să retrăiască durerea pierderii fratelui lui, deşi acum părea foarte interesat de fiul ei şi voia să ştie mai multe despre el. Îi spuse despre ea că era pictoriță, moment în care bătrânul o rugă pe Valerie să îl ducă cu căruciorul până în camera lui ca să îi arate tablourile tatălui ei, care erau foarte bune.

Walter se simți obosit şi voi să se odihnească un pic. Tinerii erau prea gălăgioşi, iar pe de altă parte fusese o seară plină pentru el.

— Ne revedem mâine? o întrebă el, cu ochii plini de speranță.

— Dacă îți face plăcere. Mă întorc la New York mâine seară. Voi mai veni în vizită şi după aceea.

— Adu-l şi pe fiul tău data viitoare. Vreau să îl cunosc. Pare un băiat straşnic.

— Aşa este. Cred că ți-ar plăcea de el. El dădu din cap încuviințând, în timp ce se uita în ochii ei.

— Îmi pare rău că au făcut ce au făcut, spuse el cu regret.

Eşti o femeie bună la inimă. Probabil şi ea a fost aşa. Se pare că a avut o viaţă grea, dacă nu te-a mai văzut niciodată şi ei au spus că a murit. Sper că s-a descurcat, în cele din urmă.

— Şi eu la fel, adăugă Valerie pe un ton cald şi el dădu din cap luându-i mâna într-a lui. Şi înainte ca să plece din cameră, se aplecă uşor şi îl sărută pe obraz, zărind lacrimi în ochii lui, deşi când ieşi din încăpere îi zâmbi.

Se întoarse la ceilalţi şi mai stătură de vorbă pentru o vreme. Fata cea mai mică a lui Angie şi Tom cânta la pian, iar restul o acompaniau. Şi de această dată plecă târziu.

Valerie îi invită pe toţi să ia prânzul la Biltmore a doua zi şi după aceea se duse să îl viziteze pe Walter. El îi arătă toate desenele şi picturile lui Tommy, precum şi fotografii cu ei pe vremea când erau copii şi tineri. El îi istorisi poveşti despre tatăl ei care o făcură să râdă şi, până la finalul zilei, simţi că îşi cunoscuse şi tatăl, şi unchiul, şi verii. El îi dădu o fotografie cu Tommy, iar Valerie îl sărută pe Walter de rămas-bun şi îi promise să se întoarcă curând. Voia să îl revadă şi nu dorea să aştepte prea mult, dată fiind vârsta lui.

— I-a făcut o mare plăcere să te întâlnească, îi spuse Tom înainte ca ea să plece. Nu îi zise cât de încăpăţânat fusese înainte de sosirea ei şi cât de tare îl captivase după ce a cunoscut-o, devenind cel mai mare fan al ei. Revenise la viaţă doar vorbind cu ea. Îmi pare rău că nu l-ai cunoscut când era mai tânăr. A fost un tip extraordinar.

— Încă este, îl asigură ea şi se îmbrăţişară pe rând şi promiseră să ţină legătura. Ea le mulţumi pentru tot şi conduse până la aeroportul din Los Angeles, fericită că îi întâlnise. Fusese, probabil, cel mai important weekend din viaţa ei. Acum avea o familie reală, una în care era binevenită şi acceptată. Şi de-abia aştepta să îi revadă.

Capitolul 19

Rezultatele testului ADN sosiră la finalul lunii aprilie şi nu surprinseră pe nimeni. Marguerite Wallace Pearson di San Pignelli fusese mama lui Valerie. Valerie nu se îndoise de asta, dar testul îi confirmase şi îi redase identitatea furată la naştere.

După ce i se comunicaseră rezultatele, o sună pe Winnie să îi spună şi ei, iar aceasta se cutremură şi începu să plângă:

— Ştiu că e stupid, spuse ea printre lacrimi, dar simt că mi-am pierdut singura soră pe care am avut-o.

— Pot fi la fel de afurisită şi în calitate de nepoată, tot aşa cum am fost ca soră. Şi nu îmi pasă cum mi te adresezi. Din punctul meu de vedere, nimic nu s-a schimbat. În realitate, totul era diferit şi amândouă ştiau asta. Valerie recâştigase o parte importantă din trecutul său, pe care nici măcar nu ştia că o pierduse. În pofida răcelii materne resimțite în copilărie, ea fusese fericită şi se împăcase cu lipsa dragostei în copilărie, iar acum ştia că fusese iubită de mama ei adevărată. Acest lucru o întregea, primind o parte din ea însăşi de care nu ştiuse înainte. Îi umplea golul din suflet cu o linişte profundă şi binefăcătoare. Era ca şi cum se întorcea acasă după o călătorie lungă. Nu se mai simțea exclusă sau o ciudată. Avusese o mamă şi un tată reali şi ştia cine fuseseră, chiar dacă niciunul dintre ei nu mai era în viață. În mod ciudat, avea mai multă încredere în ea însăşi acum, deşi acest lucru o făcea mai vulnerabilă pe Winnie, şi mai singură. Rămăsese singura din generația ei, chiar dacă între cele două erau numai patru ani diferență. Toate minciunile părinților lor ieşiseră la iveală, cu toate încercările inutile ale lui Winnie de a le proteja.

Penny o sună pe Valerie anunțând-o că urma o audiere la

tribunal pentru a confirma că Marguerite fusese mama ei şi că ea era moştenitoarea legală. O informă că trebuia să plătească taxa de moştenire pe valoarea bijuteriilor şi că avea nouă luni la dispoziție să o facă. Urma să folosească banii rezultați din vânzarea de la Christie's pentru a le plăti, urmând să păstreze restul. Penny o întrebă dacă încă mai voia să vândă bijuteriile acum, că ştia sigur că Marguerite fusese mama ei, iar Valerie discută această chestiune cu Phillip. Îi spuse că nu se vedea purtându-le şi că ar fi fost prea mult pentru ea. Prefera să le vândă şi să investească banii, lăsând pe altcineva să se bucure de ele, deoarece nu se potriveau cu stilul ei de viață. Tot ce voia să păstreze era cutia cu inelul sigilar al mamei sale, medalionul cu fotografia ei pe când era bebeluş şi verigheta de la Umberto. Restul putea fi vândut.

Penny o rugă pe mama ei să semneze un document prin care certifica faptul că nu pretindea nimic din moştenire, care avea să fie trimis de asemenea la tribunal. Între timp, Phillip trimise o notificare casei de licitații înştiințându-i că bijuteriile nu mai urmau să fie vândute în beneficiul statului, ci în favoarea moştenitoarei ilegale care fusese găsită, în rest procedura de vânzare va decurge conform planului. Urmau să adauge o notiță în catalog, anunțând astfel cumpărătorii de schimbarea survenită. Nu însemna nicio diferență pentru ei, doar era un detaliu care trebuia să le fie adus la cunoştință.

Audierea de la tribunal fusese programată cu două săptămâni înainte de licitație. Penny avea să se prezinte împreună cu Phillip şi Valerie. Harriet urma să fie funcționarul desemnat pentru caz, iar Jane promisese să vină şi ea, deşi urma să îşi părăsească postul cu două săptămâni înainte de audiere, pentru ca să îşi termine cursurile la universitate, deşi era deja ocupată cu pregătirea pentru absolvire. Părinții ei urmau să vină la New York

pentru eveniment şi ea voia ca Phillip să îi cunoască. După ce primiră rezultatele testului ADN, Phillip o invită pe Jane la cină pentru a o cunoaşte pe mama sa. Erau împreună de şase săptămâni şi se vedeau des, aproape în fiecare noapte. Nu era ceva plănuit sau aranjat, ci aşa se întâmpla pur şi simplu, iar în fiecare weekend se duceau să navigheze. *Dulcea Sallie* nu era un obstacol între cei doi, ci o legătură şi ceva ce le plăcea să facă împreună.

Phillip le invitase pe amândouă la cină La Grenouille. Ținuse să fie ceva special şi festiv, ca să sărbătorească momentul în care mama sa o cunoştea pe Jane. Deşi nu recunoscuse nimic față de niciuna dintre ele, avea emoții. Dacă nu se plăceau sau se considerau rivale în bătălia pentru a-i câştiga atenția? Orice era posibil şi el se gândise că femeile erau imprevizibile şi că atunci când voiai să se placă una pe cealaltă, atunci nu se întâmpla aşa. Chiar şi în cazul lui Valerie, care de obicei era binevoitoare. Întotdeauna preferase femeile pe care el nu le îndrăgise şi le displăcuse pe cele după care el fusese înnebunit, deşi nu fuseseră prea multe de acest gen, iar Valerie avea de obicei motive întemeiate şi întotdeauna se dovedea că avea dreptate. Aşa că seara aceea era importantă pentru el.

El o luă pe Valerie de acasă, iar Jane se întâlni cu ei la restaurant, simțindu-se un pic copleşită de localul foarte elegant şi de faptul că îi întâlnea mama, ceea ce o speria. Nu ştia la ce să se aştepte, ținând cont de cât de apropiați erau ei şi cât de mult îi respecta Phillip părerea.

Jane fu timidă la început, dar Valerie încercă să o liniştească şi până la finalul primului fel cele două femei se înțelegeau grozav; Valerie le povestise celor doi tineri de vizita la familia Babcock din Santa Barbara, şi cât de bine se simțise în compania lor. Vorbiră, de asemenea, despre planurile lui Jane după absolvire şi despre examenul de barou. Seara trecu repede şi după aceea o lăsară pe Valerie

acasă. Phillip o conduse, iar la plecare ea îi dădu acordul. Până când se întoarseră la apartamentul lui Jane, Phillip era extenuat şi îşi dădu seama că fusese încordat toată seara, voind ca totul să iasă bine.

— O iubesc! îi mărturisi Jane cu entuziasm, în timp ce Phillip se prăbuşi pe canapea. Se bucurase de cină, dar stomacul i se făcuse ghem pe parcursul întregii seri, sperând la ce era mai bine şi temându-se de ce era mai rău.

— Parcă ar fi de vârsta noastră, numai că mai bine, spuse Jane şi el râse. Fu o descriere abilă a mamei lui.

— E aşa de zglobie şi de tânără. Uit ce vârstă are uneori. Într-adevăr, Valerie nu îşi arăta deloc anii.

— Dacă aş fi întâlnit-o fără să ne faci tu cunoştinţă, tot aş fi vrut să fim prietene, îi explică Jane. E o persoană atât de adevărată.

— Şi eu simt acelaşi lucru, i se confesă el. Mi-ar fi plăcut de ea, chiar dacă nu ar fi fost mama mea. Era un compliment mare venind din partea unui bărbat de vârsta lui.

— Nu pare posesivă. Credeam că mă va urî.

— Te-a plăcut mult, o asigură el. Fusese seara perfectă pentru toţi trei şi o cină superbă, iar sommelierul le alesese vinuri excelente.

— Cel puţin, acum am depăşit această etapă. Ai cunoscut-o, spuse el părând uşurat, iar Jane râse de el.

— Arăţi de parcă tocmai ai fi traversat Cascada Niagara într-un butoi.

— Cred că asta am şi făcut. Nu ştii niciodată cum pot să reacţioneze femeile când se întâlnesc, mai ales mama. Dar ea fusese prietenoasă, amuzantă şi se dovedise o companie grozavă, iar ea şi Jane râseră împreună de el şi de pasiunea lui pentru barcă.

Vorbiră ceva vreme şi apoi merseră la culcare. El rămânea peste noapte la ea destul de des în ultima vreme. Jane o

puse la curent şi pe Alex cu acest lucru, fata fusese impresionată îndemnând-o să-l păstreze. Şi ea se gândise la asta, deşi încă erau la începutul relației. Lucrurile mergeau dinspre bine în şi mai bine.

El o îmbrățişă, fiind atât de stresat toată noaptea încât în loc să facă dragoste cu ea, aşa cum se întâmpla de obicei, el murmură câteva cuvinte, o îmbrățişă şi mai tare şi adormi, în vreme ce Jane zâmbea. Chiar şi fără să facă dragoste, fusese o noapte plăcută. Şi dacă ea îi întrecu aşteptările mamei lui, cum spusese el, atunci chiar că petrecuseră o noapte grozavă.

Ziua audierii prin care urma ca lui Valerie să i se confirme calitatea de fiică a lui Marguerite şi singura sa moştenitoare era una ploioasă. Ea şi Phillip ajunseră la tribunal cu un taxi. Penny apăruse câteva minute mai târziu, udă fleaşcă, iar Jane, la puțin timp după aceea. Winnie veni şi ea, în semn de respect pentru noua ei nepoată, deşi nu lua parte la audiere. Şi Harriet Fine era prezentă cu toate dosarele şi dovezile care trebuiau prezentate Curții. Se bucură să o reîntâlnească pe Jane şi, pentru prima oară, îşi dădu seama că între cei doi tineri se înfiripase ceva.

— Carevasăzică aşa stă treaba, spuse ea cu un zâmbet şiret, iar Jane se înroşi, deşi nu mai lucra ca funcționar al tribunalului şi se despărțise de Harriet în termeni buni. Şi Harriet părea în regulă acum. Mama ei se simțea mai bine şi locuia cu ea din nou. Era conştientă că acest lucru nu va dura o veşnicie, dar deocamdată lucrurile se îmbunătățiseră şi ea era fericită să o aibă acasă.

Audierea de confirmare fu scurtă şi la obiect. Harriet prezentă dosarul Curții. Penny o reprezentă pe Valerie, care jură în mod solemn că toate dovezile şi declarațiile erau adevărate şi că ea era moştenitoarea de drept a lui Marguerite di San Pignelli. Winnie plânse când judecătorul

confirmă acest lucru, dar Valerie radia de fericire.

— Acum poți să plăteşti taxele pe avere, îi spuse Winnie cu îngâmfare.

— Ştiu, îi zâmbi Valerie. Se va întâmpla după licitație. Lui Valerie îi părea rău să vadă toate piesele acelea splendide date, dar nu avea niciun rost să le păstreze. Phillip îi aduse deja cutiuța cu piesele din aur, iar Valerie îşi puse inelul sigilar şi pandantivul, apoi depozitase verigheta de aur a mamei sale într-un loc sigur.

Imediat ce plecară de la Curte, Winnie comentă că Valerie ar trebui să îşi cumpere un apartament decent din banii obținuți şi să se mute, în sfârşit.

— Îmi iubesc casa, spuse Valerie uimită. De ce ar trebui să mă mut?

— Ca să ai mai mult spațiu, un atelier mai mare, mobilă mai bună, un cartier drăguț.

Lui Winnie nu îi plăcuse niciodată SoHo şi credea că sunt cu toții nebuni dacă trăiau în acele cartiere: Valerie în SoHo, Phillip în Chelsea, fiica ei în West Village. Li se potrivea, dar Winnie nu putea să îi înțeleagă. Niciunul dintre ei nu voia să locuiască pe Park Avenue, ca ea. Era prea departe de locurile unde le plăcea să meargă, doar Winnie era dintr-o altă epocă. Şi Valerie era una dintre ele, trăise acolo de mult mai mult timp decât oricare dintre ei.

— Cred că vei fi mereu boemă, spuse Winnie sarcastic şi Valerie râse.

— Sper!

Se simțeau cu toții bine când plecară din clădire. Fiecare trebuia să se întoarcă la muncă, sau la şcoală în cazul lui Jane, în vreme ce Valerie se duse să facă nişte aranjamente pe care le plănuise de săptămâni întregi.

În noaptea aceea o sună pe Fiona şi îi spuse rezultatele testului ADN şi despre audierea din ziua aceea. Fiona fu atât de fericită pentru ea, în sfârşit, lucrurile reveneau pe

făgaşul normal. Îi păru rău că durase atâția ani.

— Dacă nu mi-ai fi spus adevărul atunci când te-am căutat, nimic dintre toate acestea nu s-ar fi întâmplat, spuse ea cu recunoştință în glas.

— Trebuia s-o fac acum mai mulți ani, admise Fiona pe un ton serios, în loc să aştept ca tu să vii să mă întrebi. Păru obosită la telefon, dar uşurată după vestea primită. Ea spuse că fata ei o vizitase în ziua aceea. Copiii ei se comportau frumos cu ea şi Valerie fu bucuroasă să audă aceste lucruri; o puse apoi la curent cu ce plănuise. Încă nu pomenise nimic nimănui altcuiva, iar Fiona era de acord cu alegerea ei. Amândouă stabiliseră că era lucrul potrivit de făcut.

— Ți-ai recăpătat mama, spuse Fiona cu blândețe. Şi nimeni nu ți-o mai poate lua. Sunt sigură că veghează asupra ta, şi că ar fi foarte mândră de tine. Întotdeauna a fost, spuse Fiona încet.

— Te iubesc, Fiona, spuse Valerie când închiseră telefonul. Şi bătrâna dădacă o iubea. În cele din urmă, Fiona îi înapoiase mama. Fusese ultimul ei dar pentru Valerie şi Marguerite.

Capitolul 20

În weekendul de dinaintea licitației de la Christie's, Phillip şi Jane navigaseră sâmbătă. Fusese o zi frumoasă de mai, iar duminică fusese Ziua Mamei. El plănuise să o petreacă cu Valerie, iar ea se hotărâse să îşi împărtăşească planurile cu ei, cumpărase un lot de teren destul de mare într-un cimitir din Long Island şi făcuse aranjamentele necesare să o mute pe Marguerite şi să o îngroape acolo. Îi vizitase mormântul din cimitirul trist şi aglomerat unde fusese îngropată, după ce Fiona îi spusese povestea ei. Ținuse să

îşi onoreze mama cu un loc de odihnă veşnică mai bun. Era un lucru neînsemnat, un ultim gest de dragoste şi respect. Îi spusese lui Phillip că putea să o invite şi pe Jane la scurta ceremonie de înmormântare. Venea şi Winnie împreună cu Penny, iar apoi urmau să meargă să ia prânzul, deşi Penny trebuia să plece cu soțul şi copiii ei să sărbătorească Ziua Mamei.

Phillip şi Jane navigau pe vânt domol sâmbătă când el îi spuse că trebuia să plece în Hong Kong în septembrie, să participe la o vânzare importantă de jad, şi o întrebă dacă voia să îl însoțească. Călătoriile lui la Hong Kong erau mereu interesante şi distractive.

— Dacă nu mă angajez până atunci, spuse ea pragmatic. Dacă încep munca, nu voi putea pleca. El iubea să plece la Hong Kong pentru vânzările de jad şi i-ar fi plăcut ca ea să îl însoțească.

— Voi ține cont de invitație, promise ea. Avea două interviuri programate în săptămâna următoare şi încă unul în cea de după, apoi urma absolvirea. Începuse să recapituleze serios pentru examenul de barou şi spera să îl ia din prima încercare, ceea ce nu se întâmpla mereu, altfel ar fi fost ruşinos pentru ea. Phillip fusese impresionat de cât de mult învăța şi cât de mult muncea, deşi studiul le răpea din timpul petrecut împreună, dar el ştia că era pentru o perioadă delimitată. Urma să îşi dea examenul de barou în iulie, după care voia să plece în vacanță. Puseseră la cale să navigheze spre Mâine, o idee care le-a surâs amândurora. Ea era prima femeie pe care o cunoscuse şi cu care putea să facă asta.

Serviciul pe care Valerie îl organizase de Ziua Mamei, pentru mama ei, fuse scurt, semnificativ şi respectuos.

Fuse un omagiu adus mamei lângă care ar fi putut să crească, dacă ar fi avut această şansă. Valerie cumpărase un lot mare, cu doi copaci mari şi o piatră funerară din

marmură albă pe care scrisese „Iubită mamă” şi apoi trecuse numele lui Marguerite şi continua cu datele inscripționate dedesubt. Rugase un preot să țină o scurtă ceremonie, după care păstră un moment îndelung de tăcere la mormântul mamei ei, rugându-se ca aceasta să îşi găsească pacea şi apoi plecară din cimitir împreună.

Penny revenise cu familia în oraş, iar ceilalți merseră la un restaurant din apropiere care avea o grădină veselă, după aceea se întoarseră şi ei în oraş. În timp ce conduceau spre casă, Valerie se simți de parcă tocmai închiseseră un alt capitol din viața lor. Şi cei patru vorbiră despre vânzarea următoare. Phillip spusese că licitația stârnise un interes enorm şi că se aştepta la oferte mari prin telefon. Câțiva dintre clienții lor cei mai importanți plasaseră deja câteva oferte *în absentia.* Colecția minunată de bijuterii ale lui Marguerite crease ceva agitație şi secțiunea din catalog dedicată ei era impresionantă, discretă şi elegantă. Titlul era „Averea unei aristocrate”, titlu pe care Phillip îl sugerase şi cu care ea fusese de acord.

Phillip notificase casa de licitații Christie’s de relația lui de rudenie pe care o avea cu Marguerite, odată ce descoperise că era nepotul ei. Şi ei deciseseră să îl lase să îşi continue munca la acest proiect, deşi nu mai era el licitantul pentru eveniment, ci urma să stea la telefoane. Valerie o invită pe Jane să meargă la licitație împreună cu ea. Anticipația creştea şi după ce îşi îngropase mama într-un cimitir decent şi cu respectul cuvenit, Valerie era gata să treacă la următoarea etapă.

În seara licitației, Valerie ajunse cu câteva minute mai devreme în sala principală cu tavane incredibil de înalte şi rânduri ordonate de scaune. Phillip îi rezervase unul pe cel de-al doilea rând, lângă culoar, ea putând astfel să îl observe pe conducătorul licitației pe podium şi şirul lung de telefoane. Se îmbrăcase cu o rochie simplă, neagră şi îşi

puse pandantivul mamei sale şi inelul de aur. Bărbaţii angajaţi la Christie's purtau cu toţii costume închise la culoare şi cravată, în timp ce angajatele purtau şi ele costume negre sau rochii adecvate evenimentului; doamnele din scaunele cumpărătorilor din public erau şi ele îmbrăcate cu ţinute scumpe accesorizate cu bijuterii. Era un grup de elită. Veniseră şi mulţi bijutieri cunoscuţi. Crema New Yorkului se afla acolo, un amestec egal de clienţi europeni, bijutieri şi celebrităţi.

Piesele lui Marguerite erau cele mai importante. Cei prezenţi tot răsfoiau catalogul uitându-se la fotografiile lui Marguerite şi Umberto, arătând ca din altă epocă, care alternau cu imagini ale bijuteriilor. Christie's realizase echilibrul perfect între atragerea interesului public şi menţinerea unei aure de mister, fără să transforme evenimentul în ceva ieftin şi vulgar. Nimeni nu se aşteptase la un asemenea final atunci când Jane îl sunase pe Phillip în vederea unei evaluări şi el venise la bancă pentru a vedea conţinutul cutiei cu valori.

Jane ajunse cu câteva secunde înainte să înceapă licitaţia şi luă loc lângă Valerie, cerându-şi scuzele de rigoare pentru întârziere. Se temea că pierduse începutul, dar nu era cazul. Purta un taior de un albastru-deschis, mătăsos, care se potrivea cu culoarea ochilor săi şi care îi plăcuse şi arăta la fel de drăguţă ca şi Valerie, cu părul ei împletit spic. Ea îi zâmbi, cu un aer tăcut şi distins. Se simţi de parcă îi aduceau un omagiu mamei sale în seara aceea, într-un fel aşa şi era. Simţi fluturi în stomac, întrebându-se cum urma să decurgă vânzarea. Era greu să îşi imagineze că nu ar merge bine, după atenţia cu care casa de licitaţii se ocupase de eveniment. Era totuşi puţin tristă să se despartă de obiectele atât de importante pentru mama ei şi pe care le păstrase atâta timp, dar nu avea niciun sens să le păstreze. Nu erau potrivite pentru stilul ei de viaţă, chiar dacă ele îi

aparținuseră mamei ei, acum mai mult de un secol, într-o altă lume. Ea se întrebă cine ar fi vrut să le cumpere şi să le prețuiască la fel de mult ca Marguerite. Fiecare dintre piese fusese un cadou făcut din dragoste de bărbatul cu care se măritase.

Valerie îi mângâie mâna lui Jane şi îi zâmbi atunci când conducătorul licitației urcă pe podium, aşteptând momentul potrivit pentru a începe. Valerie îl privi pe Phillip, care îi zâmbi, dorindu-şi să-şi fi rezervat şi el loc lângă ea, pentru a o sprijini. Valerie o invită şi pe Winnie să ia parte la licitație, dar ea îi spusese că nu s-ar simți bine, iar agitația licitației i-ar da palpitații, preferând să audă veştile a doua zi şi să afle direct rezultatele finale. Era în firea lui Winnie să nu fie prezentă la eveniment şi Valerie se întrebă dacă poate o întristase şi pe ea să vadă obiectele surorii ei dispărând. Nici ea nu o cunoscuse pe Marguerite pe care o crezuse moartă atâta timp. Povestea ei se dovedise foarte diferită de ce li se spuseseră de mici. Dar Marguerite fusese sora ei şi Winnie suferise şi ea o grea pierdere.

Tom şi Angie Babcock o sunaseră pe Valerie cu o seară înainte ca să îi ureze noroc. Ea le trimisese un catalog şi Tom i-l arătase lui Walter. Angie îi povestise că el dăduse din cap când privise fiecare fotografie, comentând că Marguerite se maturizase şi devenise şi mai frumoasă decât o ştiuse el. Atunci îşi dădu seama că ea se căsătorise, dar Tom spuse că nu se supărase din cauza asta. Se aştepta ca ea să îşi fi refăcut viața, de vreme ce fusese atât de atrăgătoare. Îi păruse rău pentru ea şi că ea şi fiica ei pierdută trecuseră prin asemenea traume. Ciudat ce întorsătură pot să ia lucrurile uneori, cum fusese şi cazul fratelui lui, Tommy. Valerie nu se putu abține să nu se întrebe dacă viața lor ar fi fost cu mult mai diferită, dacă părinții lor i-ar fi lăsat să se căsătorească. Marguerite ar fi rămas văduvă aproape imediat, dar cel puțin secretul lor ar

fi fost ştiut şi ea ar fi rămas în New York cu fiica ei. Viaţa lui Valerie ar fi fost complet diferită lângă mama ei reală, iar copilăria ei, mai fericită. Dar seara aceasta nu era despre Marguerite şi Tommy, ci despre contesa şi contele care o acoperise cu bijuterii şi îi oferise o viaţă de huzur, pentru mai mult de două decenii.

Conducătorul licitaţiei era un bărbat înalt, serios, cu o voce baritonală şi pătrunzătoare, cunoscut bine de clienţii importanţi şi Christie's ştia că putea face faţă unei asemenea seri. Licitaţia începu la ora şapte şi un sfert. Primul lot din colecţia lui Marguerite era înregistrat cu numărul 156, despre care Phillip spusese că le lua aproximativ două ore. Ei aveau 155 de loturi de vândut înaintea lor, până la 177. Şi apoi erau numai câteva duzini de loturi după al lor, majoritatea dintre ele pietre preţioase, două inele cu diamante, foarte importante, a căror valoare estimată era de peste un milion de dolari pentru fiecare. Bijuteriile lui Marguerite se aflau într-o companie bună în seara aceea.

Valerie fu foarte atentă la ofertele licitate, şoptindu-i lui Jane din când în când câte ceva despre un obiect care o impresiona sau pe care îl considera foarte frumos. Atunci Jane se uita atent şi îi răspundea în şoaptă ceva despre piesele care se vânduseră de patru ori valoarea lor estimată, ceea ce fu bine şi pentru proprietari şi pentru casă. Estimările pentru bijuteriile lui Marguerite fuseseră extrem de ridicate, cu rezerve puternice, ceea ce însemna că nu se puteau vinde pentru mai puţin de o anumită sumă, pentru a nu ajunge sub valoarea lor. Estimările fuseseră subiectul unor discuţii foarte aprinse, fiind determinate de bijutieri şi de mărimea şi valoarea pieselor, toate de calitate înaltă şi dimensiuni care erau aproape imposibil de găsit în zilele noastre. Piesele din colecţia ei erau extrem de rare acum, mult mai valoroase decât crezuse Marguerite. Dacă le-ar fi

vândut, chiar şi numai una sau două dintre ele, ar fi putut trăi confortabil pentru tot restul vieţii, ceea ce pe Valerie o afectase puternic, ştiind că ea le păstrase pentru ea, fiica ei.

Primele obiecte din licitaţie se vânduseră una câte una, iar vocea conducătorului licitaţiei zbârnâi întruna. Fuseseră şi câteva întreceri de oferte, una notabilă fusese între un bijutier bine-cunoscut şi un cumpărător privat care pur şi simplu refuzase să piardă piesa. Bijutierul renunţase după ce ridicase preţul, iar cumpărătorul privat plătise de zece ori suma estimată, dar păruse încântat de achiziţia făcută.

Apoi, în sfârşit, ajunseră la lotul 155, la ora 9:35, iar Valerie respiră adânc atunci când fusese adjudecat un inel de cocktail cu safire, realizat de Harry Winston, care se vându cu trei sute de mii de dolari, un pic peste suma estimată, dar încadrându-se în marjă, îl achiziţionase un bijutier care urma să îl vândă apoi la dublul preţului pe Madison Avenue. Şi apoi venea rândul lor. Jane îşi frânse mâinile când broşa simplă de la Van Cleef apăru. Cele două femei îşi ridicară paletele cu numerele lor de licitaţie imediat. Aşa cum observă Jane, bijutierii importanţi, cunoscuţi casei de licitaţii, nu afişară nicio paletă, dar făcură semne subtile, aproape invizibile licitantului pentru a-şi exprima ofertele, acesta ştia numerele lor pe de rost. Cumpărătorii privaţi îşi foloseau însă paletele, cu rare excepţii. Câteva dintre celebrităţile din sală nu foloseau nici ele paletele. Toată lumea ştia cine erau. Trebuia să te uiţi atent pentru a vedea cine intrase în cursă. Bijutierii tindeau să lase cumpărătorii privaţi să se agite întâi şi apoi făceau o mişcare.

Trei alţi ofertanţi li se alăturară licitând pentru broşa cu diamant, în timp ce Valerie şi Jane priveau fascinate. Câţiva dintre ofertanţi erau clar bijutieri, dar una dintre femei refuza să renunţe şi, la sfârşit, bărbatul de lângă ea, probabil soţul ei, ridică discret mâna, licitantul îl văzu şi

dădu din cap. Oferta bărbatului câştigă, dar chiar înainte ca ciocănelul să cadă, unul dintre bijutieri reveni în cursă şi femeia care voise piesa păru ca lovită, iar soţul ei se aruncă iar cu o ofertă şi cu o expresie hotărâtă. De această dată însă, ciocănelul căzu şi broşa îi reveni ei. Ea îl sărută pe bărbatul care i-o cumpără şi zâmbi larg, în timp ce bijuteria de la Cartier era afişată. Toţi ofertanţii de dinainte săriră de repetate ori chiar de la început. Casa Christie's organizase totul ca la carte, încercând să capitalizeze astfel de momente.

Ofertele pentru broşa Cartier merseră mai repede şi mai sus şi licitanţii, mult mai furioşi, iar piesa se vându la preţ dublu faţă de cea de la Van Cleef. Valerie realiză atunci că ea îşi ţinuse respiraţia în tot acest timp şi apoi expiră încet, în vreme ce aduceau următoarea piesă. Imaginea ei apăru pe un ecran mare simultan. Valerie se uită la Phillip, dar acesta era ocupat cu telefoanele, având trei în faţă, ca să poată ţine oamenii în aşteptare până la ultimul minut pe care ei îl aşteptau pentru ca loturile lor să îşi facă simţită prezenţa. În sală, entuziasmul era tangibil, iar primele două piese fuseseră cele mai puţin interesante dintre bijuteriile lui Marguerite şi se vânduseră incredibil de bine, mai bine decât se aşteptase Phillip, când se uită la mama lui şi ochii lor se întâlniră, el dădu din cap mulţumit.

Brăţara cu ochi de tigru realizată de Cartier fu următoarea. Phillip îi explicase că bijuteriile de acest gen erau piese de colecţie şi că aceasta nu mai fusese produsă de patruzeci de ani, aşa că era cu atât mai importantă pentru cunoscători. Era un exemplu clasic al mărcii Cartier. Ofertele începură repede şi tumultuos, mai ales printre bijutieri, dar şi printre câţiva cumpărători privaţi, fusese adjudecată pentru suma de puţin sub un milion de dolari, unui colecţionar arhicunoscut de bijuterii rare, din Hong Kong. O cumpărase pentru soţia lui, care deja avea multe

exemplare de astfel de brățări. Acestea fuseseră favoritele Ducesei de Windsor şi apăruseră în multe publicații.

Apoi licitația continuă cu colierul pe gât, din perle şi diamante; nu era unul dintre preferatele lui Valerie, dar era frumos. Mama ei avusese un gât atât de subțire şi de elegant, încât colierul se dovedi a fi prea mic pentru Valerie când îl probase. Era dintr-o altă epocă, cu un aer de obiect vechi şi reflectând eleganța acelor vremuri şi deveni subiectul unui duel de oferte între doi bine-cunoscuți bijutieri care vânduseră astfel de piese la prețuri exorbitante şi care puteau cere cât voiau ei. Se vându pentru suma maximă estimată, un preț rezonabil pentru piesă.

Piesele Boucheron ale lui Marguerite se vândură ulterior pentru prețuri bune unor persoane care le cumpăraseră mai mult pentru design decât pentru valoarea pietrelor, care erau oricum frumoase şi aduseseră un câştig bun.

Se întoarseră apoi la Van Cleef, cu un set alcătuit din colier cu safire şi o pereche de cercei. Phillip prezisese un preț ridicat. Era un exemplu excepțional de măiestrie tehnică, iar colierul mare arăta bine pe orice tip de gât. Se vându pentru aproape un milion de dolari şi Valerie privi întrecerea pentru piesă cu fascinație. Jane nu îşi luă ochii de la podium şi de la conducătorul licitației, absorbită de eveniment. Puteai să te uiți prin sală şi să observi cine licita. Unele oferte fură atât de subtil exprimate, doar printr-o expresie facială sau prin mişcarea unui singur deget, sau o mână de-abia ridicată.

Şiragul lung de perle naturale era următorul pe listă şi deveni prilejul unui duel între cunoscători care ştiau valoarea perlelor de o asemenea calitate şi mărime, care nu se mai găseau astăzi. Valerie aproape căzu de pe scaun când se vându pentru două milioane şi jumătate de dolari, ceea ce Phillip estimase deja. El zâmbi larg – fusese adjudecat de una dintre clientele lui de la telefon, care fu

de-a dreptul entuziasmată. Sunase din Londra. Stătuse trează până la ora trei dimineața pentru a plasa oferta prin telefon. Dar ea câştigă bijuteria care meritase tot efortul.

Obiectele rămase de la Van Cleef veniră după aceea, un inel cu safir şi o brățară, se vândură la prețuri ridicate unor bijutieri care ştiau că aveau piața potrivită pentru ele, unul din Los Angeles şi un altul din Palm Beach. Casa Christie's îi ştia bine şi licitantul îi recunoscu imediat.

Venise rândul pieselor italiene, două marca Bulgari care se vândură foarte scump şi alte piese create de bijutieri necunoscuți care nu mai existau, dar bijuteriile erau frumoase şi se vândură bine. Brățara din smaralde şi diamante din acel lot era cea mai impresionantă şi fusese achiziționată pentru cinci sute de mii de dolari de către un cumpărător necunoscut, iar cea din diamante filigranate îşi dublă estimarea maximală şi fusese vândută prin telefon unui cumpărător italian, nu unui client de-al lui Phillip, dar pe care Christie's îl ştia bine. Majoritatea cumpărătorilor din această categorie rarefiată preferau piese realizate de bijutieri bine-cunoscuți, acestea fiind şi o investiție bună, dar uneori piesele mai puțin cunoscute surprindeau pe toată lumea, dacă cineva se îndrăgostea de ele.

Licitația dură mai mult decât de obicei, din cauza competiției acerbe în sală, trezind atât de mult interes şi atât de mulți cumpărători prin telefon. Până la 10:45, mai rămăseseră cinci piese, tiara veche produsă în Franța şi patru inele importante de la Cartier, vedetele serii. Conducătorul licitației începu cu tiara, care fusese câştigată de un comerciant de antichități din Paris. Inelul cu diamant de treizeci şi cinci de carate fusese primul din grupul final şi puteai să simți atmosfera electrică din sală. Fără să se gândească la asta, Valerie îi luă mâna lui Jane într-a ei şi o ținu strâns. Urma să privească ultima piesă a mamei sale, dar ea rămânea cu o avere pe care i-o putea lăsa fiului ei, ca

o ultimă binecuvântare primită de la Marguerite.

Licitația începu încet şi cu oferte ridicate. Conducătorul licitației deschise la cinci sute de mii de dolari, sumă care se dublă în numai câteva minute, pe urmă se dublă din nou şi apoi crescu plusându-se cu sute de mii de dolari. Ciocănelul căzu la trei milioane de dolari şi în sală se auzi un vuiet. Era cel mai mare preț atins de Christie's recent pentru un smarald de o asemenea mărime, dar care categoric îşi meritase banii. Fusese cumpărat de un arab chipeş ce avea trei soții frumoase cu care era foarte generos. Una dintre ele se îndrăgostise de inelul cu smarald.

Inelul de douăzeci şi cinci de carate urmă, fascinând publicul prin culoarea sa intensă, se vându foarte repede unui alt cumpărător privat în schimbul a cinci milioane de dolari. Phillip nu era surprins. Ofertantul câştigător era de asemenea bine-cunoscut lor, deşi nu le era client. Bijutierii se opriseră din oferte pentru ultimele loturi pentru că, de obicei, persoanele private erau dispuse să meargă mult prea sus pentru a mai avea sens să le revândă. Lăsară inelele importante să treacă, crema vânzării.

Inelul cu diamant de patruzeci de carate tăiat în formă de smarald arăta spectaculos pe ecran când imaginea îi fu prezentată. Era de culoarea D, cea mai bună şi mai pură culoare posibilă şi fără cusur, ceea ce putea ridica prețul şi mai mult. Ofertele erau puternice şi se tot plusară cu sute de mii de dolari până ajunseră la prețul de nouă milioane de dolari, rămase acolo preț de un minut cât licitantul se uită prin sală şi verifică şi liniile telefonice. Fix când dădu să lovească ciocănelul, prețul urcă la zece, apoi veni o ofertă de unsprezece milioane de dolari şi alta, finală, adusă la douăsprezece milioane de dolari şi se opri. Ciocanul căzu însoțit de un oftat general, de parcă toți erau uşurați că se termină. Fusese inelul preferat al lui Valerie, împreună cu inelul cu rubin, dar nu se punea problema să le păstreze, de

vreme ce nu avea unde să le poarte. Prefera să investească banii pentru ca fiul ei să îi moştenească într-o zi. Cumpărătorii trebuiau să plătească un comision de 20% casei de licitații pentru piesele de sub un milion de dolari şi 12% pentru orice bijuterie peste un milion de dolari, ceea ce însemna încă 1 444 000 de dolari adunați la prețul final, ceea ce aduse prețul inelului cu diamant la treisprezece milioane şi jumătate de dolari, aproape de neconceput.

Inelul cu diamante galbene de cincizeci şi şase de carate fusese ultima piesă. Valerie deja o ținea foarte strâns pe Jane de mână atunci, şi nici nu îşi dădu seama. Culoarea fusese catalogată ca *„fancy intens*", culoare fantezistă, denumire oficială pentru diamantele galbene fără cusur. Se porni o luptă între doi cumpărători privați, iar în ultimul minut Laurence Graff, legendarul bijutier din Londra, interveni şi plăti suma de paisprezece milioane de dolari, având o expresie impenetrabilă pe chip, care nu dădea niciun indiciu despre ce credea el despre preț. De-a lungul timpului, se dovedise genial în cumpărarea celor mai bune pietre din lume şi ştiu clar că putea obține mai mult dacă îi crea el un design aparte. Socotind şi comisionul cumpărătorului, el plătise mult peste cincisprezece milioane de dolari, aproape şaisprezece.

Odată cu diamantul galben, loturile lui Marguerite se vândură în întregime. În total, ele ajunseră la patruzeci şi unu de milioane de dolari. Phillip prezisese undeva între douăzeci şi treizeci de milioane, dar casa organizase licitația într-o manieră atât de elegantă, că sumele fuseseră mult mai ridicate decât se aşteptaseră, mai ales cu comisionul cumpărătorilor adăugat. Casa de licitații îşi făcuse bine treaba şi Valerie, de asemenea, proprietara averii mamei sale. Urma să plătească casei de licitații 10% comision din vânzare, adică patru milioane de dolari, ceea ce însemna că primiseră aproape treizeci şi şapte de milioane de dolari din

vânzare. Taxele pentru moştenire trebuiau şi ele achitate, ceea ce însemna optsprezece milioane şi jumătate, prin urmare îi rămâneau optsprezece milioane de dolari de investit, de care va beneficia Phillip cândva. Dar licitația aceasta însemna mai mult decât banii obținuți, deşi şi ei fuseseră un factor important. Vânzarea fu cu adevărat emoționantă şi se simți recunoscătoare că mama ei îşi păstrase bijuteriile până la final, chiar şi în vremurile grele. Astfel îi oferise fiicei ei siguranța şi confortul ultimilor ei ani pe care Marguerite nu le avusese niciodată şi îşi indusese şi nepotul în binecuvântarea aceasta.

Loturile care au urmat după licitația lui Marguerite se vândură foarte repede. Pietrele, toate diamante colorate, fuseseră achiziționate de Laurence Graff şi de această dată. Două diamante roz erau chiar frumoase, şi unul de un albastru pal. Cele două inele cu diamante „importante" de la finalul vânzării au fost achiziționate de cumpărători privați pentru mult mai puțin decât diamantele alb şi galben ale lui Marguerite, vedetele evenimentului.

Vânzarea se termină la douăzeci de minute după ce ultima piesă a lui Marguerite fusese adjudecată. Era 11:30 şi licitația se desfaşurase de-a lungul a patru ore şi jumătate foarte intense. Valerie se ridică extenuată. Fusese incredibil de stresant, dar şi fascinant. Nu îi păru rău pentru piesele la care renunțase, ci se simțea uşurată pentru ceea ce câştigase. Fusese o moştenire cu totul neaşteptată pentru ea, şi mai ales pentru Phillip. Ea îl îmbrățişă de îndată ce părăsi biroul cu telefoane. Valerie vorbea cu Jane care era uimită de ceea ce văzuse, piesele frumoase, cumpărătorii fascinanți, entuziasmul şi emoția din sală. Toată seara semănase cu un thriller.

— Mă simțeam de parcă eram într-un film, spuse Valerie cu voce tremurândă. Fusese foarte greu pentru ea, întrebându-se tot timpul ce urma să se întâmple. La un

moment dat, se gândi că nu avea să se vândă nimic, deşi Phillip îi spusese că nu avea cum să se întâmple aşa ceva cu piese de această calitate. Nu îşi dăduse seama cât de valoroase erau. Fusese aproape imposibil de conceput aşa ceva. Fusese inedit şi pentru Jane care stătuse aproape de Valerie, simțindu-se la fel de uimită, pe măsură ce Phillip le îmbrățişa pe amândouă. Numai directorii de la Christie's, de la departamentul de bijuterii şi de la Curte ştiuseră că el era unul dintre beneficiarii indirecți ai averii.

— Ne-am descurcat grozav! îi mărturisi el mamei lui. Am întrecut cele mai ridicate estimări. Şi nu avuseseră nevoie nici de rezervele pe care le puseseră.

— Haideți să sărbătorim! le propuse Phillip, deşi şi el era extenuat. Fusese o noapte lungă şi vorbitul la telefon cu cumpărători importanți era obositor, trebuia să fie foarte atent să nu le piardă ofertele, să nu le încurce, să nu interpreteze prost ce ziceau sau să nu înțeleagă ce spuneau, deşi unii dintre ei vorbeau cu accent sau o engleză mai proastă. Apelurile fuseseră înregistrate pentru verificări ulterioare şi posibile dispute. Erau mulți bani la mijloc şi ofertanților nu le plăcea dacă pierdeau o piesă din cauza incompetenței persoanei care licita pentru ele. Phillip avusese simțurile, mai ales auzul, la turație maximă toată seara. Se bucură pentru clienții lui care reuşiseră şi, mai presus de toate, pentru mama lui. Într-un fel şi această licitație fu o etapă de vindecare pentru ea, căci acum putea merge mai departe, aflând adevărul despre mama ei şi cât o iubise. Totul se schimbase pentru Valerie.

Phillip sugeră să meargă la Sherry Netherland să bea un pahar şi le condusese afară din clădire, după ce le spusese colegilor că urma să plece. Şi, în timp ce mergeau, Valerie era încă în stare de şoc, iar Jane, de asemenea, era amețită.

— Nu ştiu cum poți să spui că vânzarea de bijuterii este plictisitoare, spuse mama lui în maşină. Mi-a stat inima în

gât toată seara. Cred că Winnie ar fi făcut atac cerebral şi ar fi căzut moartă. Amândouă se amuzaseră pe seama ei.

— Trebuie să recunosc, seara aceasta chiar nu a fost deloc plictisitoare, dar vorbim despre o vânzare foarte specială. Piesele au fost incredibile, mulțumită mamei tale. Şi a avut o mare însemnătate şi pentru mine datorită ție. Dar majoritatea licitațiilor nu sunt aşa, spuse el, zâmbindu-i. Seara aceasta a fost spectaculoasă, dar aceste tipuri de licitații se întâmplă rar sau doar o dată în viață. Unele vânzări mari de artă sunt şi ele aşa. Dar trebuie să recunosc – îi zâmbi lui Valerie şi apoi către Jane – chiar mi-a plăcut. Cui nu i-ar fi plăcut?

Şi rezultatele fuseseră chiar mai bune decât visase, mai ales pentru mama lui, care putea trăi liniştită până la sfârşitul zilelor, la fel şi el, dacă investeau banii cu înțelepciune. Valerie intenționa să o sune pe Winnie şi să îi povestească tot, dar se făcuse prea târziu, iar ea ştia că la ora aceasta ea dormea deja.

Stătură la Sherry Netherland până la două dimineața, încercând să se relaxeze şi să vorbească despre fiecare aspect al licitației. Valerie era în continuare entuziasmată când o lăsară la apartamentul ei, iar Phillip şi Jane se întoarseră la al lor. Valerie avea sentimentul că ei doi vor fi de-acum mereu împreună, inclusiv în fiecare weekend pe barcă, deşi ea nu îl întrebase.

Pe Jane o aştepta încă o lună de cursuri şi apoi absolvirea. O invitase pe Valerie să participe şi spusese că voia ca ea să îi întâlnească părinții. Valerie promisese să vină, şi începuse să suspecteze ceva serios între ei, deşi erau împreună de numai două luni. Dar ea era exact femeia de care Phillip avea nevoie şi mama lui spera că el era destul de deştept să îşi dea seama de asta. Jane era perfectă pentru el, şi Phillip părea fericit cu ea. Dar acum el era adult şi trebuia să facă ce îşi dorea şi ce i se potrivea. La fel şi

Valerie. Ea îşi promisese să plece în Europa pentru cel puțin o lună, chiar două. Voia să vadă unde trăise mama ei la Roma după moartea lui Umberto, înainte să se întoarcă în SUA şi să viziteze şi castelul din Napoli unde locuiseră împreună. Pentru ea, urma să fie un fel de pelerinaj, şi voia să meargă şi la Florența, poate şi la Veneția sau oriunde îi dorea sufletul. Putea face ce voia acum. Şi asta, pentru restul vieții, mulțumită lui Marguerite.

Valerie adormi cu gândul la licitație. Ce noapte uimitoare!

Capitolul 21

Valerie petrecu următoarele câteva săptămâni plănuindu-şi călătoria, încercând să se obişnuiască cu tot ceea ce se întâmplase. Uneori îi era greu să creadă că totul era real.

Îi mai făcuse între timp Fionei o vizită, să îi mulțumească, iar bătrâna dădacă păru adormită şi mai obosită decât înainte, deşi mintea îi era la fel de limpede. Ceea ce îi spusese Fiona în vizita de dinainte îi schimbase viața întru totul. Deşi, dat fiind vârsta pe care o avea, Valerie se simțea mai încrezătoare acum, nu se mai scuza pentru cât de diferită fusese toată viața de oamenii cu care fusese înrudită.

Angie şi Tom îi trimiseră un e-mail, felicitând-o pentru succesul vânzării. Ei citiseră despre asta în ziare şi li se păru minunat. Chiar se bucurau pentru ea şi o implorau să îi viziteze din nou şi se gândeau să vină la New York pentru un weekend în toamnă. Spuseseră că Walter se simțea bine, deşi puțin câte puțin mintea i se încețoşa, şi întâmpină în ultima vreme nişte probleme minore de sănătate pe care nu le avusese înainte. La nouăzeci şi patru de ani, era de aşteptat, dar cel puțin era fericit, bine îngrijit şi trăia confortabil.

Jane termină ultima ei lucrare după ce renunțase să mai petreacă ultimele două weekenduri pe barcă. Şi, aşa cum promisese, Valerie merse la ceremonia de absolvire a lui Jane şi îi întâlni părinții. Au vorbit îndelung despre multe lucruri. Părinții lui Jane erau nişte oameni foarte drăguți şi mai sofisticați decât se aşteptase. Ei mergeau în Chicago des ca să vadă fiecare piesă, operă, simfonie şi spectacol de balet şi călătoreau în Europa o dată sau de două ori pe an. Mama lui Jane fusese psiholog înainte de căsătorie şi era încă o schioare avidă, care schia în Alpii francezi în fiecare an şi sărea şi din elicopter pe pârtie în Canada, ceea ce demonstra mult curaj. Era foarte atrăgătoare, încă tânără, cu multă energie şi foarte preocupată. Tatăl lui Jane era director la o companie mare de asigurări, un bărbat inteligent, chipeş şi interesant. Ei fuseseră înnebuniți după Phillip când îl întâlniseră şi bucuroşi să o cunoască pe Valerie. Mama lui Jane i se confesă acesteia cât de îngrijorată era că fiica ei nu voia să se aşeze la casa ei şi, potrivit ei, era prea dedicată carierei. Fiind copil unic, ei erau foarte apropiați, ceea ce Valerie înțelegea prea bine.

— Este greu să stai deoparte când cresc, îi spusese Vivian Willoughby lui Valerie. Era o blondă atrăgătoare, cu un corp trăsnet, semăna mult cu fiica ei. Deşi avea cincizeci de ani, părea cu zece ani mai tânără, la fel şi soțul ei, Hank. Acesta avea un trup de atlet, cu un bronz accentuat pentru că naviga în fiecare weekend, indiferent de vreme şi era foarte atrăgător. Cu toții se simțiră grozav. Lui Valerie îi plăcu mult întâlnirea cu ei.

Jane absolvise *cum laude.* Avusese trei interviuri la nişte firme de avocatură în săptămâna aceea. Una dintre ele, prin pură coincidență, era firma la care lucra Penny. Phillip era foarte mândru de ea şi îi puse o vorbă bună, cine ştie, poate ajută. Mai avea de trecut examenul de barou în iulie şi, deşi Phillip era sigur de rezultatul pozitiv, Jane încă avea

îndoieli.

— Ne-am fi dorit să se întoarcă împreună cu noi în Detroit, i se confesă Vivian lui Valerie în timp ce stăteau de vorbă, după ceremonia de absolvire. Jane arăta foarte oficial cu toca şi roba.

— Sau, cel puțin, în Chicago, dar ei îi place aici. Cred că dacă primeşte o slujbă bună, sau dacă lucrurile merg bine între ea şi Phillip, nu se va întoarce niciodată. Păru tristă, dar acceptase acest fapt.

— Nu este uşor să ai un singur copil. Ai toate ouăle în acelaşi coş.

— Ştiu, şi Phillip este singurul meu copil, zâmbi Valerie. La lei şi nepoata mea. Mama ei încă îşi mai face griji pentru ea, iar ea a împlinit patruzeci şi cinci de ani, este căsătorită şi Icrieilă. I u Hei copii şi este partener la o firmă de avocatură. Rămân peni iii im deauna copiii noştri, nu contează câl de mari suni Valet ie na mult mai relaxată decât Vivian şi foarte deschisă la minte despre orice făcea fiul ei. Mama lui Jane era mult mai vehementă, deşi Jane nu părea foarte afectată de asta.

Familia Willoughby invitaseră pe toată lumea la cină la The Carlyle, pe Phillip şi pe mama lui, dar şi pe Alex care participase şi ea la absolvire. Petrecură împreună o după-amiază plăcută sărbătorind absolvirea facultății. Privind în urmă, totul îi părea uşor acum, dar fusese greu pe parcurs. Ştia că John absolvise şi el cu o zi înainte. Nu mai auzise nimic despre el de când se mutase. Se întrebă dacă pleca la Los Angeles cu Cară acum. Nu îi era dor de el şi se simțea bine cu Phillip, dar i se păru ciudat că nu mai avea niciun fel de legătură cu un bărbat cu care trăise aproape trei ani. Totul ieşise foarte bine pentru ea, iar după prânz mama ei îi spusese cât de mult îl plăcuse pe Phillip şi pe mama lui, după ce cei doi plecaseră.

— Este un bărbat încântător, îl lăudă mama lui Jane, iar

mama lui este ca o scânteie. Valerie îi spusese că urma să plece în Europa şi că plănuia un tur al Italiei de una singură, iar după ce se va întoarce avea de pregătit o expoziție. Îşi vizitează prietenii sau rudele în California, de asemenea, pomenise ceva despre posibilitatea de a urma un curs la Luvru în noiembrie şi că face parte din comisia Institutului de Costume de la Met. Nu am putut să țin pasul cu tot ce spunea. M-a făcut să mă simt ca o leneşă, spuse Vivian copleşită de admirație. Ştiau despre licitația recentă şi fuseseră impresionați şi de aceasta.

— Şi eu! râse Jane şi fusese şi toată nebunia cu găsirea lui Marguerite, cu tribunalul, testele ADN şi licitația. Valerie nu se oprise niciun minut.

Jane şi Phillip petrecură weekendul cu părinții ei. Merseră la o piesă pe Broadway şi luară cina la „21" Doamnele plecaseră la cumpărături, în timp ce Phillip şi Hank merseră la un spectacol cu bărci şi comparară bărcile mai noi cu cele mai vechi, clasice, şi vorbiră despre navigare aproape tot weekendul, chiar reuşiseră să strecoare în program şi o vizită în portul unde Phillip îşi ținea barca şi le plăcuse foarte mult.

Deşi totul a decurs minunat, Jane se simți fericită când părinții ei plecară. Spuse că fusese greu să îi țină ocupați – să se asigure că se distrau, că făceau ceea ce plănuiseră, că luau masa când şi unde doriseră, că le plăcea restaurantul şi că nu erau prea extenuați. Se bucurase mult să îi vadă, dar fusese fericită să îşi ia la revedere de la ei şi să se întoarcă în apartamentul ei împreună cu Phillip, să se prăbuşească pe pat şi să aibă o seară liniştită de duminică.

De îndată ce se aşezară în pat, începură să facă dragoste şi mai târziu căutară ceva de mâncare prin frigider. Ea înfulecă goală nişte pui şi când îl întrebă pe Phillip ce planuri avea pentru săptămâna următoare el râse.

— Dragoste cu tine, sper, dacă continui să umbli aşa prin

casă. Ea îi zâmbi şi puse bucata de pui pe masă şi îşi petrecu brațele în jurul lui.

— Cea mai bună ofertă, spuse ea şi îl sărută.

— O duc pe mama la aeroport marți, zise el cu o voce înfundată, în timp ce o săruta pe gât ținându-i fundul ferm în mâinile lui. În afară de asta şi muncă, nu mai am niciun plan. De ce?

— Vreau să învăț pentru examenul de barou săptămâna asta. Mă gândeam că poate reuşim să ne eliberăm vineri şi să petrecem trei zile pe barcă weekendul următor. Mi-aş putea lua cărțile cu mine. Era fericită că trecuse cu bine de absolvire. Mai avea programate nişte interviuri săptămâna următoare, dar altfel ritmul vieții ei încetinea uşor. Trecuse de un hop uriaş.

— Perfect, spuse el, referindu-se la cele trei zile pe *Dulcea Sallie,* şi apoi o ridică în brațe şi o duse înapoi în pat. Fusese o noapte perfectă.

Winnie plecă să o vadă pe Valerie luni după-amiază ca să îşi ia la revedere, în timp ce aceasta îşi făcea bagajele. Aproape că terminase, dar se opriră să bea nişte ceai rece. Winnie suferea de alergie, ca de obicei, şi se dovedi foarte emoționată la vestea plecării lui Valerie.

— Cât timp vei lipsi? o întrebă ea cu tristețe în glas.

— Nu ştiu. Trei săptămâni, o lună, mai mult. Poate şase săptămâni. Voiam doar să hălăduiesc pentru o vreme. Am avut câteva luni foarte stresante. Un eufemism puternic pentru toate lucrurile prin care trecuse. Winnie încă se simțea copleşită de tot ce se întâmplase, mai ales din cauza celor aflate despre părinții ei, ceea ce era încă dureros pentru ea. Nu îşi revenise complet, deşi Valerie părea mai bine decât niciodată şi mai încrezătoare în sine în urma a tot ce aflase.

— Cred că te plac mai mult ca mătuşă, o tachină ea pe Winnie. Mă face să mă simt tânără. Chiar aşa şi părea.

Winnie arăta destul de în vârstă pentru a-i fi mamă, deşi erau doar patru ani diferenţă între ele.

— Nu spune asta. Încă sunt supărată că nu mai suntem surori. Lacrimile îi umplură ochii.

— Mă vei iubi ca nepoată, spuse Valerie, aplecându-se să o sărute pe obraz şi punându-şi un braţ în jurul ei. Era mai uşor să facă haz de necaz atunci când se ivea ceva grav. Furia şi acuzaţiile lui Winnie fuseseră uitate. Cele două femei se împăcaseră, mai ales datorită naturii blânde şi iertătoare a lui Valerie. Totul se terminase cu bine.

— De ce nu vii cu mine în Europa? Ţi-ar face bine.

— Nu, nu e aşa. Urăsc modul în care călătoreşti tu. Te duci peste tot, te răzgândeşti la fiecare cinci minute, te cazezi şi pleci din hoteluri valvârtej. M-ar scoate din sărite. Eu vreau să merg undeva să stau şi să nu mă mişc. Şi nu vreau să îmi fac bagajele la fiecare cinci minute.

— De ce nu închiriezi o casă în Hamptons? îi sugeră Valerie.

— Este prea scump, îi răspunse Winnie acru. Nu-mi permit. Valerie o mai săgetă o dată cu privirea, dându-i de înţeles că nu o putea păcăli. Winnie întotdeauna se plângea că era săracă.

— Da, poţi şi ştii asta. Eşti doar prea zgârcită ca să cheltui banii, o acuză ea şi Winnie râse uşor.

— E adevărat, mărturisi ea. Penny închiriază o casă la Martha's Vineyard peste vară. Mi-a spus că pot să merg în weekend acolo, dacă nu deranjez copiii.

— Şi poţi să faci asta? Valerie nu era sigură şi nici Winnie. Nepoţii ei o scoteau din sărite şi pe fiica ei, pe care o critica încontinuu.

— Probabil că nu, îi răspunse Winnie cu sinceritate. Sunt atât de obraznici şi se comportă atât de urât, şi sunt şi gălăgioşi pe deasupra, iar Penny nu le spune nimic.

— Sunt copii ca toţi copiii şi sunt foarte drăguţi. Nu fac

niciodată prostii în atelierul meu când mă vizitează, spuse Valerie. Îi plăceau copiii lui Penny mai mult decât lui Winnie.

— Eşti mai bună cu ei decât sunt eu. Eu mă distrez când joc cărți cu ei, dar altfel mă enervează. Se mişcă tot timpul. Întotdeauna mi-e frică să nu verse ceva sau să nu spargă vreun lucru, şi de multe ori chiar asta fac. Valerie o văzuse în acțiune cu nepoții ei şi era de acord cu Penny – era foarte stresant pentru toți cei implicați.

— Dacă fac mizerie, tu cureți după ei. Ai putea să stai la un hotel la Vineyard, sugeră ea, dar Winnie nu voia soluții. Întotdeauna mergea mână în mână cu problemele.

— De ce să cheltuiesc bani?

— Atunci, ai putea să stai în apartamentul tău din New York toată vara, spuse Valerie pe un ton ferm, dar îşi dădu seama că nu o convinse pe Winnie astfel.

— De ce nu?

— Este deprimant. Trebuie să te gândeşti unde ai putea merge, sau să ai ceva de făcut.

— Nu sunt ca tine. Eu sunt fericită acasă de una singură. Şi mama lor fusese aşa. Lui Valerie i se părea deprimant şi trist. Ea voia să meargă peste tot, să întâlnească oameni noi. De-abia aştepta să plece în Europa următoarea zi.

— Îmi va fi dor de tine, spuse Winnie pe un ton molatic. Sună-mă.

— Desigur, încep călătoria la Roma, să văd unde a stat mama mea înainte să se mute în SUA. După aceea merg la Napoli ca să vizitez castelul. Phillip spune că este frumos şi că a fost restaurat de proprietarul actual. Nu ştia de mama mea, dar Phillip i-a trimis nişte fotografii cu ea şi cu contele, la cererea lui. Avea o slăbiciune pentru ei. Phillip îi dăduse lui Valerie adresa şi numărul de telefon al lui Saverio Salvatore şi îi spuse să îl caute, ca să poată vedea castelul; iar ea vorbea italiana destul de bine ca să se înțeleagă la

telefon, mai bine decât Phillip care se chinuise mult când îl întâlnise, deşi reuşiseră să se înţeleagă cu engleza stricată a italianului. Phillip observă că italienii vorbeau mai mult franceza decât engleza, dar nici franceza lui nu era strălucită. Franceza mamei lui era mai bună.

— Ei bine, nu uita să mă suni când alergi prin toată Europa, îi reaminti Winnie.

— Nu o să uit. Penny termină de întocmit toate actele pentru moştenirea ei şi Valerie plătise taxele aferente din suma încasată în urma vânzării. Se simţea liberă ca pasărea cerului.

— Şi vreau să aud că faci mai mult decât să stai acasă şi joci bridge.

— Am campionat vara asta, o anunţă Winnie luminându-se la faţă.

— Bravo! Să mai faci şi altceva. Este bine pentru sănătatea ta. Winnie dădu din cap şi păru de-a dreptul tristă când se îmbrăţişară la plecare. Se simţea de parcă îşi lua rămas-bun de la cea mai bună prietenă, după ce îşi pierduse sora când aflase adevărul despre Marguerite. Îşi jelise iluziile luni întregi. Acum totul părea diferit. Valerie şi Penny discutaseră despre asta şi aceasta din urmă insistase că se va obişnui, dar Valerie nu era aşa de sigură. Luptase toată viaţa ca să îşi apere părinţii şi nu îi criticase niciodată. Ea avusese încredere totală în ei. Odată ce aflase adevărul, realitatea fusese dură pentru ea şi Valerie credea că Winnie căzuse în depresie. Nu era o persoană fericită, acum chiar mai puţin decât de obicei. Dar, cel puţin, se împăcaseră după toate certurile în legătură cu părinţii lui Winnie. Ea încă voia să le găsească scuze, dar nu îndrăznea să îi mai spună vreun cuvânt lui Valerie. Peste ani, se dovedise că ea avusese dreptate în privinţa sentimentelor lor.

Valerie spera că Winnie urma să fie bine peste vară şi se întoarse la împachetat, după ce aceasta plecă. De abia

aştepta să plece în ziua următoare.

Capitolul 22

Marți, Phillip plecă de la muncă mai devreme ca să o conducă pe Valerie la aeroport. Îşi pregătise două valize mari, o geantă de voiaj pentru avion, plină de cărți, reviste şi iPad-ul. Trebuia să ajungă la aeroport la ora cinci pentru zborul către Roma de la ora şapte seara. Se bucura de parcă ar fi fost copil atunci când el ajunse în fața casei ei şi îi puse genţile în portbagaj. Vorbi tot drumul despre planurile ei, despre vizitele la muzeele din Roma pe care nu le mai văzuse niciodată şi expoziţiile din Florența, la Uffizi unde fusese de nenumărate ori şi îi plăcuse întotdeauna, dar şi la castelul din Napoli. O să vadă apoi ce o să mai facă. Poate un tur cu maşina prin Toscana sau o oprire la Paris în drum spre casă. Ea plănuise să stea în Italia cea mai mare parte a călătoriei.

— Stai un pic, cât timp vei fi plecată? Doi ani? o tachină Phillip.

— Poate, râse ea. Se simțea liberă şi entuziasmată de călătorie.

— Sună de parcă ai pleca mai mult. Nu uita să te şi întorci. Îmi va fi dor de tine, zise el cu sinceritate. Era fericit să o vadă atât de eliberată în urma descoperirilor despre mama ei reală. Trecuse printr-o cruntă agonie dându-şi seama că pierduse o întreagă viață alături de ea, dar tot ce aflase – despre viața pe care o dusese, faptul că voise dintotdeauna să ştie de fiica ei şi că fusese forțată să plece – o ajutase să relaționeze cu ea, chiar şi după ce murise. Aflase cât de mult ținuse mama ei la ea şi asta o ajutase să treacă peste suferința pricinuită Se vindecaseră răni vechi pe care Valerie nu le conşli entizase, dar pe care le purta în

suflet. În sfârşit, se eliberase de ecourile deranjante ale părinților ei haini. Acum era pregătită pentru noi aventuri, chiar şi la şaptezeci şi patru de ani.

Atunci când ajunseră la aeroport, el o ajută cu bagajele la check-in şi cu biletul, apoi ea mai rămase puțin cu el pe culoar, înainte să intre în terminal.

— Să te distrezi cu Jane până când mă întorc, spuse ea, mămoasă pentru un moment, încercând în acelaşi timp să îi respecte libertatea de alegere ca bărbat. A fost aşa de bine să îi întâlnesc părinții. Par să fie oameni cumsecade. Mi-au plăcut mult. Şi Phillip îi plăcuse, până la un punct.

— Pot fi destul de stresanți uneori, zise el tăcut. Jane nu puse niciodată presiune pe el, dar el simțise că părinții ei s-ar putea să facă asta, mai ales mama ei. Spusese răspicat că voia să o vadă pe Jane măritată, un țel de care lui Jane nu îi păsa deocamdată.

— Sper că nu afirmi aceleaşi lucruri şi despre mine, spuse Valerie, în vreme ce el zâmbi.

— Nu pot, eşti prea ocupată să îți vezi de viața ta. Ştia că tot ce voia ea era ca el să fie fericit, orice ar fi însemnat asta. Cum se întâmpla şi cu cine era treaba lui.

— Îmi place să te văd cu o femeie pe cinste, şi nu aş vrea să sfârşeşti singur. Dar şi tu îți dai seama de lucrurile astea, îi spuse, apoi adăugă: Jane este o fată drăguță. El zâmbi când ea rosti aceste cuvinte.

— Da, este, şi este şi o navigatoare pricepută, de asemenea, va fi o avocată bună. Are programat un interviu la firma lui Penny. Ar fi amuzant dacă s-ar angaja acolo. Penny şi Jane se înțelegeau destul de bine, luaseră cina de câteva ori împreună, iar el şi Jane urmau să îşi petreacă un weekend cu Penny şi familia ei la Martha's Vineyard pe 4 Iulie.

Îi plăcea că mama lui nu îl stresase niciodată în legătură cu viața lui personală. Era mult prea ocupată cu a ei, şi

modul în care trăia, bucurându-se de tot la maximum, servind drept exemplu pentru el. Era unul dintre acele lucruri pe care le admirase la căsătoria părinților lui – se iubiseră şi se respectaseră reciproc, dar îşi lăsaseră suficient spațiu să se manifeste şi independent. Ei nu fuseseră niciodată acaparatori unul cu altul sau posesivi şi nici nu încercaseră să schimbe ceva la celălalt. Ei fuseseră toleranți cu ciudățeniile fiecăruia, având un parteneriat cu adevărat funcțional. El văzuse puține alte relații de acest gen, dar nu trăise niciuna. Până acum, când o întâlnise pe ea. Însemnase mult pentru el că Jane şi mama lui se plăceau reciproc şi că se înțelegeau bine.

Îşi dădu seama că Valerie de-abia aştepta să intre în terminal, moment în care o îmbrățişă şi o sărută de despărțire, simțind brusc un sentiment de panică, asemenea unui părinte care îşi trimite copilul în tabără.

— Ai grijă de tine, mamă... ai grijă... să nu faci vreo prostie... Napoli este un oraş plin de hoți de buzunare – ai grijă de tine când ajungi acolo... Brusc avu o mie de sfaturi să îi dea, la care Valerie râse.

— Voi fi bine. Ai grijă de *tine.* Poți să mă suni pe mobil sau să îmi trimiți un e-mail. Ea îl îmbrățişă din nou, îi făcu semn cu mâna şi dispăru în terminal, iar el se simți fericit pentru mama lui, după ce plecă şi ajunse înapoi în oraş. Se duse la Jane care învăța de zor pentru examenul de barou, ca de obicei.

— Mama ta a plecat cu bine? îl întrebă ea într-o pauză, când el îi oferi un pahar de vin alb.

El zâmbi drept răspuns la întrebarea ei.

— Era aşa de fericită că pleacă, a fost chiar jenant. Iubeşte să călătorească aşa că, practic, a fugit în aeroport. De-abia aştepta să ajungă la Napoli şi la Roma. O să îi placă. Atât de multe lucruri se întâmplaseră recent şi voiajul avea să îi prindă bine.

Exact în acel moment, Valerie începu să vorbească cu persoana de lângă ea din avion, apoi alesese un film şi tocmai ce comandă ceva de mâncat şi un pahar de şampanie. Călătorea cu un zbor Alitalia şi îşi luase biletul la clasa business, ca să poată dormi confortabil. Îi menționase asta lui Winnie, iar noua ei mătuşă o mustră pentru cheltuiala făcută. Drept răspuns, Valerie îi zisese că, la vârsta lor, puteau să se răsfețe cu câteva momente de lux. Dar nu avea niciun sens să îi tot explice asta până la o sută de ani. Ea voia să se răsfețe acum, mai ales după vânzarea bijuteriilor. Ea nu avea nicio intenție să risipească banii, dar ştia că zborul urma să fie mai uşor şi mai puțin obositor la clasa business decât la clasa economic, ceea ce ei i se păru rezonabil, nu şi lui Winnie, care preferase să stea acasă şi să nu cheltuie banii fără să meargă niciunde.

Se uită la film şi se bucurase de cina ei constând în *osso buco* şi paste, însoțite de un pahar bun de vin roşu italian, şi apoi se puse să doarmă pentru restul de şapte ore de zbor. Ajungeau la ora opt dimineața la Roma şi ea spera să fie la Hassler până la ora zece, ceea ce i-ar fi dat o zi întreagă la Roma. În geantă, avea adresa mamei ei scrisă pe o bucată de hârtie. Ea voia să meargă întâi acolo, înainte de orice. Acesta era motivul pentru care zbura la Roma. Plănuia să viziteze muzeele şi bisericile timp de două zile, să se bucure de oraş şi să se plimbe. Apoi se va îndrepta spre Napoli să vadă castelul, un punct important al călătoriei, din moment ce Marguerite trăise acolo pentru mai mult de treizeci de ani. Ea locuise în apartamentul ei din Roma timp de douăzeci de ani. Cu toate acestea, Italia nu fusese niciodată casa ei, deşi ştia din scrisori că mama ei fusese mai fericită la Napoli cu Umberto decât singură la Roma, după moartea acestuia. Viața ei trebuie să fi fost foarte singuratică după aceea, fără nicio rudă pe lume.

Valerie dormi bine în avion, când se trezi, bău o cană

mare de cafea tare, înainte să aterizeze la timp, coborî printre primii din avion. Luă un taxi până la Hotel Hassler unde se cază într-o cameră mică, similară cu cea primită de Phillip în martie, după care luă un taxi pentru a ajunge la vechea adresă a mamei ei; de îndată ce îşi făcu duş, se schimbă într-o fustă neagră lungă de bumbac, un tricou, sandale şi o pălărie de soare. Se îmbrăcă comod, dar cu stil, purtându-şi părul lung şi alb pe spate şi brățări de argint pe mână. Un aer boem, comod reieşea din ceea ce purta.

Ea stătu în fața blocului de apartamente unde trăise mama ei, întrebându-se în ce apartament locuise. Trecuse atât de mult timp de atunci, că era sigură că nimeni nu îşi mai amintea sau nici măcar nu mai ştia ceva. Se bucura însă să fie acolo, din moment ce fusese cartierul mamei ei. Cândva un cartier rezidențial, la modă, numit I Parioli, în care oamenii treceau pe lângă ea, deplasându-se pe biciclete sau pe scutere prin traficul aglomerat din Roma, claxoanele auzindu-se de peste tot. Rămase acolo pentru un timp mai îndelungat şi apoi porni din nou la drum, până ajunse la o biserică din apropiere şi aprinse o lumânare pentru mama ei, recunoscătoare că drumurile lor se intersectaseră din nou. Ea îşi atinse pandantivul de la gât păstrând un moment de reculegere în biserica mică, gândindu-se la ea, pe măsură ce bătrânele veneau şi plecau ținându-şi rozaliile în mâini, schimbând câteva vorbe cu prietenii. Mai multe măicuțe făceau curat în biserică, păstrând o atmosferă primitoare. Se întrebă dacă mama ei călcase vreodată pe acolo, dacă credea în vreo zeitate după toate cele care i se întâmplaseră. Valerie ar fi înțeles-o dacă nu ar fi fost aşa şi nu ar fi învinovățit-o.

Era un cartier drăguț şi se simți în siguranță în timp ce străbătea distanțe relativ mari înapoi spre Piazza di Spagna, unde se afla hotelul şi magazinele de pe Via Condotti din apropiere. Era copleşitor să descopere lumea mamei ei şi

viața pe care a avut-o în timpul ultimei jumătăți de secol în Italia, după ce plecase din SUA. Valerie îşi petrecu restul zilei vizitând biserici şi luând un prânz delicios de paste cu peşte la o cafenea de peste drum. Îşi exersă italiana cu chelnerul care înțelesese tot în ciuda greşelilor ei. Şi o amuză să observe că în Roma bărbații se uitau după femei de orice vârstă – zări câteva capete întorcându-se după ea şi zâmbi. La New York, nu s-ar fi întâmplat niciodată aşa ceva, dar în Roma da. Italienii te făceau să te simți dorită şi femeie până la mormânt, iar Valerie era o doamnă atrăgătoare cu o siluetă suplă şi un chip frumos.

Se plimbă ore întregi în după-amiaza aceea şi luă cina la un restaurant mic de lângă hotel. Ei nu îi plăcea să meargă la restaurant singură, dar călătorind fără companion, nu avusese de ales şi nu voi să mănânce în cameră, aşa că pur şi simplu se bucură de mâncare şi de un *espresso* tare, înainte să se întoarcă la hotel. În seara aceea scrise câteva vederi pentru Phillip, Winnie şi familia Babcock. Familia ei se mărise, iar soții Babcock veneau la toamnă în vizită la New York, să îl cunoască pe Phillip şi o invitaseră la cină şi la o piesă pe Broadway. Ea făcuse aceleaşi lucruri în următoarea zi, explorând biserici şi galerii, admirând fântâni şi statui, absorbind atmosfera din Roma şi privind oamenii din jur. În ziua de după aceea, zbură la Napoli. Primise câteva mesaje de la Phillip care o întreba cum se simte, iar ea îl asigură că era bine şi că se bucura de Roma. Luă un taxi de la aeroport la Hotelul Excelsior, unde ea şi Lawrence stătuseră cu ani în urmă, admirând priveliştea de-a lungul drumului. Văzuse Vezuviul şi Golful Napoli şi îşi aminti când îl dusese pe Phillip la Pompeii şi cât de fascinat fusese, deşi era micuț, când îi explicase ce se întâmplase acolo.

Pentru că nu voia să conducă singură prin Napoli şi să rişte să se rătăcească, ea angajă o maşină cu şofer la hotel, care era disponibil pentru toată după-amiaza.

Luă prânzul pe terasa hotelului şi ieşi să se întâlnească cu şoferul după aceea, pregătindu-şi adresa mamei ei, la fel cum făcuse şi Phillip cu ceva vreme în urmă şi numărul de telefon al lui Saverio Salvatore, dar nu îl sunase, căci nu voia să îl deranjeze dacă nu era nevoie. Nu dorea decât să vadă castelul şi să se bucure de acel moment, gândindu-se la mama ei, pe vremea când avea optsprezece ani, împreună cu bărbatul pe care îl iubise, la puțin timp după ce se născuse ea.

Şoferul vorbea engleza foarte bine şi îi arătă bisericile, clădirile importante şi casele din împrejurimi şi o pusese la curent cu istoria oraşului Napoli. Dar pe ea o interesa istoria proprie. Traficul era aglomerat şi le luă ceva timp să ajungă la marginea oraşului unde se afla castelul, când ajunseră acolo, şoferul opri maşina, în vreme ce ea coborî în tăcere, privind cu venerație fosta locuință a mamei sale. Pe vremea când locuia aici, Marguerite era contesă, iubită de Umberto şi respectată de toți cei care o cunoscuseră, potrivit lui Saverio Salvatore.

Valerie stătu la poartă un moment îndelungat, precaută, nedorind să deranjeze, deşi nu era nimeni acolo. Porțile fuseseră lăsate larg deschise, iar curtea era goală. Un Ferrari roşu era parcat într-un garaj deschis, care părea să fi fost cândva un grajd, dar terenul arăta părăsit. Simțindu-se ca o infractoare, încălțată în sandale şi îmbrăcată în blugi şi cămaşa albă ca în prima zi la Roma, păşi încet. Era o zi călduroasă, dar aerul era uscat, iar pălăria o protejase de soare. Nimeni nu o opri şi se plimba pentru un timp, prin livezi şi pe lângă podgorii şi grădini iar apoi se întoarse la castel. Nu era greu să şi-o imagineze pe mama ei plimbându-se cu Umberto, bucurându-se de priveliştea golfului. Era un loc frumos, liniştit şi, aparent, foarte bine întreținut. Zări doi grădinari, dar aceştia nu veniră înspre ea. Străbătuse deja jumătate din curte în drumul ei înapoi

la maşină, când un Lamborghini dădu buzna în curte, cu capota coborâtă, condusă de un bărbat cu păr alb. Pentru un moment, i se păru că seamănă un pic cu Umberto, Valerie se sperie şi se simți stânjenită când acesta o privi încruntat. Bărbatul coborî repede din maşină şi se îndreptă spre ea cu o privire întrebătoare.

— *Şi Signora? Cosa sta cercando?*

Ea ştia că el o întrebase ce căuta acolo şi se simți stupid să îi răspundă „Pe mama mea"; probabil ar fi crezut-o nebună. Probabil gândea asta deja. Ea nu se simți îmbrăcată corespunzător pentru o hoață, în sandale, blugi şi pălăria ei Borsalino din paie.

— *Scusi,* spuse ea, simțindu-se prost. *Che casa bellissima*, adăugă arătând spre casă, spunându-i ce frumoasă era.

— £ *una proprietă private,* îi aminti el. Era o proprietate privată. Şi ea decise să pluseze, cu riscul de a părea şi mai intruzivă.

— *Mia mamma era în questa casa molti annifa,* continuă ea, simțindu-se patetică, spunându-i că mama ei locuise în casa aceea cu mulți ani în urmă, ceea ce era tot ce putea spune mai mult în italiana pe care o ştia. *La Contessa di San Pignelli*, preciză ea, încercând să găsească o scuză pentru prezența ei acolo. *Sono la suafiglia.* El se încruntă atunci şi se uită la ea. Ea îi zisese că era fiica lui Marguerite.

— *Davvero?* Serios? Este adevărat? spuse el în engleză, ceea ce fuse mai uşor pentru ea, dacă nu pentru el. O privi intrigat.

— Fiul meu, Phillip Lawton, a venit să vadă casa acum multe luni. După aceea, ți-a trimis câteva fotografii cu mama mea şi cu tatăl meu vitreg, contele şi contesa. El mi-a dat cartea ta de vizită. Signore Salvatore, spuse ea timidă şi el fu ca lovit de fulger.

— Nu mi-a spus că ei erau bunicii lui.

— Este o poveste lungă, pe atunci nu ştia asta.

— Şi tu eşti fiica ei frumoasă, a contesei. Fotografiile sunt în casă. El făcu un semn înspre castel, fascinat de ea acum, iar Valerie îi zâmbi, recunoscătoare că şi-l amintise pe Phillip şi că nu îi spusese să plece.

— Îmi pare rău că am apărut aşa, neanunțată, se scuză ea, simțindu-se încă prost. Am venit la Napoli să văd unde a locuit mama mea împreună cu contele. Ştiu că pare aiurea, dar ea a murit şi eu am vrut să vin în Italia să văd unde a trăit. Nu îi explică de ce nu ştiuse de ea înainte şi că de-abia acum descoperi că Marguerite era mama ei. Totul era prea complicat, în orice limbă.

— Vrei să vezi casa? o întrebă el politicos, iar ea nu se putu abține să nu accepte. Îşi dorea cu disperare să vadă castelul, de aceea bătuse atât drum. Saverio îi făcu un tur mai extins decât lui Phillip. Îi arătă dormitorul contelui şi al contesei, unde dormea el acum, camerele lor private cu o bibliotecă frumoasă cu cărți vechi şi micul birou unde Umberto obişnuia să lucreze, deşi Valerie nu ştia exact la ce şi nici nu întrebă. Tot acolo se afla şi un budoar frumos şi o garderobă care, probabil, fusese a mamei ei şi care era goală acum, cu tapet vechi realizat manual, care reda atmosfera din Veneția secolului al XVII-lea şi probabil chiar de acolo şi provenea. Erau încăperi în care se locuia şi odăi goale pe care Saverio le preschimbase în camere de oaspeți, cu candelabre maiestuoase cu lumânări aprinse, o sală elegantă unde se lua cina, cu o masă lungă şi tapițerii şi scaune grațioase, o sufragerie în care se țineau în mod regulat serate şi o bucătărie mare şi încăpătoare cu vedere spre golf. Casa era mare şi avea o distincție aparte, dar nu prea mare pentru a fi confortabilă şi primitoare. Ea îşi dori să îşi poată închide ochii şi să şi-o imagineze pe mama ei acolo. În acea clipă văzu una dintre fotografiile pe care i le trimisese Phillip, aşezată pe un pian mare, într-o ramă de

argint, la loc de onoare. La fel ca Phillip, şi ea admiră colecția impresionantă de artă contemporană pe care noul proprietar o îmbină cu succes cu lucrările mai vechi. Ori el angajase un decorator bun, ori avea un gust desăvârşit. Turul se termină în bucătărie, unde îi oferi un pahar de vin, dar Valerie ezită. Nu voia să stea prea mult şi să abuzeze de bunăvoința lui şi de primirea călduroasă.

— Îmi pare rău să te deranjez, spuse ea stânjenită, drept răspuns el îi zâmbi.

— Ştiu cum este. Mama mea a murit când eu eram foarte tânăr... întotdeauna am vrut să ştiu despre ea. Ca tine poate? o întrebă în timp ce îi servi vinul alb rece şi apoi îşi turnă şi lui un pahar. El o conduse pe o terasă, unde se aşezară ca să admire grădinile perfect îngrijite, pe care le renovase. Mama este o persoană foarte specială, spuse el şi luă o înghițitură de vin răcoritor. Îmi place fiul tău foarte mult când întâlnit pe el. Este un om bun. Ea zâmbi la complimentul pentru Phillip.

— Mulțumesc. Şi eu cred asta. Ai copii? îl întrebă şi el zâmbi ridicând două degete.

— Doi. *Un ragazzo a Roma,* un băiat la Roma, ea înțelese. *E la mia figlia a Firenze.* Fiica mea lucrează împreună cu mine la galerie. Fiul meu este directorul galeriei mele din Roma. Artă, spuse el arătând spre picturile din casă. Fiul tău vinde artă pentru Christie's, spuse el amintindu-şi *egioielli.* Bijuterii.

— Da. Am un singur fiu. Ea ținu un deget ridicat în sus şi îi zâmbi. Şi eu sunt artistă. Ea mimă pictura şi el se arătă impresionat.

— *Bravai* o complimentă el, apoi se bucurară împreună de privelişte pentru un moment, în timp ce ea se gândea la mama ei din nou. Aproape că o putea simți acolo, unde trăise pentru mult timp, şi poate că fusese şi fericită. Era un loc cald, primitor. Saverio îi explică lui Valerie cât de mult

iubea castelul acesta care îl impresionase atât de mult.

— Te duci la Capri acum? Sau Amalfî? Sorrento? Positano? în vacanță?

— Nu, îi răspunse ea, clătinând din cap. *Firenze.* Florența. Nu voise să meargă pe plajă singură, şi ştia că insula Capri era cotropită de turişti în această perioadă a anului şi nu îi surâdea ideea. Oraşele cu comorile lor de artă erau însă altă poveste. Ea nu se hotărâse încă dacă să meargă sau nu la Veneția. Erau multe de văzut acolo decât în Positano sau Capri, muzee şi galerii pe care de-abia aştepta să le viziteze.

— Şi eu, spuse el. Mă duc la Florența peste câteva zile, pentru muncă. Aici vin ca să mă odihnesc, spuse el, dar nu păru foarte convingător. Condusese cu viteză maximă maşina, ceea ce nu i se păru foarte odihnitor.

— Vin aici o dată, de două ori pe lună, să mă relaxez. Asta putea înțelege.

— Altfel, Florența, Roma, Londra, Parigi, afaceri. Ea dădu din cap că înțelese oraşele unde lucra el şi, pentru câteva momente, păstraseră tăcerea, iar apoi ea se ridică, considerând că stătuse prea mult timp.

— Te rog sună-mă când ajungi în Florența, să vizitezi galeria şi să cunoşti pe fiica mea, spuse el amabil. Tu iei prânzul cu noi.

— Mi-ar plăcea foarte mult, îi mărturisi ea, în vreme ce el o conducea la maşină. Un bărbat într-un Mercedes intră în curte chiar atunci şi Saverio îi făcu semn cu mâna, de parcă îl aştepta.

— Îmi pare rău că am stat aşa de mult. Mulțumesc pentru turul casei. Ea era realmente impresionată şi el îi zâmbi călduros.

— Pentru puțin. A fost plăcerea şi onoarea mea. El se aplecă să îi sărute mâna, iar ea se simți foarte importantă când făcu asta. Nu era obişnuită cu obiceiurile europene şi

simbolurile rangului său.

— *Miile grazie,* spuse ea în timp ce celălalt bărbat se îndrepta către ei şi vorbi repede cu Saverio în italiană, iar gazda ei îl prezentă. Valerie Lawton, completă ea.

— *Signora Lawton a presto... a Firenze,* spuse el şi o lăsă atunci, şi plecă spre casă cu oaspetele vorbind grăbit şi tare. Primirea nu putu fi mai călduroasă, aşa cum povestise şi Phillip. Şi din nou, cu un oaspete neinvitat. Fusese o vizită perfectă, văzuse destul. Ea vizitase dormitorul mamei ei, garderoba, locul unde mâncaseră, sufrageria şi grădinile lor. Dar acum era casa lui Saverio, nu a lor. Se simți puțin stânjenită de ceea ce făcuse, dând buzna, dar în acelaşi timp era şi bucuroasă că ajunsese la Napoli. În acel moment, ştia că nu mai avea nevoie să revină, văzuse locul, îl vizitase şi se plimbă prin casa mamei ei.

Vorbi la recepția hotelului în seara aceea şi făcu aranjamentele necesare pentru întoarcerea la Roma în ziua următoare. Voia să petreacă câteva zile în plus în acest oraş şi apoi urma să călătorească spre Florența, aşa cum plănuise. Nu ştia dacă avea curaj să îl sune pe proprietarul castelului. Nu voia să îl deranjeze şi la muncă de data aceasta. Poate o să îi viziteze galeria, din curiozitate. Acum, pelerinajul ei era complet. Restul călătoriei ei era doar de plăcere. Şi Marguerite Pearson di San Pignelli se putea odihni în pace.

Capitolul 23

Cea de-a doua vizită la Roma, după întoarcerea ei de la Napoli, se dovedi şi mai interesantă decât prima. Ea căută mai multe galerii şi muzee pe care ținea să le viziteze şi merse la catacombe şi descoperi o mulțime de bisericuțe înghesuite pe străzi înguste lăturalnice, începu să învețe

oraşul mergând pe jos. Îi plăcea în Roma, chiar şi singură şi îi relatase totul despre călătoria ei lui Phillip care o suna constant. Amândoi fuseseră de părere că Saverio era o persoană foarte amabilă, ea îi spuse despre vizita făcută şi de cât de primitor fusese.

— Este un tip grozav. Familia noastră tot îi invadează spațiul personal şi el nu se supără.

— Am văzut fotografia pe care i-ai trimis-o. A înrămat-o şi a aşezat-o pe pian, foarte drăguț din partea lui.

— Cred că e îndrăgostit de ea, comentă Phillip cu lejeritate şi mama lui râse de cinismul lui.

— Unde mergi acum? o întrebă el.

— Florența. Văd după aceea unde voi merge în continuare. Nu făcuse nicio rezervare şi voia să decidă pe loc. Era atât de multă artă în Florența, că niciodată nu era destul timp. Se gândea să închirieze o maşină şi să străbată Toscana, ceea ce nu îi spusese lui Phillip pentru că şi-ar fi făcut griji.

— Cum e Jane? îl întrebă Valerie.

— Ocupată. Dă examenul de barou peste trei săptămâni. Probabil nu voi scoate cinci cuvinte de la ea până atunci. Stă la ea câteva zile ca să nu o distrag. Jane îi spusese că se comporta ca un copil, încercând să o sărute şi să o îmbrățişeze tot timpul, iar ea trebuia să studieze. Aşa că fusese exilat, dar era şi el destul de ocupat.

Valerie o sună pe Winnie şi în seara aceea, aşa cum promisese. Era bine, în pofida alergiilor de care suferea. Campionatul de bridge era în plină desfăşurare, ceea ce o făcea fericită. Valerie îi spuse că fusese la Napoli şi că văzuse casa, îi întâlnise proprietarul şi acum se întorsese la Roma să exploreze oraşul.

— Mai bine tu decât eu. E probabil foarte cald acolo, se plânse Winnie.

— Este într-adevăr, dar îmi place. Valerie părea fericită şi

relaxată. Ziua următoare, Valerie hotărâse să nu ia avionul spre Florența, ci să meargă cu maşina. Închirie un Mercedes, o maşină sigură. Îl rugă pe portar să îi pună gențile în portbagaj şi o luă pe autostradă după ce plecă din Roma şi rula în continuare până la Perugia, de unde viră pe un drum secundar pe lângă Lago Trasimeno. La patru ore după ce părăsi Roma, ajunse folosind GPS-ul la Four Seasons Hotel Firenze, unde se cază. Se simți foarte mulțumită de ea când ajunse acolo, avusese o zi grozavă pe drum, se oprise la Perugia pentru prânz.

Lăsă maşina la hotel, se cază şi apoi se plimbă prin Piazza della Signoria şi cumpără înghețată. Era o după-amiază minunată şi ea de-abia aştepta să meargă la Ufâzzi a doua zi. Acesta era muzeul ei preferat din Europa şi ea, şi Lawrence petrecuseră câteva zile acolo. Era un fel de Mecca al iubitorilor de artă. Era şi preferatul lui Phillip.

Ea se plimbă prin Florența ore întregi şi, în cele din urmă, se întoarse la hotel şi se aşeză pe pat ca să se odihnească. Râse în sinea ei, gândindu-se la cât de mult ar fi urât Winnie această călătorie şi cât de tare s-ar fi plâns la fiecare oprire, despre mersul pe jos, căldura de-afară şi încăpățânarea lui Valerie de a vedea tot. Ar fi fost cel mai negru coşmar pentru Winnie, dar acesta era visul lui Valerie. Se întrebă dacă mama ei îi semănase.

Adormi devreme în seara aceea şi se trezi la răsăritul soarelui, pe care îl văzu din camera ei. Admiră pe fereastră oraşul scăldat în lumina dimineții, semăna cu un tablou. Ea merse la plimbare şi se întoarse ca să ia micul dejun la hotel, după care ajunse la Uffizi chiar când se deschise. Stătu acolo până când se închise pentru prânz, mai făcu apoi o scurtă plimbare şi se întoarse pentru după-amiază. În vreme ce hoinărea pe străzi, îşi aminti de galeria lui Saverio, se uită pe adresa de pe cartea lui de vizită pe care o păstrase în geantă. Nu avea idee unde se afla şi opri un polițist să îl

întrebe. El îi explicase în italiană, indicându-i că era aproape, iar ea înțelesese, imediat după un colț de stradă găsi galeria. Era foarte frumoasă, având o sculptură masivă din bronz în vitrină, când îl văzu prin geam pe Saverio se sperie; bărbatul arăta spre o pictură şi vorbea cu o tânără.

Ezitantă, dar curioasă, Valerie intră şi Saverio se întoarse şi îi zâmbi surprins.

— *Signora Lawton...* bine ați venit în Florența... *bravai* Părea chiar plăcut surprins să o vadă, de parcă ar fi fost prieteni vechi, o prezentă fiicei lui, Graziella, cu care vorbise înainte. Părea să fie de vârsta lui Phillip sau un pic mai tânără. Fata se întoarse la biroul ei din partea din spate a galeriei la câteva minute după ce făcuseră cunoştință, timp în care Saverio continuă să discute cu Valerie prietenos şi deschis, ca şi până acum.

— Când ai sosit? o întrebă el cu un zâmbet binevoitor.

— Am venit cu maşina ieri, spuse ea mândră, simțindu-se împlinită, iar el o complimentă cu un alt *Brava!* Am fost la Uffizi toată ziua, spuse ea şi el dădu din cap.

— Acolo am crescut, îi mărturisi el tot un zâmbet.

— Familia ta are legături cu lumea artei? îl întrebă ea sperând că el înțelese. El dădu din cap încuviințând.

— Nu, tatăl meu a fost doctor, iar mama asistentă. Tatăl meu a fost foarte furios când i-am spus că vreau să devin artist. Dar cum nu am talent, vând artă altor oameni, râse el. Mă considera nebun. Dar nu voiam să fiu doctor, a fost foarte supărat pe mine.

— Nici al meu nu voia ca eu să fiu artistă. Tatăl ei biologic fusese artist, ştia asta acum, dar era prea complicat de explicat.

— Trebuie să îmi arăți lucrările tale, spuse el interesat.

— Oh nu, spuse ea, modestă. Valerie recunoscuse opera din vitrină, aparținând unui sculptor pe care îl admira. Ea nu era o artistă de talia lui, sau cel puțin nu credea asta.

Apoi Saverio se întoarse spre ea.

— Vei lua cina cu noi. Da?

Ea ezită şi apoi dădu din cap fiind de acord. Nu avea nimic altceva de făcut, iar Saverio fusese foarte prietenos şi îi plăcuse să stea de vorbă cu el, împărtăşind aceeaşi pasiune pentru artă.

— La ce hotel stai?

Ea îi spuse şi el promise să o ia de acolo la ora opt şi jumătate, iar ea părăsi galeria simţindu-se plină de curaj şi cuprinsă de spiritul aventurii din nou, în timp ce se întorcea la hotel. Îi plăcea să cunoască oameni noi. Venise în Europa tocmai pentru asemenea experienţe, după excursia făcută la castelul mamei ei. Acum era liberă să se distreze şi să se relaxeze, odată terminată partea „serioasă" a călătoriei sale.

Nu avea nicio idee unde urma să meargă la cină, şi nici nu ştia cu ce să se îmbrace, aşa că îmbrăcă o fustă simplă neagră, o bluză de dantelă albă şi sandale cu toc, îşi lăsă ca de obicei părul despletit şi îşi puse cerceii cu diamante pe care Lawrence îi dăruise cu ocazia împlinirii a douăzeci de ani de la căsătorie. Luă şi un şal, în caz că se făcea răcoare seara. Îl aşteptă în hol când el parcă Ferrari-ul lui roşu în faţa clădirii. Era foarte elegant, îmbrăcat într-un *blazer* bine croit, pantaloni albi şi cămaşă albastră, bronzat, cu părul des şi cărunt. După ce intră în hol, o luă de braţ în drum spre ieşire; când urcă în maşină, Valerie se simţi înviorată, în vreme ce se strecurau în trafic printre celelalte maşini. Râse în timp ce se uită la el, era ceva de speriat stilul lui de condus, dar foarte italienesc şi ei îi plăcu senzaţia.

— Mă faci să mă simt tânără din nou, spuse ea cu un zâmbet larg, în timp ce motorul maşinii vuia.

— Dar eşti tânără, spuse el, surâzându-i. La vârsta noastră putem face ce vrem şi suntem cât de tineri vrem. Şi apoi adăugă: Semeni mult cu mama ta. El o privi mai atent când opriră la un semafor.

— Îmi doresc să fi fost adevărat, spuse ea neîncrezătoare, dar nu semăn. Semăn cu tatăl meu. Descoperise acest lucru recent cu prilejul vizitei făcute în Santa Barbara, privind fotografiile pe care i le arătase Walter. Dar avea aceeaşi expresie ca Marguerite, aspect pe care Saverio îl observă imediat.

— Atunci tatăl tău trebuie să fi fost un bărbat frumos. Ea zâmbi drept răspuns la complimentul primit, în timp ce porniră din loc când semaforul se făcu verde. Saverio părea să fi fost fermecător şi aventuros, foarte probabil un bărbat cu succes la femei. Dar i se potrivea şi era atât de italian. Şi o făcea să se simtă atrăgătoare.

Se întâlniseră cu fiica lui şi cu soţul ei, Arnaud, la restaurant, amândoi erau încântători. Ea conducea galeria tatălui ei din Florenţa. Soţul ei era francez şi era producător la o televiziune locală. Aveau o fetiţă, Isabella, care avea doi ani. Lui Saverio îi străluceau ochii când vorbeau despre ea, apoi îi arătă pe telefon o fotografie cu ea purtând un tutu, avea o claie de cârlionţi blonzi şi un zâmbet îndrăzneţ.

— Ai nepoţi? o întrebă el şi ea dădu din cap în semn că nu.

— Phillip nu este căsătorit. Ea crezu că astfel lămurise lucrurile, dar se păru că nu.

— *Allora?* comentă Saverio cu un gest tipic italienesc. Fiul meu Francesco nu este căsătorit şi are doi copii frumoşi cu o fată foarte drăguţă. Valerie zâmbi la auzul cuvintelor lui.

— Fiul meu nu a făcut pasul acesta încă, spuse ea politicos, sperând că nici nu ar face aşa ceva. Deşi avea o minte deschisă şi o gândire modernă, ţinea la valorile tradiţionale, cu toate că ştia că i-ar fi iubit pe copiii lui Phillip oricum.

— Copiii te surprind întotdeauna, spuse Saverio şi amândoi râseră. Engleza lui se îmbunătăţise odată cu vinul băut la cină, iar fiica şi ginerele lui vorbeau foarte bine

engleza. Ei se bucurară de o cină bună, după care tinerii îi părăsiră, iar Saverio o duse la un restaurant cu bar de unde puteau admira priveliştea nemaipomenită ce o oferea oraşul şi cerul. Saverio nu îşi dorea ca seara să se sfârşească în acest punct şi nici Valerie, din moment ce se distra atât de bine.

— Valerie, spuse el curios, eşti căsătorită? Divorțată?... Căuta alt cuvânt, dar nu îl găsi.

— Văduvă, îl lămuri ea. Soțul meu a murit acum trei ani şi jumătate. Nu era afectată de această întrebare, doar clarifica situația. Se împăcase cu moartea lui Lawrence, căci se bucuraseră de mulți ani împreună. Avuseseră parte de o viață grozavă.

— Eşti singură? o întrebă părând şocat, iar ea râse.

— Da, de obicei, la vârsta mea, majoritatea femeilor aşa sunt, dacă soții lor au murit. Era sinceră în ceea ce o priveşte. Nu se aştepta să găsească un bărbat şi nici nu voia unul. Se simțea foarte bine şi singură.

— De ce? Eşti o femeie frumoasă şi plină de viață. De ce ai fi singură? Era dificil să îi explice, iar ea nu voia să facă asta, să îi spună că bărbații nu stau la coadă la uşa ei. Ea nu mai ieşise cu nimeni de când murise Lawrence. Primise invitații de la nişte văduvi pe care îi cunoştea, dar nu îi voia. Îşi acceptase singurătatea, uneori chiar se bucura de ea. Şi ea, şi Lawrence fuseseră grozavi împreună, şi fericiți pentru atâta timp. Ea nu voi să fie nici lacomă şi nici naivă, sperând să găsească o altă relație de genul acesta, pentru ca apoi să fie dezamăgită.

— Eşti singură numai dacă tu vrei să fii aşa, insistă el. Vrei să fii singură?

— Nu chiar. Dar îmi ocup tot timpul cu lucruri care îmi plac.

— Dar le faci singură? Ea dădu din cap. Asta este groaznic. Eu am şaptezeci de ani, Valerie. Nu consider că

viața mea s-a terminat. Părea foarte decis şi sincer. Ea fuse surprinsă să afle ce vârsta avea, îi dăduse vreo şaizeci de ani. Se ținea foarte bine şi era un bărbat foarte chipeş.

— Este altfel în cazul bărbaților, spuse ea. Bărbații au de unde alege, puteți fi şi cu femei de douăzeci şi cinci de ani dacă vreți, spuse ea, pe când pentru o femeie ar fi jenant. Unii bărbați de vârsta ta chiar îşi clădesc noi familii. El clătină din deget în semn de refuz când ea spuse asta.

— Nu copii! îmi plac femeile, nu copiii sau fetele tinere. Fu foarte clar în privința asta, iar Valerie realiză cu mirare că el flirta cu ea. Nu i se mai întâmplase de ani buni aşa ceva şi nu era sigură că asta voia. Dar se simțea flatată şi părea să se potrivească cu atmosfera. Ea era în vizită în Italia şi el era un bărbat fermecător, chipeş şi inteligent. Poate flirtul nu era un lucru atât de rău. Winnie ar fi căzut lată numai gândindu-se la asta, deşi nu şi-l putea imagina pe Saverio flirtând cu Winnie.

— Nu cred în vârstă, zise el cu determinare. Te limitează, iar tu nu ai limite, eşti liberă.

Nu greşise cu ce spuse despre ea, iar ei îi plăcu ce auzi. El spuse că acceptarea unei limite de vârstă însemna o constrângere, chiar şi pentru el. Era cu siguranță o idee interesantă. Vorbiră despre acest subiect mai mult timp, iar ea era plăcut surprinsă să vadă că nu mai bău şampanie deoarece conducea, dar o încurajă pe ea să bea în continuare, prin urmare ea îşi puse încă un pahar. Nu avea nimic de făcut în Florența şi putea să doarmă mâi mult a doua zi.

— Vreau să-ți arăt Florența, spuse el şi plăti nota. Ea descoperi atunci când părăsiră barul că era de fapt un club şi se întreba dacă el venea aici frecvent şi dacă se ducea des la întâlniri. Era tipul de italian clasic, dar părea sincer. Ajunşi în maşină îi făcu o confesiune despre Marguerite.

— Sunt îndrăgostit de mama ta. Am fost... *la prima volta...*

prima oară când am văzut fotografia ei. Ea este o femeie cu magie şi mister. Contele o adora. Nu era sigură cum ştia el asta, dar îl credea pe cuvânt. Pozele lor, scrisorile mamei ei şi cadourile extravagante îi sugeraseră şi ei aceeaşi idee.

— Mi-aş fi dorit să o fi cunoscut, spuse Valerie.

— Nu ai cunoscut-o? El păru şocat şi trist pentru ea, iar Valerie dădu din cap.

— Nu am cunoscut-o niciodată. Nici nu ştiam că există, că ea e mama mea, până recent. E o poveste lungă. Prea lungă să ți-o spun acum. El nu insistă.

— Vom vorbi despre ea într-o bună zi, spuse el şi păru sincer. Avem multe de discutat.

Şi atunci se gândi la ceva şi decise că vru ca el să îi răspundă la o întrebare, înainte ca prietenia lor să meargă mai departe, dacă era cazul.

— Eşti căsătorit, Saverio?

— De ce vrei să ştii? Se întoarse spre ea cu o privire curioasă.

— Mă întrebam doar.

— Crezi că toți bărbații italieni fug după toate femeile. El dădu din cap şi se uită la ea critic. Nu, nu alerg după fiecare femeie, doar după cele speciale. Ca tine. Şi sunt ca tine. Soția mea a murit de cancer, când copiii erau încă mici. Graziella avea cinci ani şi Francesco zece. Asemenea lui Valerie, el vorbi foarte realist despre asta. Se întâmplase cu mult timp în urmă, acum treizeci de ani. Nu se recăsătorise niciodată, pentru că nu mai întâlnise niciodată altă femeie cu care să dorească să o facă. Valerie era sigură că avusese multe femei la viața lui în ultimii treizeci de ani, dar îl plăcea. Era plin de viață, amuzant şi îl plăcea. Cumva îşi dădea seama că ascundea şi mai multe calități.

El o conduse înapoi la hotel şi o sărută pe obraz, nu îi mai sărută mâna de data asta.

— Putem să luăm prânzul împreună mâine? O făcea să se

simtă bine. Nu picase pe spate cum ar fi făcut vreo tinerică şi nu era nicio urmă de îndoială că el flirta şi că îi plăceau femeile: cu toate acestea, era un bărbat fermecător.

— Mi-ar plăcea, spuse simplu.

— Vii la galerie?

— Da, încuviință ea.

— Vom merge la un restaurant cu o grădină foarte frumoasă, îi promisese el şi ea îi mulțumi şi îi făcu semn cu mâna când coborî din maşină. O urmări cu privirea în timp ce intra în hotel şi apoi demară în forță. Fusese o seară minunată, pentru amândoi.

Capitolul 24

A doua zi când Valerie ajunse la galerie, la ora 12:30, Saverio o conduse la restaurantul cu grădina, care era frumoasă după cum îi spusese. Vorbiră trei ore, iar ea îi povestise despre mama ei şi el era fascinat, mai ales de modul cum o descoperise, prin intermediul cutiei de valori şi a fotografiilor ei de pe vremea când era copil şi confesiunea pe care i-o făcuse Fiona când se dusese în vizită.

— Acesta este destinul, Valerie, zise el cu certitudine, nu sunt accidente. Şi apoi el o sperie cu ceea ce spuse în continuare: Poate şi întâlnirea noastră înseamnă tot destin. Părea prea curând pentru asemenea cuvinte, deşi era o idee frumoasă şi o posibilitate reală. Ea păstră tăcerea.

O conduse apoi la hotel, iar ea petrecu o seară liniştită, citind şi făcând o listă cu ce voia să viziteze în Florența. A doua zi merseră împreună la Uffizi. El avea o mie de planuri în legătură ce voia să facă şi să îi arate. Se plimbară cu maşina prin Toscana în weekend, cu Ferrari-ul decapotabil, apoi o invită la cina dată de prietenii lui, mulți dintre ei vorbeau engleza. El o prezentase şi fiului lui când ajunse în

Florența, prilej cu care o întâlni pe Isabella cea Adorabilă. Ea lăsă timpul să curgă, bucurându-se de fiecare clipă. Pentru două săptămâni, îngădui vieții să își urmeze cursul şi apoi se întrebă dacă trebuia să meargă mai departe, să călătorească în continuare. Îi spuse şi lui Saverio într-o seară, la cină. De fiecare dată, o invita la un restaurant diferit.

— De ce vrei să pleci din Florența? o întrebă ca răspuns la întrebarea ei şi ea văzu că el păru rănit. Eşti nefericită aici?

— Nu, mă simt extraordinar. Dar nu pot rămâne aici pentru totdeauna. Şi tu ai treburi de făcut, Saverio. Eşti un om ocupat şi tu îți petreci tot timpul cu mine. Nu vrei să te întorci la viața ta?

— Nu, îmi place mult să fiu cu tine. Îi vorbea uneori în italiană şi ea înțelegea dacă nu era prea complicat.

— Este loc pentru tine în viața mea. Dar ea nu putea trăi într-un hotel din Florența ca să fie cu el. Cu toate acestea, îi plăcea să aibă un bărbat în preajmă, cu care să vorbească, căruia să îi împărtăşească ideile, şi să facă diverse lucruri împreună. Nu mai cunoscuse altul ca el. O făcea să se simtă femeie din nou, indiferent de vârsta pe care o avea. Faptul că era cu patru ani mai tânăr decât ea nu mai conta pentru niciunul dintre ei. De ce nu mergem la Roma pentru două zile? îi sugeră el şi aşa şi făcură două zile mai târziu. El stătu la apartamentul lui, aproape de unde locuise şi mama lui, în I Parioli, şi ea se cază la Hassler din nou. Saverio nu insistă ca Valerie să rămână cu el. O cunoştea suficient de bine cât să nu îi ceară asta. Dacă se întâmpla ceva între ei, ea avea nevoie de timp ca să îşi dea seama că era aievea şi că nu se juca. Dar el părea să fie foarte serios în privința ei, iar copiii lui fuseseră foarte drăguți cu ea, de asemenea. Fiica lui, Grazziela, chiar îi spusese ceva la galerie într-o după-amiază când Saverio plecă la o întâlnire, lăsând-o o oră în compania ei până când avea să se întoarcă.

— Ştii, tatăl meu este mai serios decât arată. Deşi pare că se joacă şi că iubeşte femeile, mai ales pe cele drăguțe, îi spuse ea zâmbind, este totuşi bărbat şi italian pe deasupra. A fost serios cu foarte puține femei la viața lui, deşi a fost singur mult timp. S-a îndrăgostit de o femeie acum zece ani, dar ea a murit, la fel ca mama mea. Nu a mai iubit pe nimeni de atunci. Cred că chiar te place. Şi îți promit, nu se joacă cu tine. Valerie era impresionată de ce auzi, aruncase o privire înlăuntrul lui, căci nu pomenise niciodată de vreo femeie care să fi murit acum zece ani.

Petrecură foarte frumos la Roma, iar el îi arătă o parte a oraşului pe care nu o mai văzuse înainte, Roma adevărată pe care italienii o ştiu şi o iubesc. A doua seară, când o conduse la hotel după ce luaseră cina la un restaurant din apropiere, el o sărută pe Treptele Spaniole şi ea fu surprinsă să realizeze că era în el mai multă tandrețe decât pasiune. Era un sărut adevărat de la un bărbat real care avea sentimente reale față de ea, atunci simți cum ceva dinlăuntrul ei se trezeşte la viață, ceva care crezu că murise cu ani în urmă. El o sărută din nou când o conduse în cameră, dar ea nu îl invită înăuntru. Încă nu era pregătită, căci începuse să se îngrijoreze de ce urma. Nu putea rămâne în Italia ca să fie împreună cu el. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întoarcă la New York. Ea încercă să îi explice şi el o întrebă acelaşi lucru ca şi înainte: De ce?

— Ce vrei să spui cu „de ce?”. Am o viață acolo şi un fiu.

— Fiul tău este bărbat în toată firea, Valerie, are viața lui. Într-o zi, se va căsători sau va iubi o femeie. Tu eşti pictoriță. Eşti o femeie liberă. Am putea trăi la Roma, la Paris, în Florența sau New York. La vârsta noastră, ai renunța la asta ca să stai singură într-un oraş, pentru că tu crezi că eşti prea în vârstă ca să te îndrăgosteşti? Ar fi stupid şi greşit. Poate destinul sau mama ta au vrut ca noi să fim împreună, ca tu să vii la castel şi astfel ne-am

întâlnit. Poate soarta a vrut ca eu să îl cumpăr ca să te întâlnesc, să îți redau casa mamei tale. Modul în care vorbise făcu să pară totul extrem de important şi puțin copleşitor. Valerie nu îi mai spuse nimic lui Phillip despre Saverio. După cele două săptămâni petrecute la Florența, Phillip o întrebă dacă îl vizitase la galerie. Nu ştiu ce să îi spună şi nici nu vru să îl mintă.

— Da, de fapt l-am vizitat. Am luat cina împreună şi i-am întâlnit fiica şi ginerele. Sunt extraordinari, ți-ar plăcea. Şi l-am întâlnit şi pe fiul lui la Roma.

— Da? Cum s-a întâmplat asta? Phillip fu puțin surprins.

— M-am întors la Roma de două zile.

— Savario pare un tip extraordinar, spuse el cu nonşalanță. Nu avea nici cea mai mică idee că mama lui se îndrăgostea de el şi că fuseseră împreună tot timpul. Era cea mai îndepărtată posibilitate în mintea lui Phillip, nu aşa se gândea la mama lui. Pentru el, nu era o femeie care ar fi putut să se îndrăgostească de cineva, era mama lui şi atât.

— Este un bărbat fermecător, adăugă Valerie, întrebându-se dacă ar trebui să îi spună lui Phillip ce se întâmpla. Dar nu voi să facă asta încă. Dorea să protejeze ce aveau ei doi. Şi lucrurile se încingeau între ei, de când o sărutase pentru prima oară la Roma.

Totul se schimbase după ce se întoarseră în Florența. După ce stătură împreună o lună, el o invită să plece cu el pentru un weekend. Ea continuase să se gândească la ce îi spusese fiica lui, că era mai serios decât părea. Şi nici într-un milion de ani nu se aşteptase să i se întâmple una ca asta. Dar nu mai putea întoarce timpul înapoi. Şi poate el avea dreptate şi fusese predestinată întâlnirea lor. Nu mai era sigură de ce credea.

El o invită la Portofino pentru weekend, se cazaseră la Hotel Splendido. Era un oraş-port fermecător şi se simțeau ca în luna de miere, în timp ce îşi petreceau diminețile în

pat, făcând dragoste, plimbându-se prin orăşelul mic, luând cine târzii şi nopți pline de dragoste. I se părea o nebunie şi minunat în acelaşi timp, niciodată nu mai fusese aşa de fericită. Într-una dintre nopți, pe când stăteau în pat la o oră târzie ea îl privi în lumina lunii.

— Savario, ce vom face noi doi? Trebuie să mă întorc, nu pot să fug la nesfârşit. Trebuie să îi spun ceva fiului meu.

— Phillip nu este tatăl tău, ci fiul tău. Poți să faci ce vrei cu viața ta.

— Tu nu ți-ai abandona copiii. Nu pot să fac asta cu fiul meu.

— Înțeleg. Tu ai venit aici pentru vară. Oferă-ne asta, apoi vom decide. Ea dădu din cap încuviințând şi el făcu dragoste cu ea din nou şi atunci ea uită că avea o viață la New York într-o lume alta decât a lui.

Ei merseră în Sardinia următorul weekend, petrecându-l cu prieteni de-ai lui la Porto Cervo, unde ei îi plăcea mult. Aveau o barcă frumoasă şi îşi petrecuseră zilele acolo şi se întoarseră la hotel noaptea.

După aceea, Saverio o invită la Veneția, într-o călătorie de afaceri, de unde plecară la Londra pentru o zi să vadă o lucrare pe care el voia să o cumpere. Încet-încet, deveniseră un cuplu şi ea se simțea perfect confortabil cu el, plăcându-i tot ce făceau împreună. Se întrebă dacă mama ei simțise acelaşi lucru cu Umberto, pe vremea când erau împreună.

În luna august, petrecură o săptămână la casa din Napoli, înțelegea cu uşurință de ce mamei ei îi plăcuse acolo atât de mult.

După care veniră la Florența, Phillip o sună şi o întrebă când urma să se întoarcă.

— Nu ştiu, spuse ea onest, nevrând să îl supere. Îmi place foarte mult aici.

— Te înțeleg, şi mie îmi place Italia. Nu trebuie să te grăbeşti. Eu şi Jane mergem să navigăm în Mâine pentru

două săptămâni. Voiam doar să văd ce mai faci. Când spuse asta, simți de parcă ar fi primit o amânare şi îi spuse lui Saverio în noaptea aceea.

— Ai veni cu mine la New York pentru o vreme? îl întrebă ea. El se gândi un timp şi fu de acord, căci şi el îşi regândea viața acum şi încerca să îşi dea seama cum era mai bine pentru amândoi. Valerie avea dreptate – nici el nu voia să îşi abandoneze copiii. De asemenea, şi el avea galerii de condus. Graziella şi Francesco se descurcau bine, dar el era prezent mereu, deşi nu mai lucra zilnic. Făcea ce voia, dar era destul de mult implicat. Valerie era mai liberă decât el, cu excepția lui Phillip, pe de altă parte era îngrijorată şi în privința lui Winnie. Îi spusese lui Saverio despre ea.

— Trebuie să îi găsim un bărbat, spuse Saverio şi Valerie râse. În acest domeniu cel puțin, Winnie nu mai avea nicio speranță, căci ea nu voia un bărbat, ci doar să joace bridge.

— Aş putea să stau cu tine la New York, spuse Saverio gânditor. Nu tot timpul. Nu vreau să trăiesc acolo. Dar am putea să călătorim şi să stăm şi la New York şi în Italia. Suntem norocoşi, deoarece putem face ce vrem. Necesita ceva planificare atentă, dar ea îşi dădu seama că el avea dreptate. Ea putea picta oriunde, iar el nu trebuia să fie la galerii tot timpul. Copiii lor erau mari. Şi el nu sugera să devină nişte gemeni siamezi. Fiecare avea o viață proprie, iar împreună aveau chiar mai mult. Discutară îndelung despre acest subiect şi, până la sfârşitul lunii august, se convinseseră că ar putea să funcționeze. Saverio îi schimbase hotărârea demonstrându-i că puteau face ce voiau ei, iar Valerie era foarte tentată de această idee.

În ultima săptămână din august, ea renunță la camera ei de hotel şi se mută cu el. Era o risipă, dat fiind că nu mai dormise acolo de o lună şi preferă să stea cu el în casa lui însorită. Săptămâna următoare, trebuia să se întoarcă, căci Phillip revenea din Mâine după weekendul de Ziua Muncii.

Plănuise să stea la New York toată luna, iar Saverio urma să vină şi el după două săptămâni. Avea emoţii pentru momentul când îi va spune lui Phillip despre idila ei cu Saverio. Plecase din New York singură şi se întorcea cu un bărbat, ca parte a unui cuplu. Fusese o schimbare cu totul neaşteptată, spera că Phillip să fie înţelegător.

Capitolul 25

Atunci când Phillip şi Jane plecară în Mâine la jumătatea lunii august, Valerie petrecuse deja două luni în Europa. Îi era dor să o vadă, dar pe de altă parte era fericit că Valerie se distra. Şi el, şi Jane fuseseră ocupaţi. Ea dădu examenul de barou în iulie şi rezultatele urma să le afle în noiembrie, dar ea spera că se descurcase, urmând să îşi înceapă noul job în septembrie. Primise două oferte grozave de la două firme de avocatură cunoscute, cea a lui Penny şi încă una chiar mai prestigioasă, care îi oferise mai mulţi bani şi termeni contractuali mai buni, aşa că acceptase să lucreze acolo, de abia aştepta. Îi promiseseră să o facă partener junior în doi ani dacă muncea din greu şi aducea clienţi şi se descurca bine. Phillip era sigur că urma să îndeplinească toate cele trei cerinţe. Niciodată nu fusese atât de acaparat de o femeie şi nici nu se înţelesese aşa de bine cu altcineva. Erau împreună de cinci luni şi stabiliseră să se mute împreună în toamnă. Totul părea să meargă bine.

Cu o zi înainte de a pleca din Mâine, casa de licitaţii Christie's puse cireaşa pe tort. Îi oferiseră lui Phillip o slujbă în cadrul departamentului de artă, o promovare în funcţie şi o creştere de salariu, începând cu 1 octombrie. Trebuia să călătorească mai mult prin Europa, dar obţinea astfel mai multe beneficii. Era tot ce îşi dorise şi tot ce aşteptase vreme de trei ani. Acceptă oferta imediat.

El şi Jane vorbiră despre asta într-o după-amiază, după ce aruncară ancora peste noapte într-o enclavă mică. Fusese o zi superbă pe mare.

— Este aşa de ciudat cum se potrivesc lucrurile uneori, nu? spuse Jane, gânditoare. Eram aşa de supărată că nu puteam să primesc slujba pe care o voiam, şi apoi am rămas blocată la tribunal. Dacă nu aş fi fost acolo, nu m-aş fi ocupat niciodată de cutia de valori a bunicii tale, şi nici nu te-aş fi întâlnit pe tine. Ea îi zâmbi în vreme ce stăteau la soare pe punte, relaxându-se.

— Iar eu, dacă nu aş fi fost blocat la departamentul de bijuterii, altcineva ar fi făcut evaluarea şi Valerie nu ar fi aflat niciodată despre mama ei şi nu te-aş şi întâlnit. El se aplecă şi o sărută.

— Te cam face să crezi în soartă, nu? remarcă ea gânditoare.

— Sau noroc chior. Dar a fost puțin prea mult noroc la mijloc ca să fie doar ceva aleatoriu. Totul se potrivea perfect. Şi din fericire, ai scăpat de prietenul tău. Ea auzise de la unul dintre prietenii ei din facultate care îl ştia pe John, că el se întorsese la Los Angeles cu Cară, că începuseră afacerea despre care vorbise, cu ajutorul tatălui ei. Jane era fericită că a avut curajul să îl părăsească atunci, pentru că altfel nu mai ajungea să îl cunoască pe Phillip şi să se îndrăgostească de el.

— Cum se mai simte mama ta, apropo? îl întrebă ea în treacăt. Cred că e plecată de foarte mult timp. Călătoria ei le oferise şi lor mai mult timp împreună. Valerie nu intervenea niciodată între ei doi, dar era o prezență constantă în viața lui. Din fericire, Jane o plăcea mult, iar Valerie era destul de ocupată.

— Chiar e plecată de mult timp, fu el de acord. Cred că este un fel de ritual pentru ea, după găsirea mamei ei. După licitație, nu mai trebuia să îşi facă griji pentru bani

vreodată, deşi nici înainte nu avusese această spaimă. Dar era mult mai sigur acum totul, cu o avere solidă ce îi permitea să facă ce voia pentru restul vieții. El era fericit pentru ea, mai ales pentru că aflase cine era adevărata ei mamă, şi îşi găsise şi famila tatălui ei, ceea ce fusese încă o întâmplare fericită.

— Cred că se întoarce după Ziua Muncii, dar spunea că vrea să călătorească mai mult acum. Ar trebui să vadă lumea cât încă mai poate, spuse el şi Jane fu de acord.

— După licitație, poate să facă ce vrea. Va fi grozav pentru ea.

Şi pentru el într-o bună zi. Era conştient de asta.

— Cred că s-a întâlnit cu bărbatul care deține casa mamei ei acum, în Napoli. L-am văzut în martie, când făceam mica mea cercetare. Mama spusese ceva despre faptul că i-a cunoscut copiii şi că i-a vizitat galeria din Florența. Mi-a plăcut mult de el şi i-am dat numărul de telefon. Mă bucur că l-a căutat.

Gătiră pentru cină în bucătăria de pe barcă seara, cele două săptămâni în Mâine fuseseră chiar mai frumoase decât se aşteptaseră. Vremea fu perfectă. Ei mâncară homar aproape în fiecare seară. Se întâlniră cu nişte prieteni vechi de-ai lui Phillip pe care Jane îi plăcu. Viețile lor începură să se unească frumos şi se simțeau chiar şi mai aproape unul de altul la întoarcerea în New York, la finalul weekendului de Ziua Muncii. În următoarele săptămâni, amândoi urmau să înceapă slujbe noi. Phillip de-abia aştepta să îşi reîntâlnească mama şi să afle veşti despre călătoria în Europa. Se plimbase prin toată Italia în ultimele două luni. Aflase de la Penny că Winnie era şi ea disperată să o vadă şi îi era dor de ea. Valerie o suna periodic să vadă ce mai făce şi Winnie se plângea despre cât de mult îi lipsea.

O cuprinse o stare ciudată când avionul ateriză pe JFK. Parcă plecase de-o veşnicie şi se întoarse o cu totul altă

persoană. Inima ei rămăsese cu Saverio în Florența, Napoli şi Roma, dar aceasta era casa ei. Fără el, se simțea incompletă. Era fericită că sosea peste două săptămâni. Avea multe să îi arate. Era gata să i se alăture în Italia, cel puțin o parte din timp şi el avea dreptate – de ce să lase vârsta să le stea în cale? Puteau face tot ce voiau. Aveau bani şi timp, şi fuseseră destul de norocoşi să se găsească unul pe altul, sau fuseseră destinați să se întâlnească, aşa cum spusese Saverio. Dacă era destin sau noroc chior, era un dar prețios şi Valerie era gata să îl primească ca atare şi Saverio, de asemenea. În sfârşit, îi spusese despre femeia care murise cu zece ani în urmă. Şi nu avea să aştepte să o piardă pe cea de care se îndrăgostise acum. Voia să se bucure de fiecare moment pe care îl puteau împărtăşi, pentru cât mai mult timp.

Valerie îl sună pe Phillip când ajunse acasă în seara aceea – el şi Jane tocmai se întorseseră. Ea era fericită să îl ştie aproape. Stabiliseră să ia cina împreună în ziua următoare, împreună cu Jane, desigur, şi el o puse la curent cu noile lor locuri de muncă.

— Fantastic! Aproape spuse *„Bravi!”* şi se opri. Italiana ei se îmbunătățiseră considerabil peste vară.

— Cum a fost în Mâine? îi plăcea să îi vadă fericirea din ochi. Jane era potrivită pentru el şi Valerie se bucura că el se întorcea la departamentul de artă de la Christie’s. Era ceea ce voia de ani de zile.

— A fost perfect, îi răspunse Phillip. Ne-am distrat mult. Nu cred că am mai mâncat vreodată atât de mult homar. Şi de-abia aştept să aflu despre călătoria ta, mamă. Ai fost peste tot. Sardinia, Portofino, Napoli, Roma, Florența, Veneția, Siena.

Le trimisese Fionei şi lui Winnie vederi din toate locurile şi le scrisese, iar pe el îl ținuse la curent prin e-mail. Singurul lucru pe care nu i-l spusese era cu cine fusese, dar voia să o

facă cât mai curând. Acum că deciseseră cum urmau să procedeze, Phillip merita să ştie.

Căzură de acord să se întâlnească la „21” în seara următoare pentru o petrecere de bun-venit, pe Winnie urma să o viziteze de dimineață. Intenționase să o sune după ce ajunsese acasă, dar probabil dormea. Avea un cu totul alt stil de a trăi, diferit de Valerie cu Saverio, care petreceau nopțile în oraş. Întreaga viață i se schimbase peste vară. Ştia că Winnie nu se va supăra pe ea că urma să călătorească toată vara, doar trebuia să se obişnuiască puțin cu ideea. Valerie nu mai voia să stea în New York tot timpul şi să renunțe la Italia, ca să se ocupe de Winnie. Îşi făcea griji şi pentru reacția lui Phillip. Nu îşi putea da seama cum ar putea să reacționeze la vestea existenței unui bărbat în viața ei.

Valerie îşi despachetă lucrurile pe care le adusese, şi se plimbă prin casă, tabloul pe care îl începuse se afla în continuare pe şevalet, în atelierul-studio, neterminat; îşi dorea din tot sufletul să îl ducă la bun sfârşit. Şi casa ei era confortabilă, dar într-un mod cu totul diferit. Ceva îi lipsea. Era doar o amintire a trecutului ei, fără a avea nimic din noua ei viață. Aşeză pe noptiera de lângă pat o fotografie de-a lui Saverio, parcă se simțea mai bine acum, că adusese dovada noii vieți. O sună la două dimineața, când se trezi, la opt la Roma, şi fu o binecuvântare să îi audă vocea.

— Mi-e dor de tine! zise înainte de orice altceva.

— *Anch'io.* Şi eu. Cum a fost zborul tău? o întrebă el, fericit să o audă.

— Lung. Dar am dormit mare parte a timpului. Ei rămăseseră treji vorbind cu o noapte înainte. Erau atât de multe de discutat acum.

— Te-ai întâlnit cu Phillip? o întrebă el îngrijorat. Nu putea să anticipeze cum urma să reacționeze fiul ei când va afla despre el, deşi ea îi spusese că acum apăruse o femeie

importantă în viața lui. Bărbații se comportau ciudat când venea vorba de mamele lor şi erau posesivi. Ar fi putut să reacționeze foarte prost la vestea poveştii lor de dragoste, deşi amândoi sperau să nu fie cazul. Copiii lui Saverio fuseseră foarte bucuroşi şi o plăcuseră.

— Mă văd cu el la cină mâine-seară. O să mă întâlnesc şi cu Winnie de dimineață. Niciunul dintre ei nu era îngrijorat în privința ei, căci suspiciunea şi dezaprobarea de care va da dovadă erau de aşteptat. Saverio chiar se amuzase pe seama lui Winnie. Părea o babă bătrână, dar el ştia că Valerie o iubea şi o accepta aşa cum era.

— Sună-mă după cina cu Phillip mâine-seară. Indiferent de oră.

— Va fi foarte târziu pentru tine. Patru sau cinci dimineața. Îți telefonez când te trezeşti.

— Dormi acum, spuse el tandru. Este târziu. Sună-mă când te trezeşti. Asta însemna după-amiaza în Italia. Urmau să trăiască pe două fusuri orare acum. Ei îi plăceau micile lor conversații, şi doar să îl aibă în preajmă, un bărbat cu care să-şi împărtăşească viața. De-abia aştepta să vină la ea peste două săptămâni. Amândurora li se părea o veşnicie, dar ea mai avea câteva obstacole de depăşit mai întâi. Unul mare, fiul ei.

Saverio o sărută de noapte bună prin telefon şi ea stătu în pat, gândindu-se la el, înainte să adoarmă. Era greu de crezut, dar era real. La vârsta lor, ei găsiseră dragostea.

A doua zi dimineață, Valerie o sună pe Winnie când se trezi.

— În sfârşit, te-ai întors, spuse Winnie pe un ton aspru. Începeam să cred că o să rămâi acolo.

— Am ajuns, spuse Valerie. Pot să trec pe la tine pentru o ceaşcă de ceai?

— Joc bridge la prânz, spuse ea, enervată. Trebuia să o pedepsească pe Valerie pentru absența ei îndelungată.

Valerie se aşteptase la asta şi nu era surprinsă.

— Vin acum. Ea se trezise potrivit fusului orar european şi îl sună pe Saverio care se întorcea la Roma de la Florența şi vorbise cu ea din maşină. Îi promisese să îl sune după cină şi el îi urase noroc. Cuvântul cheie acum.

Winnie arăta destul de bine când îi deschise uşa, puțin mai slabă, dar altfel în regulă. O îmbrățişă pe Valerie cu ceva rețineri, dar vădit fericită să o revadă.

— Nu ar fi trebuit să stai atât de mult, se plânse ea. În cele din urmă, ea se dusese la Martha's Vineryard şi stătuse cu Penny şi toți o înnebuniseră de cap. Penny îi trimisese lui Valerie mai multe e-mailuri care îi stârniseră hohote de râs. Şi Winnie îi spuse că cei mai răi fuseseră copiii.

— M-am simțit bine, spuse Valerie cu sinceritate, de aceea nu se grăbise să se întoarcă. Avantajul de a avea copii mari, nu trebuia să se întoarcă acasă.

O urmă pe Winnie afară din bucătărie şi îşi băură ceaiul. Menajera aspira în dormitor, aşa că erau singure.

— Am întâlnit pe cineva, spuse Valerie în timp ce Winnie îşi sorbea ceaiul şi aproape că se înecă.

— Ce-ai făcut? se uită speriată Winnie la ea.

— Am întâlnit un bărbat. Se simți puțin ruşinată şi intimidată. Winnie se comporta ca o bunică exigentă uneori.

— Ştie ce vârstă ai? spuse ea cu o privire dezaprobatoare.

— Da, ştie. Este cu patru ani mai tânăr decât mine. Suntem amândoi adulți.

— Tu eşti deja de geriatrie, pentru Dumnezeu, vă purtați ca nişte adolescenți. Avea un stil aparte de a-şi exprima părerile. Este american? Valerie dădu din cap în semn că nu.

— Italian.

— Desigur, buzele lui Winnie se strânseră şi deveniră foarte subțiri, chiar mai subțiri decât de obicei. Vezi că urmăreşte să obțină banii tăi.

— De fapt, nu. Voise să spună „De fapt, îmi vrea corpul”. Dar nu credea că Winnie poate suporta şocul.

— Este un *art-dealer* foarte cunoscut. O să sosească aici peste două săptămâni. Ți-ar plăcea să îl cunoşti?

— Nu, cu siguranță nu! Era ultragiată, dar cel puțin Valerie încercase.

— Nu o să mă întâlnesc cu cine ştie ce gigolo italian. Ignorase complet ce îi spuse Valerie despre ocupația lui. Aşa vrei tu să te comporți tot timpul! Ce patetic! Ai noroc că nu te-a omorât în somn. Era o imagine groaznică, dar la cum gândea, era amuzant că ea sugerase asta despre unul dintre cei mai importanți art-dealeri din Florența şi Roma. Păstraseră tăcerea în vreme ce stăteau în bucătărie, în vreme ce Winnie digera veştile aduse de Valerie.

— N-ai putea să te bucuri pentru mine, Win? Este plăcut să am pe cineva cu care să îmi împart viața. El este un bărbat tare cumsecade, este proprietarul castelului în care a locuit mama mea. Aşa l-a cunoscut Phillip. Şi apoi eu l-am căutat.

— Ai fi putut să întâlneşti pe cineva şi aici, dacă erai aşa de disperată.

— Nu eram. A fost o surpriză totală. Noroc chior. Sau destin, cum zice el.

— Încă mai cred că vrea doar banii tăi. A citit probabil despre licitație şi a stat să aştepte.

— Mi-aş dori să nu mai vezi lucrurile aşa. Dar ea întotdeauna gândise astfel. Părinții ei fuseseră la fel. Închişi față de tot, furioşi pe lume. Valerie ştia că Winnie urma să îşi revină în cele din urmă. Era întotdeauna plină de furie. Apoi se mai domolea. Nu era plăcut să treci prin procesul ei de adaptare. Valerie plecă un pic mai târziu şi îi spuse lui Winnie că urma să o sune peste câteva zile. Winnie nu îi răspunse, iar Valerie închise uşa şi ieşi.

Valerie ajunsese la „21” în seara aceea înaintea lui Phillip

şi a lui Jane. Avea emoţii, aşteptându-i şi încercă să pară calmă când ei ajunseră. Dar Phillip o cunoştea prea bine şi observă instant că se întâmplase ceva. Arăta grozav, fericită şi relaxată; ochii îi străluceau, părul ei era frumos şi avea un bronz pronunţat. Şi purta noua rochie pe care o cumpărase la Roma. De fapt, Saverio i-o dăruise şi era mai scurtă decât ce purta ea de obicei, dar arăta grozav. Părea plină de viaţă, elegantă şi vorbi despre călătoria ei, iar Phillip aştepta să audă şi cealaltă parte a poveştii. O ştia mult prea bine, iar surprizele pe care i le făcea nu erau întotdeauna plăcute. Spera doar să nu fie ceva de rău.

— Bine, mamă, ce s-a întâmplat? sparse el gheaţa într-un final. Nu mai putea răbda, în timp ce mâncau desertul. Cina fusese delicioasă, dar ea mai mult se jucase cu mâncarea, un alt semn că era în neregulă ceva. Nu era o gurmandă, dar atunci când avea emoţii nu băga nimic în gură

Valerie se gândi la Winnie, în timp ce îl privea pe Phillip şi spera ca el să reacţioneze mai bine decât ea la veştile primite. Din fericire, Phillip îi semăna mai mult, deschis la minte şi optimist, de cele mai multe ori. Dar ea încă nu îşi dădea seama cum s-ar simţi el dacă ar fi ştiut că mama lui trăia o poveste de dragoste, de vreme ce nu i se mai întâmplase niciodată.

— Am cunoscut pe cineva în Italia, zise ea precaut. Nu era altă cale şi el se uită în ochii ei, nesigur.

— Un bărbat, spuse el cu o privire goală, de parcă nu înţelesese şi Jane îşi ţinu respiraţia. Tânăra se prinsese din prima şi nu ştia nici ea cum urma să reacţioneze el. Uneori, chiar şi adulţii aveau idei nebuneşti despre părinţi, mai ales bărbaţii despre mamele lor.

— Evident. Nu o femeie, pentru Dumnezeu! Valerie zâmbi emoţionată şi hotărâse să ia taurul de coarne. Un bărbat foarte drăguţ. Am petrecut împreună toată vara şi ne place mult unul de altul. Ca să fiu sinceră, îl iubesc. Nu mai era

nimic de ascuns. Phillip arăta de parcă fusese împuşcat, iar Jane, foarte tensionată. Nu era puțin lucru. Se întreba dacă Phillip s-ar fi supărat din cauza tatălui lui.

— Da? Cine este? Ce face? Cum l-ai întâlnit? întrebările îi invadau mintea deodată.

— Este Saverio Salvatore. L-am întâlnit la castel când m-am dus în vizită. Şi apoi l-am văzut la Florența. De acolo a pornit totul. Foarte neaşteptat. Ştiu că părem bătrâni, dar cred că s-a întâmplat pur şi simplu. Ne bucurăm de ce avem şi o să ne dăm seama pe parcurs cum va funcționa la distanță. Saverio va veni la New York, mă voi mai duce şi eu în Italia. Amândoi avem copii, muncim şi trăim pe cont propriu, dar vrem şi să ne petrecem timpul împreună. Phillip nu păru furios, doar surprins.

— Niciodată nu m-am gândit la posibilitatea asta. Nu ştiu de ce. Eşti cu siguranță destul de tânără ca să ai un bărbat în viața ta. Ea nu se aştepta ca el să reacționeze astfel şi ochii i se umplură de lacrimi. Vrei să te muți în Italia definitiv? El păru îngrijorat. Chiar dacă erau amândoi ocupați, lui îi plăcea să o ştie aproape şi să o vadă când putea.

— Nu cred, îi răspunse ea. Am deja o viață aici. Şi pe tine. Dar va fi distractiv să petrecem un timp şi în Italia. Plănuim să facem naveta. Va fi interesant. Ce crezi?

— Cred că sunt puțin înmărmurit, îi declară el sincer, cu un zâmbet precaut. Ea spusese întotdeauna că tatăl lui fusese singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată şi el era sigur că ea crezuse sincer asta când o spuse. Nu se aşteptase să se îndrăgostească de altcineva. Aşa că era un concept cu totul nou pentru amândoi. Dar lui îi plăcu ce văzu în ochii ei. Fericire şi pace. Mă bucur pentru tine, mamă, spuse Phillip cu generozitate. Pare un tip în regulă şi dacă voi doi aveți energia să faceți naveta între Italia şi SUA, de ce nu? De ce să stai tot timpul ca Winnie, văitându-te şi

jucând bridge. Nu fusese niciodată stilul mamei lui şi ea nu ar fi fost niciodată fericită aşa. El îi zâmbi larg. Arăți grozav. Te face fericită, văd asta şi meriți să fii fericită.

— Într-adevăr, îi confirmă ea. Şi tu la fel. Era o schimbare în bine pentru amândoi, de altfel erau amândoi adulți. Ar fi putut să nu accepte pe cineva în viața ei, dar el alesese să fie mai bun decât atât. Era bărbat în toată firea, nu un puşti. Valerie era mândră de el şi fericită pentru modul cum primise veştile, la fel şi Jane. Ea îi zâmbi lui Valerie şi fu uşurată să vadă că Phillip îi respectă libertatea mamei sale. De asemenea, considera că era foarte curajos din partea lui Valerie să înceapă o viață nouă şi o relație nouă la vârsta ei. Urma să fie o provocare călătoriile aşa de dese sau poate doar aventuroase. Lui Jane îi plăcu mult că Valerie era dispusă să încerce ceva nou. Îşi transmisese gustul şi curajul pentru nou şi dragostea pentru viață şi fiului său, un dar imens pentru el.

Şi apoi Phillip zâmbi răutăcios.

— I-ai spus lui Winnie?

— Da, zâmbi, Valerie, gândindu-se la schimbul de replici avut de dimineață.

— Ce a spus? Pun pariu că a făcut o criză, râse Phillip.

— Da, m-a făcut babă.

Phillip pufni într-un râs zgomotos.

— Poți să contezi pe ea, ca de fiecare dată. Va trece peste. Valerie nu păru îngrijorată.

— Ştiu că va trece peste. Doar ea nu ştie asta. Râseră pe marginea subiectului şi îşi îmbrățişă cu putere mama când se ridicară de la masă.

— Ar fi trebuit să îmi spui totul de la începutul cinei, atunci ai fi reuşit să îți termini friptura.

— Este în regulă, râse ea. Voi mânca un sendviş acasă. Nu îi era foame acum, era doar uşurată. Phillip primi veştile ca un fiu iubitor, în fața restaurantului, se îmbrățişară din

nou înainte să pornească pe drumuri diferite şi se urcară în două taxiuri de această dată. El şi Jane se îndreptau spre apartamentul lui în seara aceea, nu către cel al lui Jane, aşa că nu aveau cum să o lase pe Valerie pe drum.

În maşină, Jane îi spuse din nou cât de impresionată fusese de reacţia lui la vestea dată de mama sa.

— Am avut prietene care au înnebunit atunci când părinţii lor singuri s-au îndrăgostit de altcineva. Cred că majoritatea oamenilor nu se aşteaptă ca părinţii lor să aibă vieţi şi relaţii proprii şi pot fi destul de afurisiţi. Era o recunoaştere a legăturii profunde dintre Phillip şi Valerie.

— M-a surprins ca naiba la început, recunoscuse el vinovat. Nu m-am aşteptat niciodată ca ea să găsească pe altcineva după tata. Dar de ce nu? Cu siguranţă, nu merită să fie singură. Noi ne avem unul pe altul. Se uită iubitor la Jane. Ea de ce ar trebui să fie singură pentru tot restul vieţii? De ce să nu aibă pe cineva? Şi dacă merge, va fi grozav. Cred că vom pleca în Italia curând, spuse el sărutând-o şi îi plăcu ideea. Mai ales la Florenţa, preferata lui.

— Nu îmi pasă unde sunt, atâta timp cât sunt cu tine, spuse Jane şi îl sărută. Era aproape cuvânt cu cuvânt ceea ce Valerie îi spusese lui Saverio înainte de plecarea sa din Italia.

*

Valerie aşteptă până la două dimineaţa ca să îl sune pe Saverio din nou. Ea îl prinse tocmai când făcea ochi, la ora opt, în Florenţa. Era chiar treaz în secunda în care îi auzi vocea.

— Cum a fost? Ce a spus? întrebă el imediat, îngrijorat. Ştia că dacă Phillip obiecta puternic, asta i-ar diminua entuziasmul lui Valerie pentru planurile lor. Ea nu voia să îl supere sau să îşi rănească fiul.

— A fost grozav, spuse ea fericită. A fost şocat pentru vreo

patru secunde şi apoi mi-a spus cât de fericit este pentru amândoi, că eu merit o astfel de dragoste şi sunt sigură că a fost sincer. Ea părea entuziasmată şi eliberată de griji, iar Saverio stătea în pat şi zâmbea. Era singurul lucru de care fusese cu adevărat îngrijorat. Restul se putea rezolva. El se gândea inclusiv să îşi cumpere un avion, aşa ar fi făcut lucrurile mai uşoare. Chiar şi fără, el era sigur că relația urma să meargă. Erau amândoi suficient de în vârstă încât să realizeze cât de norocoşi erau să se fi găsit unul pe altul, să se trateze bine şi să ştie ce voiau, de ce aveau nevoie şi poate să îşi ofere unul altuia dragoste.

— Sunt atât de fericit, spuse el, cu atâta energie. Phillip era singurul obstacol de care îi fusese frică şi care ar fi putut să îi facă viața mamei sale un iad, dacă s-ar fi încăpățânat să îi apere memoria tatălui său. Ei aveau însă aprobarea tuturor copiilor lor, ceea ce însemna mult pentru amândoi şi le uşura mult situația.

— Acum grăbeşte-te şi vino la mine, îi ceru ea, ca o femeie îndrăgostită.

— Voi fi acolo în două săptămâni, îi reaminti Saverio şi apoi vorbiră pentru încă o oră, uitând amândoi cât de târziu era în SUA. Se bucurau că trăiesc şi că sunt îndrăgostiți.

Capitolul 26

Atunci când Saverio sosise de la Roma, două săptămâni mai târziu, Valerie îl aştepta la aeroport, iar el o luă în brațe imediat ce coborî din avion. El o sărută şi apoi se uitară fericiți unul în ochii celuilalt. Toți cei care treceau pe lângă ei zâmbeau văzându-i. Erau evident îndrăgostiți şi fericiți să se regăsească.

Saverio purta un costum bine croit, negru şi arăta foarte elegant, iar ea purta o rochie şic, neagră, de bumbac, în

căldura de vară târzie a New York-ului.

Ieşiră din aeroport cu braţele petrecute după mijlocul celuilalt. Nu era nicio grabă, erau doar fericiţi să fie împreună. Cele două săptămâni li se păruseră luni.

— Am cumpărat un avion ieri, o anunţă el, la care ea râse şi îi spusese că e nebun. Dar ea ştia că el îl cumpărase pentru afaceri, pentru el şi pentru copiii lui, ca să îl folosească în călătoriile lor, să vadă clienţi importanţi şi să cumpere lucrări noi de peste tot din Europa.

Luau cina cu Phillip şi Jane în acea seară, La Grenouille, ca să îi ureze bun venit lui Saverio la New York. Urmau să bea ceva la ea mai întâi, iar apoi să iasă în oraş pentru cină. Aveau mult de sărbătorit – noile slujbe ale lui Phillip şi Jane, relaţia ei cu Saverio şi orice altceva la care se puteau gândi.

Şi când Saverio văzu apartamentul, îi plăcu mult şi atmosfera pe care ea o crease. Era mic, dar primitor. Era o bucată din povestea ei, şi nu voia să renunţe la el. Şi el era interesat de tot şi îi admiră lucrările ei şi colecţia variată de obiecte. El avea două case şi un apartament în Italia. Ei aveau apartamentul ei în New York şi cel mai important, se aveau unul pe altul. Aveau tot ce le trebuia. Viaţa lor împreună era un dar. Întâlnirea lor fusese o binecuvântare. Ajunseseră împreună să aibă parte de o serie de miracole, ceea ce îi implica şi pe cei din jurul lor, fiecare primind ceea ce avea nevoie.

Miracolele puteau fi explicate ca destin, noroc sau coincidenţă. Dar ceea ce se întâmplase fusese magie. O femeie care dispăruse din viaţa lor şi practic din istorie le marcase vieţile în moduri miraculoase, aducându-i împreună. Marguerite adusese magie în vieţile lor până la urmă, şi îi binecuvântase pe fiecare cu daruri de neimaginat.